

Học Đệ Cái Gì, Chán Ghét Nhất

Contents

Học Đệ Cái Gì, Chán Ghét Nhất	1
1. Chương 1: Chán Ghét Nhất!	2
2. Chương 2: Chán Ghét Nhất! – Chương 1	3
3. Chương 3: Chán Ghét Nhất! – Chương 2	6
4. Chương 4: Chán Ghét Nhất! – Chương 3	10
5. Chương 5: Chán Ghét Nhất! – Chương 4	13
6. Chương 6: Chán Ghét Nhất! – Chương 5	16
7. Chương 7: Chán Ghét Nhất! – Chương 6	19
8. Chương 8: Chán Ghét Nhất! – Chương 7	22
9. Chương 9: Chán Ghét Nhất! – Chương 8	25
10. Chương 10: Chán Ghét Nhất! – Chương 9	27
11. Chương 11: Chán Ghét Nhất! – Chương 10	30
12. Chương 12: Chán Ghét Nhất! – Chương 11	33
13. Chương 13: Chán Ghét Nhất! – Chương 12	36
14. Chương 14: Chán Ghét Nhất! – Chương 13	39
15. Chương 15: Chán Ghét Nhất! – Chương 14	42
16. Chương 16: Chán Ghét Nhất! – Chương 15	46
17. Chương 17: Chán Ghét Nhất! – Chương 16	50
18. Chương 18: Chán Ghét Nhất! – Chương 17	54
19. Chương 19: Chán Ghét Nhất! – Chương 18	58
20. Chương 20: Chán Ghét Nhất! – Chương 19	62
21. Chương 21: Chán Ghét Nhất! – Chương 20 (hoàn)	67

Học Đệ Cái Gì, Chán Ghét Nhất

Giới thiệu

Tác giả: Vũ Điền Quân Thể loại: Hiện đại, hoan hỷ oan gia, võng văn, thâm mếm, niên hạ, HENguồn:

1. Chương 1: Chán Ghét Nhất!

Học đệ thần mã chán ghét nhất!

85

Tác giả: Vũ Điền Quân

Thể loại: Hiện đại, hoan hỷ oan gia, võng văn, thâm mếm, niên hạ, HE

Nguồn: Hủ giới

Edit: Tiểu Lâm

Văn án:

Trong đời thực là bình tĩnh mặt than nhân sinh *** gia học đệ x phong tao có chút tiện phế sài học trưởng
Trên internet là lãnh điểm cao quý đại thần tác giả x hậu cung ngựa đực tiểu hoàng thư tác giả

Nhân sinh *** gia ( ): bạn thật sự không biết từ này, ai biết chỉ giáo với QAQ

Nhân sinh *** gia là từ đọc đồng âm với cụm từ “Nhân sinh doanh gia” có nghĩa là nhân sinh người thắng...
Chỉ những người giỏi giang và thường đạt được những thành tựu trong cuộc sống mà người khác chỉ có nước ngưỡng mộ nhìn lên. (Cảm ơn bạn Alice Swood đã giúp đỡ x”D)

Phong tao: có cử chỉ phóng đảng

Phế sài: củi mục, ý là vô dụng

Ngựa đực văn:

Ngựa đực văn, tức chủng mã văn, là thể loại Tom Tsu (tương tự Mari Sue) nhất phu đa thê mà con trai cực kỳ thích.

Những truyện loại này có nhân vật chính là nam, thường có một xuất thân thấp kém với quá khứ bị kẻ khác diệt môn, khinh thường, chà đạp, cướp vợ, đánh đập, ức hiếp... Sau lại được cao nhân chỉ bảo, nhặt được bí kiếp, tìm được đan dược..., sau đó với bàn tay vàng và vận may thần thánh được tác giả (cũng là nam) ban cho, nhân vật chính thống nhất giang hồ, diệt boss, thu tiểu đệ làm thủ hạ, thu muội tử vào hậu cung (ít thì vài chục người, trung bình thì 100, nhiều thì 3000), hốt hết đồ tốt trên thế giới, thu phục ma giới, giết thiên đế đoạt ngôi... cuối cùng làm chủ tam giới và sở hữu hậu cung với đủ loại nữ nhân từ loli đến ngực bự, từ dịu dàng cho tới cá tính, từ bạch liên hoa đến lan hoa hồng có gai, từ thỏ đến hồ ly đến rắn độc, từ người đến ma đến yêu đến tiên đến thánh đến thú, từ thôn nữ đến tỷ nữ đến thánh nữ đến chiến nữ đến vương nữ...

Ngoài nam chính và muội tử, các nhân vật phụ đều từ tầm thường đến náo loạn. Nam chính trong truyện chỉ biết lấy kinh nghiệm lên Lv, tình tròng thượng não, gặp gái là nhào vô XXOO, nhưng lại có vận mệnh nghịch thiên đáng ăn hành. Nữ trong truyện gặp nam chính là đổ, tự hiến thân, câu dẫn, sẵn sàng chia sẻ chàng với mấy chục cô khác. Một đặc điểm nữa chính là: nữ trong truyện chính là tình báo, tài trợ, bệ phóng, bảo kê, tăng máu, tăng sức, cứu mạng, dâng bảo, chỉ đường, giải độc, hiến kế, bla bla bla cho ngựa đực nam. Có thể nói một câu xanh rờn: Không có gái ề cổ ra giúp, bây làm quái gì còn mạng mà luyện Lv, thu bảo, thắng boss, lên làm thánh Tom Tsu ở cái thế giới náo loạn đó chứ! (Trên đây là khái niệm chủ quan mang tính kỳ thị của chủ blog). Nguồn: Alice's Land

Hoàng thư: truyện xxx Đăng bởi: admin

2. Chương 2: Chán Ghét Nhất! – Chương 1

CHƯƠNG 1

Mỗi người khi còn sống, đều sẽ gặp phải một hai địch thủ.

Mà Địch Nam nhất định xác định cùng khẳng định, Mạc Tư Lôu chính là địch thủ lớn nhất trong cuộc đời cậu.

Đi muội người nhân sinh *** gia!!!

Đi muội người học đệ vạn người mê!!!

Học đệ cái gì, chán ghét nhất!!! Chán ghét nhất!!!

Địch Nam còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên cậu nhìn thấy Mạc Tư Lôu. Thời điểm đó, cậu đang tham gia một cuộc thi diễn thuyết ở trường cao nhị mình học. Chủ đề cuộc thi là gì cậu đã sớm quên, cậu chỉ nhớ rõ mình lúc ấy nói đến miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt. Lúc đó cậu còn trẻ, lại trung nhị [1], vẫn tự cho mình là đệ nhất... Thân là một người muốn trở thành nam tác giả tiểu thuyết, bình thường cậu vẫn rất kiêu ngạo về tài ăn nói của mình. Từ hồi tiểu học, văn cậu viết ra đã luôn được giáo viên xem như văn mẫu mà đọc.

Nhưng lần đó cậu đã ném được cảm giác té từ đám mây xuống.

Hạng nhì.

Có lẽ thành tích này không tính là kém, nhưng mục tiêu của cậu lại là hạng nhất. Chỉ có người giành được hạng nhất mới có thể đại diện trường học tham gia cuộc thi của thành phố, hạng nhì, chẳng có nghĩa gì cả.

Cậu đã rõ ràng chắc chắn mình có thể lấy hạng nhất... Địch Nam đại não trống rỗng ngơ ngơ mà tiếp nhận tờ giấy khen mỏng manh chứa mấy từ “hạng hai” đầy châm chọc kia, chăm chăm nhìn hạng nhất đứng cách đó không xa.

Học sinh chuyển trường, một tuần trước mới chuyển tới đây.

Một lần chuyển này liền đem tờ giấy khen Địch Nam vốn xem như đã để sẵn trong túi chạy đi mất.

Hơn nữa người học sinh chuyển trường kia còn nhỏ hơn Địch Nam một năm.

Là học đệ trên danh nghĩa của Địch Nam.

Địch Nam còn chưa kịp hồi phục sau khi bị học đệ nhỏ hơn một lớp đánh bại, liền nhìn thấy cậu thiếu niên nhả nhận thanh tú mặt không biểu tình lấy tờ giấy khen mà cậu đã tận tâm khổ khổ chiến đấu nửa tháng vì nó rồi lại không may mà bỏ lỡ mất để kê bàn trong nhà ăn... Lấy kê bàn!!! Lấy kê bàn!!!

Nhưng mà đàn thảo nê mã vẫn chưa dừng lại.

Vài ngày sau, cậu được huynh đệ cùng kí túc xá báo cho biết, hoa khôi của ban mà cậu thầm mến hai năm, hướng ai kia thông báo, sau đó...

“Xin lỗi, tôi không thích nữ sinh trên mặt có nốt ruồi.”... Bị lãnh diễm cao quý cự tuyệt.

Sau đó hoa khôi một bên ôm mặt anh anh khóc chạy, một bên nói: “Đó là nốt ruồi mỹ nhân!” [2]

...

Địch Nam nổi giận, thật sự nổi giận!

Sự phẫn nộ của cậu đã bành trướng thành khí cầu, liền hùng hổ đi tìm ai kia...A, đúng rồi, tên của ai kia là Mạc Tư Lôu... Địch Nam cố gắng bày ra biểu tình thâm trầm trên mặt, cố gắng tạo nên một loại có tên là khí tràng bá vương nói: “Tuy rằng lần trước cậu thắng, nhưng mà sau này tôi quyết sẽ không thua! Hạng nhất là tôi, hoa khôi cũng là của tôi!”

Thiếu niên nhả nhận thanh tú chỉ thản nhiên nhìn thoáng cậu, không nói gì, tiêu sái xoay người rời đi.

...Bị bơ hoàn toàn!!!

Địch Nam liền anh anh anh ôm mặt khóc chạy...Có sự tình gì bi thảm hơn việc đem đối phương trở thành địch thủ một đời của mình, kết quả lại bị cho biết rằng chính mình trong mắt hắn chỉ là một tên qua đường giáp... thậm chí còn kém hơn cả người qua đường giáp sao?

Học đệ cái gì, chán ghét nhất!!!

Lên đại học, Địch Nam bước vào vòng luẩn quẩn của viết võng văn [3], kết thúc quyển sách đầu tiên viết trong ba tháng, cậu liền nhận được cảnh oliu phía trang web đưa ra, trở thành tác giả hợp đồng của Trung tâm từ đó về sau.

Trung tâm, trang web cấp BOSS của giới võng văn, nơi sinh ra vô số đại thần, mà trải qua ba năm ma luyện, Địch Nam trở thành một trong những tiểu thần của Trung tâm.

Tiểu thần là gì? Đó là so với tiểu trong suốt thì đỡ hơn chút chút, so với đại thần thì lại tồn tại như là tiểu trong suốt.

Nhưng mà Địch Nam không nổi danh dựa vào sách mình viết, mà là dựa vào việc bị ném đá.

Vì sao đâu? Chuyện này không thể không nhắc một chút đến truyện mà Địch Nam viết... Cậu viết đều là hậu cung ngựa đực tiểu hoàng thư, toàn truyện đều là xôi thịt đầy rẫy, cả câu chuyện thì đến hai phần ba đã được dựng lên từ H, cốt truyện chỉ có một chút tạo, đọc hết toàn văn cơ bản ngoài H chính là thịt, trừ thịt chính là lên giường.

Cứ như vậy, cậu liền không thể không bị người ta phê phán. Người nói người viết văn ngựa đực thì thôi, toàn văn đều là H là cái khi gì a, sở dĩ nhiều người nói internet chứa nhiều văn học rác rưởi đều là do người tạo thành đó! Nhưng mắng thì mắng, người xem ngược lại ngày càng nhiều. Huống chi Địch Nam tuy rằng toàn văn là thịt, nhưng mà thịt của cậu rất có trình độ, một đoạn H không hề có chữ vi phạm lệnh cấm khiến cho những người muốn báo cáo cậu hận đến nghiến răng lại không biết xuống tay bằng cách nào.

Vì thế, Địch Nam liền từ một đám lại một đám chữ rửa chậm rãi đỏ [4] lên.

Sau khi có Trung tâm tác giả làm hậu trường, Địch Nam hài lòng nhìn hố mới của mình đã đặt gạch, nghĩ đến việc không cần phải âu sầu tiền ăn hai tháng nữa, cậu tâm tình thật tốt mà mở ra file word bắt đầu gõ chữ.

Lúc này tình tiết của cậu đang đến cao trào nhỏ, nhân vật chính gặp một tiểu boss, đang muốn đẩy ngã...không phải đẩy ngã theo ý kia kia, mà là đẩy ngã theo đúng ý trên mặt chữ. Cái gì? Người nói tiểu hoàng thư không cần phát triển cốt truyện? Đó là cần thiết a! Không đẩy ngã boss, làm sao cốt truyện chuyển sang thành thu thập hậu cung của boss chứ?

Địch Nam cười hắc hắc đáng khinh, bắt đầu gõ chữ.

...Ân, boss nên xuất hiện...Nên viết như thế nào mới có thể thể hiện khí tràng bá vương của boss a..

Địch Nam không tự chủ nhớ lại sự tình đau đớn hôm nay... Hôm nay, cậu thật vất vả mới thu thập đủ dung khí thông báo với học muội mình thăm mếu hai tháng, lại bị cho biết học muội đã có người trong lòng.

“Xin lỗi, học trưởng, nhưng mà em đã thích một người rồi.”, Học muội cười cười cự tuyệt.

“A, thế à.”, kì thật cậu cũng không ôm ấp hi vọng gì, cậu đã bị từ chối đến chai lì rồi, cậu chẳng qua chỉ muốn thử xem có em gái mất mùa nào coi trọng mình không...Không, không phải! Em gái nào thấy cậu chướng mắt mới bị mù!

“Người em thích, chắc anh cũng quen a, nghe nói hai người trước kia học chung một trường trung học, anh ấy tên là Mạc Tư Lâu đó.”, mặt học muội ửng hồng, sóng mắt uyển chuyển, bộ dáng nữ hài tử ngượng ngùng xấu hổ.

Mạc Tư Lâu, hoá ra là tên đó a...

...Cái gì? Lại là hắn! Cmn! Như thế nào lại là tên tiểu hồn đản đó!

“Ừ, anh biết cậu ta.”, Địch Nam cảm giác đầu gối của mình trúng một tên.

“Học trưởng, kính nhờ anh, anh có thể giới thiệu em một chút sao?”, ánh mắt học muội lấp lánh nhìn cậu.

...Cmn! Ai muốn giúp tình địch mai mối a! Cô làm tôi đau đầu [5] a!

“Được rồi!”

...Ai bảo mình đau đầu đâu?

“Cảm ơn học trưởng, anh đúng là người tốt!”, học muội mỉm cười, giống như gió xuân phơi phới.

Trên mặt Dịch Nam treo nụ cười, nói: “Không có gì.”, trong lòng lại là lệ rơi đầy mặt.

...Đây là lần thứ mấy thu được Phiếu người tốt rồi? Hình như có ai đã nói nếu thu được 120 phiếu sẽ thăng cấp thành Hoàng kim đầu sĩ [6] phải không?

Được rồi, cậu sẽ cố gắng luyện thành công Thiên mã lưu tinh quyền [7]... Seiya là cái đinh gì!

Hồi ức chấm dứt.

Bởi vì bị phần dẫn đến linh cảm như thác đổ, Dịch Nam bắt đầu lặc cộc gõ bàn phím — —

Thần hắc ám đi ra cười tà nói: “Không sai, ta chính là tác giả sau màn! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha chịu chết đi Trọng Mã ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!”

Trọng Mã đột nhiên cảm thấy một luồng khí bá vương mạnh mẽ bao phủ khắp nơi, anh trở nên nghiêm túc nhìn người đi tới.

Phía đối diện là một nam tử tuần tú, mắt phượng tối đen như mực nhưng mắt lại lạnh băng, có cảm giác như luôn luôn có người thiếu hấn hai trăm năm mươi vạn.

Cao thủ! Trọng Mã nín thở tập trung, lắng lắng quan sát đối phương, vận sức chờ tấn công.

Chỉ thấy người kia tà mị cười, nói: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha trừ khi ngươi giết chết ta, nếu không hậu cung của ta sẽ không mở ra cho ngươi! Ngươi vĩnh viễn không thể thu nạp các lão bà tiểu thiếp muội muội của ta...”

“Tên *** tặc!”, Trọng mã chính nghĩa đầy mặt nói: “Ta muốn giết ngươi! Cứu vớt những nữ nhân đáng thương này!”

...

Ân, vì thế phía dưới có thể thuận lý thành chương [7] mà xử lý tiểu boss, sau đó hốt hết các nữ nhân kia, sau nữa cậu có thể thuận thực bắt đầu nghiệp vụ xây dựng xã hội hài hoà nhờ vào hành động hài hoà... Về phần tiểu boss này vì cái lông gì mà giống như ai ai ai kia, cậu mới sẽ không nói cho các người cậu đã đem người nào đó vào đâu ha ha ha ha ha ha ha ha!

Vạn người mê học đệ cái gì, chán ghét nhất!

---

[1] trung nhị ( ): Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mộng hai) là tục ngữ của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”.

[2] nốt ruồi mỹ nhân: Thông thường, người ta coi nốt ruồi mọc ở chính giữa đường thẳng nối liền phân thân tai với khoé miệng là nốt ruồi mỹ nhân. Nhưng cũng có nhiều giả thuyết khác. Có thuyết cho rằng nốt ruồi này nằm chéo dưới khoé miệng; có thuyết cho rằng nó nằm ở giữa lỗ mũi và khoé miệng, cũng có thuyết cho rằng nó mọc ở ấn đường nằm giữa hai lông mày. Thường mọi người cho rằng phụ nữ có nốt ruồi mỹ nhân đều rất xinh đẹp nhưng trên thực tế không hoàn toàn là như vậy. Thậm chí có người có nốt ruồi mỹ nhân còn xấu hơn là không có. Kỳ thực trong tên gọi “nốt ruồi mỹ nhân” trước đây, thì chữ “mỹ nhân” không mang ý nghĩa người đẹp, mà thiên về ý nghĩa quý nhân. Nữ có nốt ruồi giữa đường thẳng nối khoé miệng với phân thân tai thông thường đều giàu có cao quý.

[3] vông vắn: vắn viết trên mạng

[4] đỏ: là hồng nhân, ám chỉ người nổi tiếng. Nick của những người này thường được đổi thành màu đỏ, tùy theo độ nổi mà màu càng đậm, từ hồng đến mức đỏ quá chuyển thành tím (tử) luôn. Còn có một thể loại là tiểu trong suốt, tức là những người không có tiếng tăm gì. Nguồn: Góc nhỏ nhỏ

[5] đau đầu: đau kịch liệt mà không dám nói ra

[6] Hoàng kim đấu sĩ: hồi đó mình đọc ở nhà nào có nói bên Trung gọi mấy bạn FA là Ma pháp sư, Hoàng kim đấu sĩ là cấp tiến hoá cao nhất =))

[7] Thiên mã lưu tinh quyền: là một chiêu của Hoàng kim đấu sĩ, cấp bậc nhân vật cao nhất trong truyện Saint Seiya.

4034970a304e251f2da22c0fa586c9177e3e53f4

Cái này hình như là Thiên mã lưu tinh quyền, mình không đọc truyện này nên cũng không rõ x”D

c83d70cf3bc79f3d3149230bbca1cd11728b2965

Bạn này hình như là Seiya á

[8] thuận lí thành chương: ý chỉ điều tự nhiên, hợp theo lí mà diễn ra Đăng bởi: admin

3. Chương 3: Chán Ghét Nhất! – Chương 2

CHƯƠNG 2

Hài lòng đem chương mới vừa viết xong gửi đi, Dịch Nam loi nhoi mở ra một diễn đàn cho tác giả của Trung tâm, bắt đầu chọn phá.

Trong diễn đàn này, ngoài đại thần chính là tiểu thần, trừ tiểu thần chính là đại thần.

Tóm lại, tùy tiện tha một tên đi ra đều có thể là XYXF. [1]

Vương Bất Lưu Hành: cập nhật vừa xong! Cầu bình luận cầu cho điểm cầu đề cử!

Đồng Hán Nhất Chi Hoa: thiệt hiem có nha, bệnh “mỗi lần viết xong H thì cốt truyện sẽ bị nghẹt” của ông trị khỏi rồi à?

Bá khí Trắc Lộ: đúng là hiem có khó tìm, ai đó chẳng phải bị nghẽn cốt truyện còn thường xuyên hơn tào bôn nữa sao? Chẳng lẽ tận thế sắp đến rồi?

Tư thâm lão trung y: không thể nào... tui còn chưa cầu được tiểu muội muội...cầu chuyển chúc!!! [2]

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: cùng cầu chuyển chúc! Cầu tiểu muội muội! Cầu ngự tỷ! Cầu loli!

Ngực hữu đại chí: đám đàn ông tịch mịch này! Cơ khát một đàn!

Đồng Hán Nhất Chi Hoa: tui có biết một em gái đang trong tình trạng thâm mền không hồi kết...

Ngực hữu đại chí: cầu số điện thoại! Cầu QQ! Cầu kết giao cầu hợp thể!

... Đúng thiệt là một đàn nam nhân vừa tịch mịch lại còn cơ khát.

Vương Bất Lưu Hành: *mồ hôi* tui thế này không phải vì muốn trèo lên bảng sao, tui thiếu chút nữa là leo lên được trang đầu bảng rồi

Đồng Hán Nhất Chi Hoa: đậu xanh rau má~ thiếu niên a, thành thần nhanh lên đi! Tui muốn ôm đùi!

Bá Khí Trắc Lộ: tui nhớ rõ trước đó không lâu có người nào đó còn được người mới vào diễn đàn khóc đòi ôm đùi...

Đồng Hán Nhất Chi Hoa: Nani?!! Diễn đàn này có đại thần hử? Ở đâu?

Bá Khí Trắc Lộ: bạo cúc hoa thăng ở trên

Đồng Hán Nhất Chi Hoa: nha~ lão gay chết tiệt tránh xa nha!!!

Bá Khí Trắc Lậu:...bằng sào riêng

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đáng ghét! Khẩu vị nặng nha!

Tư Thâm Lão Trung Y: nè nè, mấy ông chú ý hình tượng chút...giới hạn của cái diễn đàn này ở nơi nao! Ở nơi nao!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: giới hạn cuối của cái diễn đàn này sớm đã đột phá đến tận chân trời...

...

Địch Nam một bên tán gẫu cùng người trong diễn đàn, một bên mở ra bảng xếp hạng tháng.

Cậu nhớ rõ mấy ngày trước mình đứng cách hạng chót của bảng không xa, mấy ngày nay cậu cũng coi như chịu khó đăng chương mới, nghĩ chắc là leo lên được đi. Nghĩ như vậy, cậu tâm tình cực tốt mà tìm tên truyện của mình trong bảng...Kết quả tìm sao cũng không thấy.

Vương Bất Lưu Hành: tui đệt! Tui cmn bị đẩy xuống!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: có chuyện gì ế?

Vương Bất Lưu Hành: rõ ràng mấy ngày trước tui chỉ ở cách bảng xếp hạng tháng một chút tèo tèo...

Bá Khí Trắc Lậu: có phải là có đại thần nào đào hố mới?

Vương Bất Lưu Hành: tui xem xem...

Địch Nam vừa nhìn trên bảng không có tên mình, lòng cũng chùng xuống, cũng không nhìn kĩ trên bảng còn có ai... Lần này cậu nghiêm túc nhìn một lần, liền nhìn thấy một cái tên sáng long lanh.

Vương Bất Lưu Hành: đệt! Đúng là có đại thần!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: Nani? Tui đi hóng xem...

Vương Bất Lưu Hành: tui sát!...thiệt là không thể nhìn thẳng vào! Hoá ra là đại thần Mạc Phụ Tư Lâu a!!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: không thể nhìn thẳng!!!!

Bá khí trắc lậu: không thể nhìn thẳng!!!!

Tư thâm lão trung y: không thể nhìn thẳng!!!!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: không thể nhìn thẳng!!!!

Ngực có đại chí: không thể nhìn thẳng!!!!

Được rồi, xem phản ứng của cái đàn này với đại thần, mọi người chắc đã có thể nhìn ra đây là đại thần cấp độ nào.

Hắn là hàng thật giá thật, đại thần trong đại thần.

Kể từ thời kì bắt đầu của Trung tâm, đăng một truyện liền đổ một truyện, tuy rằng đến bây giờ tiểu thuyết của hắn không qua năm cuốn nhưng lại trở thành một truyện thuyết lưu truyền trong Trung tâm. Hắn viết được tổng cộng năm quyển sách, quyển sau so với quyển trước lại càng kinh điển. Nếu nói khoa trương một chút, hố mới mà hắn đào có thể trở thành đề tài hot nhất của diễn đàn trong một năm tới.

Cấp đại thần như vậy... dù cho tên bị chen xuống, Địch Nam cũng chẳng thể nói gì. Địch Nam từ hồi năm nhất đã vào Trung tâm, cũng nghe qua truyền thuyết về người này, cũng từng vì hâm mộ danh tiếng mà đi đọc thật kĩ tiểu thuyết của hắn. Nhưng mà từ khi kết thúc cuốn tiểu thuyết cuối cùng cho đến nay, Mạc Phụ Tư Lâu đã im hơi lặng tiếng hơn một năm, nhiều người suy đoán hắn đã gác bút, thậm chí còn có fan nào tàn khóc lóc trong diễn đàn kêu gọi đại thần trở về...Thế mà sau khi biến mất một năm, hắn đã trở lại lần nữa.

Cảm xúc của Địch Nam có chút phức tạp khi nhìn thấy cái tên kia...Nói không ghen tị là nói xạo, cùng là tác giả, khoảng cách giữa bọn họ đâu phải chỉ là một cái bảng?

Nhưng mà đợi đợi xúu... Mạc Phụ Tư Lâu... Mạc Phụ Tư Lâu...cái tên này sao nhìn ngang nhìn ngửa gì cũng thấy quen quen thế này?

Địch Nam đang không có cảm giác gì, nhìn thấy mấy chữ quen mắt kia, bỗng nhiên giật mình...

Cmn! Tên của đại thần sao lại giống như tên của tiểu tiện nhân Mạc Tư Lâu kia! Chẳng lẽ Mạc Tư Lâu chính là đại thần trong truyền thuyết?!!!

Nhưng mà, không phải a...Địch Nam bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, Mạc Phụ Tư Lâu từ lúc Trung tâm bắt đầu đã xuất hiện rồi, mà Trung tâm mới mở là thời gian nào nha? Cũng phải bảy tám năm trước a? Bảy tám năm trước Mạc Tư Lâu mới chỉ là học sinh sơ trung thôi nha?!!

Ha ha ha ha khẳng định là trùng tên! Chắc chắn là trùng tên!!!

Trong lòng Địch Nam không ngừng ha ha ha ha ha liên tục, một bên chọt mở hồ mới đào của Mạc Phụ Tư Lâu.

Tuy rằng trong lòng ghen tị gần chết, nhưng cậu cũng tò mò về bộ tiểu thuyết vừa mới đào hồ mấy ngày đã có thể nhảy lên trên bảng.

Tiểu thuyết tên là “Cầm sư”, là một tiểu thuyết võ hiệp.

Tóm tắt rất đơn giản, chỉ có mỗi một câu ——

Ta là cầm sư, lại là một kiếm khách.

Tiểu thuyết chỉ có ngắn ngủn hai vạn năm ngàn chữ, bình luận phía dưới lại nhiều kinh hồn.

Địch Nam ôm ấp một chút chút tâm tình ghen tị, bắt đầu đọc tiểu thuyết.

Này vừa thấy liền kinh tởm, cậu triệt triệt để để bị mê hoặc.

Tiểu thuyết thuộc loại giang hồ phá án, văn phong ngắn gọn lưu loát lại có phong cách riêng, chỉ có vồn vồn hai vạn chữ mở đầu lại khiến Địch Nam đọc đến mê mẩn. Đoạn mở đầu bình bình lặng lặng kể lại một chút chuyện xưa, văn phong rất cuốn hút người khác. Sau đó tình tiết lại bắt đầu từng chút từng chút mà hấp dẫn lên, nhân lúc người đọc không chú ý lại trải ra một tấm mền, rồi trối chết lòng hiếu kì của họ bên trong đó.

Địch Nam không thể không thừa nhận, Mạc Phụ Tư Lâu thật không hổ danh là đại thần, rất có phong độ của đại tác giả.

Cậu không chút do dự mà đem “Cầm sư” bỏ vào mục theo dõi, sau đó leo vào nick “Ta mới không phải LOLI nào tàn” bình luận một tiếng ——

Đại đại ngài thật tuyệt

ngài thiệt lớn lớn đó nha

tuổi là fan nào tàn của ngài

từ lần đầu tiên tuổi nhìn thấy tiểu thuyết này liền yêu nó thiệt nhiều rồi... Sau đó là một chuỗi kí hiệu từ sao Hỏa + các loại ngữ khí cảm thán ngâm nga.

Tuy rằng trước đây cậu vẫn xem đại thần Mạc Phụ Tư Lâu như người qua đường, nhưng mà từ lúc phát hiện tên của đại thần giống như của tên tiểu tiện nhân kia, cậu liền quyết định từ người qua đường chuyển hệ sang anti. Truyện thì vẫn muốn xem, nhưng mà bình luận thì...làm sao ghê tởm người ta nhất thì làm, làm người khác chán ghét không chết người chính là cậu.

Địch Nam cũng biết đại thần như Mạc Phụ Tư Lâu sẽ không xem kĩ phần bình luận, dù sao cậu chỉ là muốn ai điều phát tiết một chút cho những mối tình đầu chưa kịp nở hoa đã héo rũ của bản thân thôi.

Đăng xong tuyên ngôn nào tàn, Địch Nam tâm tình rất tốt mà đi đánh thêm ba ngàn chữ, khi tình tiết đã sát đến lúc đẩy ngã boss... di động của cậu lại reo lên.

“Người anh hùng kia a

~ người uy vũ lại hùng tráng

”

“Alô

”, nhìn thấy chính là số của tiểu học muối mà mình thăm mển hơn hai tháng, ngữ khí của Dịch Nam nhin không được mà cứ nhộn nhạo cả lên. Chẳng lẽ tiểu học muối hồi tâm chuyển ý? Chẳng lẽ đôi mắt cận thị của tiểu học muối rốt cục đã khỏi hẳn nên mới phát hiện ra điểm tốt của cậu?

“...A, là học trưởng sao?”, người ở đầu kia điện thoại chần chờ một lúc mới hỏi thật cẩn thận.

“Đúng vậy đúng vậy

”, Dịch Nam vội vàng trả lời.

“Học trưởng a...Âm thanh của anh sao có chút là lạ? Anh bị cảm sao?”, đầu bên kia chần chờ hỏi.

...Được rồi, cậu chỉ là bị điệu ngâm xướng của tuyên ngôn nào tàn vừa rồi truyền nhiễm mà thôi.

“Anh không sao, học muối, em có chuyện gì à?”, Dịch Nam lại khôi phục ngữ khí thâm trầm.

“Là thế này...em...”, người ở đầu kia rất ngại ngùng, một bộ thẹn thùng khiến Dịch Nam hoài nghi chẳng lẽ học muối thật sự đã mù mắt mà coi trọng chính mình?...Không không! Ai thấy cậu chứng mất mới bị mù! Nhưng mà nếu học muối thật sự hồi tâm chuyển ý... Cậu còn chưa chuẩn bị tâm lí mà thoát li khỏi trận địa độc thân nha...

Dịch Nam buồn rầu rồi rầm một hồi, rốt cục nghe được học muối thẹn thùng mà ngại ngùng nói một câu:” Thế này...là như vậy, lần trước không phải em nhờ anh giới thiệu em với Mạc Tư Lâu nhà em sao?”

...Cmn! Lại là tên tiểu tiện nhân kia!

“Cho nên bây giờ anh...rảnh không?”

...Không rảnh! Chỉ có thằng ngu mới giúp người mình thăm mển giới thiệu với tình địch của mình đúng không?!

“Thực ra anh cùng cậu ta cũng không thân quen lắm...Ngay cả số di động của cậu ta anh cũng không có đâu...”, Dịch Nam khô cần nói, trong lòng nghĩ nói với nữ hài tử cũng phải uyển chuyển một chút, tôi đã uyển chuyển hàm súc cự tuyệt như vậy rồi, cô tha cho tôi đi.

“Không có gì, em có số di động của anh ấy.”, âm thanh của học muối ở đầu kia có chút nhảy nhót.

“Vậy em có thể tự mình gọi cậu ta...”

“Nhưng mà người ta thẹn thùng nha!”, đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh như là học muối đang chà chà chân.

“Em...”

“Em gửi số điện thoại của anh ấy cho anh, anh giúp em điều tra chút ít loại hình con gái anh ấy thích...Như vậy nha! Cảm ơn học trưởng!”

“Anh...”

“Học trưởng, anh là người thiệt tốt!”

“Em...”

“Học trưởng, về sau anh nhất định tìm được người con gái so với em còn tốt hơn!”

“Anh...”

“Số di động của anh ấy chút nữa em sẽ gửi cho anh, quyết định vậy đi, em cúp trước a.”

“Em..”, Dịch Nam còn chưa nói dứt một câu, đầu kia điện thoại đã truyền đến âm thanh “tích tích”.

Cậu ngây ngốc mà nhìn chằm chằm màn hình di động, một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Ba giây sau, cậu nhìn trần nhà, lệ rơi đầy mắt.

Muội người!!!

Vạn người mê học đệ cái gì, chán ghét nhất!!!

---

[1] XYXF: viết tắt từ mấy chữ cái đầu của tinh phong huyết vũ (xue yu xing feng), hình như ý chỉ những người cũng có chút số má trong lĩnh vực đó.

[2] chuyển chức: giống như chơi game có chuyển chức, mấy bạn nà muốn chuyển từ ma pháp sư sang chức khác, muốn hết fa. Đăng bởi: admin

4. Chương 4: Chán Ghét Nhất! – Chương 3

CHƯƠNG 3

Năm phút sau, Dịch Nam trầm mặc nhìn dãy số lẳng lặng nằm trong phần tin nhắn cùng với câu nói tặng kèm của học muội —— Cảm ơn học trưởng~ Học trưởng, anh là người thiệt tốt ^^...Trong lòng cậu nghĩ hay là đập di động nha chắc nên đập di động nha hẳn là phải đập di động nha...

Người tốt...Muội người người tốt!

Ông đây muốn làm người xấu!! Người xấu!!

Cậu hung hăng giơ di động trong tay lên...lại chậm rãi buông xuống...Quả nhiên vẫn là tiếc nuối không đập được a TAT...

Vì thế cậu đầy mặt thâm cừu đại hận trở về trước máy tính, đăng lên một câu trên diễn đàn ——

Vương Bất Lưu Hành: bị em gái mình thăm mền gửi cho số điện thoại tình địch, còn bị bảo đi hỏi giùm xem hẳn thích loại con gái nào, các người chịu nổi không! QAQ

Đám nam nhân tịch mịch trong diễn đàn rất nhanh liền sôi trào.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tình huống gì đây? Tình huống gì đây! Ông trở thành bạn thân của chị em hỏi nào vậy Bất lực? [1]

Vương Bất Lưu Hành: ông mới bất lực! Ông mới bất lực! Không được gọi tui như vậy!

Bá khí trắc lậu: đại nam nhân còn ngạo kiều làm gì...Bất lực

~Vương Bất Lưu Hành: thôi...thôi! Vấn đề vừa rồi mấy ông còn chưa trả lời tui kìa!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đêm khuya, ông một mình lẳng lặng treo cổ trước cửa nhà tên đó...

Vương Bất Lưu Hành: cút! Đừng làm như tui là thằng ngu!

Tư thâm lão trung y: *sờ cằm* mười hai giờ đêm gọi điện thoại quá rồi, chờ tên đó nhận thì cúp máy, chờ hẳn cúp lại gọi qua, hẳn nhận ông lại cúp...cứ lặp lại như thế...

Vương Bất Lưu Hành: ông tưởng tui rảnh đến đản đau hử, cả đêm làm trò đó còn không bằng lên mạng gõ chữ!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: dùng sơn đỏ viết số điện thoại của tên đó ở trên tường WC! Ở phía sau viết —— chuyên trị bệnh tuyến tiền liệt bệnh hoa liễu bệnh lây qua *** các loại bệnh hỗn tạp...

Vương Bất Lưu Hành: cách này cũ rích rồi, chúng ta phải chỉnh hẳn thiệt phong cách, chỉnh có trình độ...

Ngực có đại chí: theo tui thì...không bằng ông đem số điện thoại đăng lên diễn đàn đồng tính, đính kèm thêm hình mỹ nam cơ bắp khoả thân, bên cạnh viết chút ít như là “Ca ca, cúc hoa của em ngứa quá, cần côn thịt lớn của anh đến sờ sờ” vân vân vũ vũ...

Vương Bất Lưu Hành: phốc! Cái này được...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: oa! Đại chí ông thiệt ác độc! Quả nhiên không độc không phải trượng phu...nhưng mà tui thích *cười tà*

Tư thâm lão trung y: Đại chí, ông chuyên nghiệp như vậy...phải chăng là vì kinh nghiệm phong phú?

Bá khí trắc lậu: thiệt ra tui thấy ý kiến mấy ông đều dở tệ! Phương pháp trả thù tốt nhất là ông đi câu dẫn tình địch, câu dẫn được lại đá đi, loại trả thù song trọng cả tinh thần lẫn tâm lý mới là cảnh giới cao nhất a!

Vương Bất Lưu Hành: tui nhớ rõ tui là nam, tình địch tui hình như cũng là nam...

Bá khí trắc lậu: ông có thể giả làm con gái nha! Dùng phong cách nữ giới gửi chút tin nhắn mờ ám cho hắn, sau đó có thể cùng hắn yêu đương qua mạng, cách một internet ai biết được ông là cún hay là mèo? Mà ông biết số QQ của tên đó không?

Vương Bất Lưu Hành: Trắc Lậu quân, ông là xem phim truyền hình cầu huyết quá nhiều hay là xem phim truyền hình cầu huyết quá đà?

Bá khí trắc lậu: á! Lòi rồi! Vậy mà cũng bị phát hiện...

Vương Bất Lưu Hành: khinh bỉ

Đông Hán Nhất Chi Hoa: khinh bỉ

Tư thâm lão trung y: khinh bỉ

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: khinh bỉ

Ngực có đại chí: khinh bỉ

...

Cùng đám người trên diễn đàn quây xong, Dịch Nam đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt lên không ít, nhưng chờ đến thời điểm ánh mắt cậu lại lần nữa hướng về cái di động, một chút vui vẻ vừa dâng lại tụt xuống mất tiêu.

Nhìn dãy số điện thoại kia, Dịch Nam bắt đầu nghiêm túc tự hỏi một phương pháp trả thù khả thi vừa lòi ra được từ đàn nam nhân không đáng tin kia...

Gọi điện thoại quấy rối? Không được, hàm lượng kĩ thuật quá thấp...

Đăng lên diễn đàn đồng tính? Thôi vậy, cậu vẫn là có chút xú xiu lương tâm nha... Nếu tiểu học đệ phần nộn kia bị bẻ cong thì tội của cậu to lắm...

... Giả làm con gái dụ dỗ sau đó quăng đi?

Dịch Nam nghiêm túc tự hỏi, còn đưa tay sờ sờ cằm.

Cái này có vẻ...làm được?

A lộn lộn lộn! Cậu vậy mà lại bị tên Bá khí trắc lậu tẩy não! Còn suy xét phương pháp trả thù cấp thấp như vậy!

...Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, có vẻ áp dụng được nha... Dù cho cậu không thể thành công câu dẫn Mạc Tư Lâu, cũng có thể dò hỏi một chút loại hình con gái mà hắn thích, sau đó đem đáp án trái ngược nói lại cho tiểu học muội...

Ha ha ha ha ha cậu thiệt là quá thông minh ha ha ha ha ha...

Tâm động không bằng hành động, Dịch Nam nghĩ vậy liền quyết định hành động, cậu cầm lấy di động trong tay, tìm ra dãy số kia liền bắt đầu soạn tin nhắn.

Ủm? Nên chém thế nào cho tốt nha... Cái tên thuộc loại thanh niên văn nghệ như Mạc Tư Lâu chắc là sẽ thích tài nữ vừa đa sầu đa cảm lại đa cảm đa sầu cực kì đa sầu đa cảm nha? Giống như An Ni Bảo Bối đó a... [2]

Địch Nam dự định dự định nghĩ kĩ, bắt đầu đánh chữ ——

Ngày đó

Em đang ngược bốn lăm độ nhìn trời cao

Vì một đoá nhỏ mất đi mà lưu lại

Nửa giọt nước mắt

Anh lại giống như một trận gió thường ngày

Xâm nhập vào tầm mắt em

Thế giới tưởng chừng vĩnh viễn hắc ám của em

Bỗng nhiên được chiếu sáng

Em vĩnh viễn cũng sẽ không quên

Ánh mặt trời ngày đó

Tươi đẹp mà lại ưu thương

...

Địch Nam trong nháy mắt bị chính mình làm cho ghê tởm muốn chết, nhưng cậu vẫn giữ vững ý chí mà nhún gửi đi. Sau đó cậu hào hứng dào dạt mà ngồi chờ hồi âm... Nhưng là đợi hơn nửa tiếng, di động của cậu lại giống như đã toi mạng, chút xíu động tĩnh cũng không có.

Địch Nam nheo mắt bắt đầu tự hỏi, chẳng lẽ Mạc Tư Lâu không thích tài nữ? Được rồi được rồi...

Cậu lại cầm lấy di động, lại soạn tin nhắn ——

Ca ca~ Tối nay anh thấy cô đơn không?

Người ta đang hư không tịch mịch lạnh lẽo quá nha, chờ anh đến làm người ta dễ chịu.

Không chừng Mạc Phụ Tư Lâu [3] bề ngoài lãnh đạm bên trong lăng lơ, không chừng tên đó thích loại con gái phóng khoáng lăng lơ thế này...

Đợi mười mấy phút, di động vẫn chẳng có động tĩnh gì. Địch Nam vẫn không từ bỏ mục tiêu, lại cầm lấy di động, lại đổi sang giọng điệu khác.

Người ta năm nay mười tuổi~ Người ta là bé gái mềm mềm manh manh~ Người ta thích nhất đại ca ca ôn nhu...

Không chừng Mạc Phụ Tư Lâu bề ngoài đứng đắn nghiêm túc bên trong lại là tên nam nhân nghiện luyến đồng đáng khinh, thích loại hình LOLI mềm mềm manh manh thế này! Địch Nam vừa ôm tư tưởng tà ác lại vô cùng nhuần nhuyễn mà bán manh, sau đó mỉm cười gian xảo mà gửi tin nhắn đi.

Nhưng mà lại đợi mấy cái mười phút, hòm thư của di động lại vẫn không nhận được tin trả lời nào.

Địch Nam nhìn không được mà ném di động! Kiểu này là muốn gì! Đối diện với loại tin nhắn khiêu khích kiểu này mà hắn vẫn bình tĩnh như vậy! Quả nhiên là bình thường bị quấy rối nhiều quá rồi sao! Cmn!...Ganh tị gần chết!

Mà chờ chờ...

Bỗng nhiên, Địch Nam nhú mày nhìn di động trong tay, trong lòng toát ra một ý tưởng.

Đối diện với nhiều nữ nhân quấy rối khiêu khích như vậy, nhưng mà Mạc Tư Lâu vẫn cứ trơ trơ... Chẳng lẽ chân tướng thật sự là...Hắn là gay?! Địch Nam bỗng nhiên nhớ tới, tuy rằng độ hot của Mạc Tư Lâu ở trường

trung học không thấp, nhưng mà từ trung học đến đại học hẳn hình như cũng không có bạn gái...Không phải hình như, là chắc chắn! Vẫn luôn luôn không có!!!

Địch Nam vừa nghĩ vậy, trong lòng bỗng nhiên bốc lên cảm giác kì quái... Lúc học trung học, Mạc Tư Lâu không có bạn gái có thể là do phải cắm đầu học, nhưng mà bây giờ lên tới đại học, Mạc Tư Lâu vẫn cứ một mình một bóng, thậm chí còn chẳng có chút tin đồn với nữ sinh nào...Chẳng lẽ chân tướng thật sự là...tên tiểu hồn đản Mạc Tư Lâu là một tên gay thích gay?!

Địch Nam nhất thời chấn động tinh thần, một cảm giác tự hào khi trở thành vua phá án nhập vào cậu.

Nếu đã vậy...Địch Nam tà ác cười hắc hắc, cậu nhìn di động trong tay, bỗng nhiên loé lên một ý tưởng.

Nếu đã vậy, cậu liền dùng phong cách gay đi câu dẫn tên gay này!

Địch Nam sờ sờ cằm, bắt đầu nghiền ngẫm về ngữ khí của gay.

Ngữ khí của gay là thế nào nha? Nhào chảy nước?... Nếu là thế thì khác gì với đám con gái...Phóng khoáng nhiệt tình như lửa? Giống như...Đúng rồi! Giống như Ngực có đại chí nói ấy!

Địch Nam giật mình, vội vàng trở lại ngồi trước máy tính mở diễn đàn lên, đàn nam nhân cô đơn lạnh lẽo kia đã từ các phương pháp trả thù nhảy qua đến chín chín tám mốt chiêu câu dẫn con gái, lại từ chín chín tám mốt chiêu câu dẫn mà nói đến giá cả hàng hoá tăng lên dẫn đến khăn tay cũng tăng đến hai mao một chiếc dẫn đến áp lực tăng cao mỗi khi làm vận động năm ngón tay...Tốc độ nhảy đề bá đạo này làm người ta theo mỗi chân cũng không kịp.

Địch Nam mở ra phần lưu trữ, ghi lại đầy đủ mấy câu Ngực có đại chí đã nói...

Ngực có đại chí: theo tui thì...không bằng ông đem số điện thoại đăng lên diễn đàn đồng tính, đính kèm thêm hình mỹ nam cơ bắp khoả thân, bên cạnh viết chút ít như là “Ca ca, cúc hoa của em ngứa quá, cần côn thịt lớn của anh đến sờ sờ” vân vân vũ vũ...

...Há! Đúng là ý kiến quá đỉnh! Địch Nam bắt đầu nghiêm túc suy xét tính khả thi của phương án này, nhưng cậu nghĩ lại Mạc Tư Lâu chính là một tên gay, đem quảng lên diễn đàn đồng tính không phải là trả hấn về với đất mẹ à? Không nên không nên!

Cho nên vẫn là quyết đoán nguy trang thành đồng tính luyến ái thông đồng với Mạc Tư Lâu, thông đồng được lại quyết đoán đá đi đi! Nếu có thể lưu lại mấy lời tâm sự linh tinh gì đó thì sẽ lặng lặng lẽ lẽ gửi nặc danh cho học muội, có thể làm cho học muội triệt triệt để để mất hết hi vọng với Mạc Tư Lâu mà trở về với vòng tay của cậu! Ha ha ha ha thiệt là hai bên đều vẹn toàn a!

Ôm ấp tư tưởng xấu xa đang khinh như thế, Địch Nam bắt đầu soạn tin nhắn ——

Ca ca, cúc hoa của em ngứa quá, cần côn thịt lớn của anh thương thương

~Một bé gay nam đang cô đơn cơ khát.

Gửi đi!

---

[1]: hình như do tên của ban Địch Nam có chữ Bất nên mấy bạn trong diễn đàn mới gọi bản là Bất lực

[2]: chỗ này mình đọc được mỗi An Ni bảo bối, còn về sau thì không đoán được nó là gì ==

[3]: chỗ này tác giả để là Mạc Phụ Tư Lâu, không biết là do nhầm hay là do thiết ra thì trong thâm tâm bạn Nam cũng biết 2 người này là một, nên mình để nguyên Đăng bởi: admin

5. Chương 5: Chán Ghét Nhất! – Chương 4

CHƯƠNG 4

Gửi xong tin nhắn, Địch Nam mỉm cười đầy tà ác nhìn màn hình di động, nhưng mà đợi mấy phút đồng hồ, di động vẫn chẳng có động tĩnh gì...

Địch Nam tức giận một chút, đau đầu rất nhiều...Tự nhiên lại chơi trò đóng vai thế này...

Hơn nữa, hơn nữa mấy tin nhắn kia hình như đều được cậu gửi từ một số di động a...Nếu thế chắc chắn mình bị coi như là tên lừa đảo rồi...Địch Nam đưa tay gỡ gỡ mở tóc lộn xộn trên đầu, diễn đàn nằm ở góc phải màn hình vẫn kêu tích tích không ngừng.

Lại là cái diễn đàn không có giới hạn của Trung tâm...

...Tên gọi của diễn đàn là “Hội nghiên cứu nội hàm cùng tổ chất của tác giả”. Năm đó Địch Nam vừa thuận khiết vừa ngốc ngốc mà cho rằng đây là một cái diễn đàn giao lưu về kĩ xảo sáng tác, liền ngây ngây ngốc ngốc mà gia nhập...Nghĩ đến chuyện này, Địch Nam ngược đầu ưu thương bốn lăm độ, biết thế thì không làm a!

Mà cũng thiệt kì lạ, đám đại thần của cái diễn đàn này, một bên mạnh mẽ spam đầy đất, một bên vẫn có thể đăng một ngày vạn chữ.

Lúc này, đề tài tán nhảm của bọn họ đã quẹo vô cái hướng kì kì quái quái nào đó, Địch Nam thấy không chen vô được đành mở giao diện tác giả của mình đi đọc bình luận. Kì thật cậu cũng không hi vọng có thể nhìn thấy bình luận mang tính xây dựng nào, dù sao văn cậu viết chỉ có xôi thịt, cốt truyện nếu có cũng chỉ chiếm một chút chút, chẳng lẽ cậu lại cùng người đọc thảo luận về kĩ thuật hầm thịt a? Dù sao cái đọc giả muốn là được kích thích, còn cái cậu muốn là số lượng.

Quả nhiên, bình luận đăng ở phía dưới nếu không phải là “Tác giả nhanh đăng chương mới” thì là “Nạp XXX nhanh lên”, không phải “Dọn thịt lên đi” thì cũng là “Nhanh nhanh viết H”, đương nhiên, cũng có một vài tin quảng cáo linh tinh như “XXX cùng XXX đến ủng hộ, hoành hoành ghé lại thăm”.

Địch Nam chán đến chết mà chống cằm nhìn lướt qua bình luận phía dưới, trong lòng tự dưng có chút mờ mịt.

Kì thật đâu phải cậu chưa từng nghĩ đến viết một ít tiểu thuyết nội hàm lại có chiều sâu, thật sự có giá trị thưởng thức, có ảnh hưởng đến suy nghĩ người đọc đâu? Thật lâu thật lâu trước kia, khi cậu vừa bước vào thế giới võng văn này, cậu cũng đã từng ôm giấc mộng đầy nhiệt huyết như thế, viết một chút gì đó để người ta thấy rung động khi đọc, có thể trở thành một trong những tiểu thuyết kinh điển...mà không phải như bây giờ, chỉ có thể viết những thứ tiểu thuyết rác rưởi đi lên nhờ vào xôi thịt, hoàn toàn không có chút giá trị gì.

Cậu hiểu rõ, dù cho hiện tại tiểu thuyết của mình có hot, có nhiều người đọc, nhưng mà mấy năm sau sẽ chẳng có ai nhớ rõ cuốn tiểu thuyết này nữa, cũng không ai nhớ rõ tên tác giả này, bởi vì những thứ cậu viết ra chỉ là một đồng rác rưởi, một đồng rác rưởi có thể tái chế, không một chút hương vị riêng. Thậm chí ngay lúc này, cậu biết tuy tiểu thuyết của mình xem như rất hot, nhưng mà cũng có biết bao nhiêu người ở sau lưng nhắc tới đều mang theo ngữ khí khinh thường.

Cho nên...cậu làm sao có thể không ghen tị Mạc Phụ Tư Lâu? Bao nhiêu người nhắc tới Mạc Phụ Tư Lâu đều dùng ngữ khí sùng bái, bởi vì hắn ta có thể trở thành chủ đề cho tất cả những đề tài đang bàn luận sôi nổi trong diễn đàn, bởi vì văn của hắn dù nổi nhưng không cần phải dùng đến thịt để thu hút người khác, bởi vì hắn thực hiện được giấc mộng mà Địch Nam không thể thực hiện được...bởi vì hắn có thể viết những gì mình muốn, dù cho đề tài hắn viết có nhảm chán đến đâu, độc giả của hắn cũng sẽ tung hô, mà Địch Nam chỉ có thể theo đuổi các đề tài đang nổi bật ở Trung tâm, viết những điều mà mình chẳng hề yêu thích.

Những điều này Địch Nam vĩnh viễn cũng không với tới được, cho nên cậu hâm mộ, cậu ghen tị.

Địch Nam đóng lại giao diện tác giả, bỗng nhiên cảm giác trong lòng phiền muộn suy sụp.

Cậu chiếm được điều mình đang muốn, lại mất đi điều mình từng mong muốn.

Cậu cũng từng là một thiếu niên nhiệt huyết, muốn viết một vài tiểu thuyết có chiều sâu, có nội hàm...Nhưng mà hiện tại cậu không còn tìm được ước nguyện lúc bắt đầu nữa, cậu chỉ vô tri vô giác mà viết một vài thứ gọi là tiểu thuyết đứng đầu, vô tri vô giác nhìn người ta cười mình mỉa mai mình khinh thường mình. Nhưng mà có ai biết mong muốn mà cậu từng có? Cậu vì cái thế giới luẩn quẩn này mà thay đổi bản thân, lại chỉ có thể nhận lấy khinh thường từ người khác.

Mà Mạc Phụ Tư Lâu từ đầu đến cuối vẫn chỉ viết những gì hần muốn, mặc kệ lúc đầu có vắng vẻ bao nhiêu, mặc kệ người khác bình luận thế nào, hần vẫn cứ kiên trì, không quan tâm mà viết những gì mình thích. Sau khi trở thành đại thần, dù đề tài hần viết có nhàm chán ra sao, đều có thể trở thành đề tài hot không lâu sau đó.

Cậu thật sự rất ghen tị... Địch Nam bỗng nhiên cảm thấy uỷ khuất, lại tìm không thấy đối tượng có thể trút hết ra.

Kì thật, cậu tiếp xúc với thế giới võng văn lần đầu tiên, chính là thời gian học sơ tam. Vào những ngày đến trường năm sơ tam đó, khi cách thời điểm trung khảo một thời gian, Địch Nam mang áp lực chẳng thể phát tiết lại trùng hợp mà nhấn vào cái Trung tâm vừa mới bắt đầu, nhìn đến quảng cáo có thể làm người ta trào dâng nhiệt huyết của Trung tâm, cậu tự nhiên có cảm giác xúc động, sau đó đăng kí làm tác giả ở Trung tâm rồi đăng lên tác phẩm đầu tiên của mình.

Thời điểm cậu học trung học, Trung tâm thật sự rất vắng vẻ. Toàn bộ trang web, ngoại trừ một vài tiểu thuyết đăng lại, đếm từ trên xuống cũng chỉ có khoảng một trăm tiểu thuyết mới.

Nhưng mà Địch Nam vẫn dâng trào nhiệt huyết mà viết tiểu thuyết của mình, chẳng sợ không có ai đọc. Vừa tan học về, chuyện đầu tiên cậu làm chính là mở máy tính lên cập nhật tiểu thuyết, mỗi ngày đều tranh thủ lúc tan học cùng học bồ túc để đánh chữ đăng bài. Rốt cục, Địch Nam chăm chỉ cũng nghênh đón được độc giả đầu tiên, bình luận đầu tiên của mình.

Người đọc kia hầu như bình luận ở dưới từng chương truyện của Địch Nam, đề xuất gì đó, cổ vũ cho cậu.

Nhưng mà việc Địch Nam viết tiểu thuyết bị ba mẹ phát hiện, ba mẹ lấy lí do cậu làm việc không đăng hoàng mà cắt mạng. Địch Nam đành phải cố gắng mà ôn tập để vượt qua trung khảo, sau khi vào trung học mới giành lại được quyền sử dụng máy tính. Thời điểm đó, Trung tâm đã bắt đầu hot lên, nhìn thấy rất nhiều tiểu thuyết chậm rãi có người xem, còn tiểu thuyết của mình lại trống vắng lạnh lẽo, Địch Nam cảm thấy chán nản. Dù cho độc giả kia vẫn chăm chỉ bình luận mỗi ngày, nhưng mà cậu không còn ham muốn viết tiếp nữa, vì thế cậu bỏ dở tiểu thuyết kia, không trở về coi lại.

Địch Nam nhớ tới tiểu thuyết đầu tiên của mình, tác phẩm đầu tiên mà cậu trả giá rất nhiều tâm huyết rồi cuộc lại bị bỏ dở. Cậu bỗng nhiên thấy xúc động, trở về xem lại tiểu thuyết kia một lần nữa.

Dựa vào một chút kí ức trong đầu, Địch Nam cảm thấy có chút chút khẩn trương.

Tên tiểu thuyết vẫn là cái tên cũ, nhưng mà qua nhiều năm đọc lại, tâm trạng cậu đã không còn như xưa nữa.

Bút danh trước kia của cậu là Giang hồ cuồng thư sinh, vừa nghe liền biết là một tên đầy nhiệt huyết...Địch Nam cười cười, mở ra cuốn tiểu thuyết kia mà đọc từng chương từng chương.

Đó là tiểu thuyết mà cậu từng viết, hành văn non nớt, cốt truyện ngây ngô, vấn đề ngữ pháp đầy rẫy...Tất cả đều là những sai phạm mà một tân thủ đều có thể phạm phải. Nhưng mà hiện tại Địch Nam nhìn tất cả giống như nhìn một đứa bé mới tập đi bất cẩn bị té ngã...Cậu chậm rãi nhìn trang này sang trang khác, cảm giác cảm động tràn đầy trong lòng.

Cậu đã từng nhiệt huyết như vậy, ngây thơ như vậy, tâm cao khí ngạo như vậy, dù cho bút lực của cậu hiện giờ đã thành thục hơn hần, nhưng mà cậu cũng không có cách nào xé cái nhãn dung tục ra khỏi mình. Nhìn tiểu thuyết mình từng viết, Địch Nam cảm nhận được một sức cuốn hút, nhiệt huyết cùng xúc động, đây là những điều cậu giờ đây không có, cậu đã mất đi, cũng là điều mà cậu đã từng...rất coi thường.

Đọc xong tiểu thuyết này cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, bởi vì mấy năm nay đọc nhiều tiểu thuyết làm tốc độ đọc của cậu cũng tăng lên rất nhiều.

Khi tầm mắt cậu trở lại khu bình luận, cậu chợt sững sờ.

Bình luận cho cậu vĩnh viễn cũng chỉ có một người, độc giả đầu tiên của cậu, trong khung bình luận tất cả đều là bài viết của người kia.

Có đề xuất, có cổ vũ, có hồi thúc, có an ủi.

Người này đã đạt đến cấp bậc fan tử trung của cậu...Địch Nam cười cười, có chút đắc ý ở trong lòng, nhưng lúc sau lại bị sự hổ thẹn đánh bại mất. Độc giả này yêu cậu như vậy, cậu lại dễ dàng buông tay khỏi giấc mộng của mình, bỏ dở tiểu thuyết này, trở thành một tác giả dung tục bị nhiều người chê cười. Nếu độc giả này biết cậu của hiện tại, có phải sẽ rất thất vọng hay không...

Địch Nam cứ kéo lên, nhìn thấy thời gian của bình luận cuối cùng ——

Thời gian hiển thị rõ ràng là hôm qua.

Địch Nam sửng sốt, hốc mắt bỗng nhiên nóng lên, một cảm giác xúc động trước giờ chưa từng có cứ tranh nhau chảy ra từ đó.

Cậu không biết hoá ra lại có một người vì một tác phẩm bỏ dở mà chờ đợi nhiều năm như vậy...Cậu không biết chính mình có cái giá trị gì khiến một độc giả có thể đứng chờ ở đây nhiều năm như vậy...Cậu không biết chính mình tích bao nhiêu đức mà có được một người hâm mộ như vậy.

Vào lúc này, di động của Địch Nam bỗng nhiên kêu tích tích hai tiếng, là âm thanh báo có tin nhắn. Địch Nam sửng sốt, cầm lấy di động, nhìn thấy trên màn hình là số di động của Mạc Tư Lâu.

Nani...?!!! Vậy mà trả lời lại thiệt! Một chút u buồn khó có trong lòng Địch Nam bỗng trở thành hư không. Cậu vội vàng nhấn xem tin nhắn, liền thấy được Mạc Tư Lâu trả lời ——

Học trưởng?

Phốc!!! Thiếu chút nữa Địch Nam đã lấy đầu đập vô bàn phím, Mạc Tư Lâu làm sao biết số này là của cậu?!! Không không...Mạc Tư Lâu sao lại gọi cậu là học trưởng? Xưng hô moe như vậy chỉ có em gái nhỏ gọi thì mới đáng yêu a!

Chờ chờ chút...Địch Nam bỗng nhiên nghĩ đến, thời điểm năm nhất đại học, cậu hình như vì một chuyện gì không nhớ rõ mà trao đổi số với Mạc Tư Lâu, nhưng mà đó giờ cậu vẫn chẳng nhận tin gọi điện cho tên kia nên cũng quên bống đi mất.

Đừng!Bảo!Thiệt!Ra!Ngay!Từ!Ban!Đầu!Mạc!Tư!Lâu!Đã!Biết!Người!Gửi!Mớ!Tin!Nhắn!Lẳng!Lơ!Kia!Là!Cậu!
Đăng bởi: admin

6. Chương 6: Chán Ghét Nhất! – Chương 5

CHƯƠNG 5

Trong đầu Địch Nam lúc này chỉ quanh quẩn vài chữ ——

Cmn!!!!!!!!!!!!!!!

...Hình tượng của cậu! Hình tượng học trưởng nghiêm túc đứng dẫn lãnh diễm cao quý của cậu! Bị huỷ toàn bộ! Huỷ!

...Được rồi, thiệt ra cậu vẫn luôn không có mấy thứ kia.

Trong nháy mắt, Địch Nam hận không thể undo tất cả, nhưng mà hiện thực không phải là trò chơi điện tử, tình huống trước mắt là Địch Nam mất to trùng mất nhỏ với hai chữ cùng một cái dấu chấm hỏi mà mới nhìn qua thì tưởng như ôn hoà vô hại nhưng mà thiệt ra lại cực kì chói mắt trên màn hình di động, ánh mắt cực kì nóng bỏng, như là hận không thể đâm thủng hai cái lỗ trên di động.

...Làm sao giờ! Nhất định Mạc Tư Lâu sẽ cho rằng cậu là thằng biến thái! Mạc Tư Lâu sẽ cho rằng cậu là lão gay chết tiệt! Đương nhiên! Nhất định! Chắc chắn!

Địch Nam không chút suy nghĩ, lo lắng không yên mà vội vàng trả lời ——

A a a a tôi bị hack nick! Chết cả nhà thằng hack nick! Chết cả hộ khẩu thằng hack nick!

Ấn vào nút gửi đi, Địch Nam nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Không qua một phút đồng hồ, đầu kia gửi đến trả lời ——

Di động mà cũng bị hack nick?

...Mạc Tư Lâu tên tiểu hồn đản, không thể giả vờ ngây thơ sao? Không thể sao?! Không thể sao!!!

Địch Nam nhỏ nước mắt trả lời ——

Thiệt ra chân tướng đích thực chính là hôm nay là ngày một tháng tư! Học đệ, ngày cá tháng tư vui vẻ!

Lại qua một phút đồng hồ, bên kia gửi tin nhắn tới ——

Hình như hôm nay không phải ngày cá tháng tư

...Cậu liền không thể giả vờ không biết sao?!!

Địch Nam rơi lệ đầy mặt mà trả lời ——

Trong lòng có ngày cá tháng tư, mỗi ngày liền thành ngày cá tháng tư

~Địch Nam gửi xong tin nhắn, sờ cằm...Cậu bây giờ xem như đã thành công thông đồng với học đệ đi? Vừa đúng dịp, cậu có thể nhân cơ hội này mà hỏi loại hình nữ sinh học đệ thích! Sau đó đem kết quả trái ngược nói cho học muội!

Cậu suy nghĩ xong liền hành động, lập tức đánh chữ ——

Này học đệ, nghe nói ngày cá tháng tư cũng có thể xem như là lễ tình nhân nha, bởi vì rất thích hợp để tỏ tình, dù cho tỏ tình thất bại cũng có thể nói là trò đùa cá tháng tư a ha ha ha..Học đệ, nói nói nghe, cậu thích người như thế nào nha?

Cậu cố gắng làm cho câu hỏi của mình xem như là tùy tiện chứ không có chút cố ý nào, cố gắng làm cho đề tài thiệt tự nhiên mà chuyển hướng...thành công nói qua chuyện khác!

Dường như thời gian trôi qua hai ba phút, tin trả lời mới đến ——

Loại hình mà tôi thích, chắc là giống như học trưởng

A?!! Địch Nam trừng mắt chữ trên điện thoại, lần đầu tiên trong cuộc đời cậu hoài nghi mình không biết chữ Hán.

Câu nói này...ý nghĩa của nó giống như cậu tưởng sao?

Cái này chẳng lẽ là...tỏ tình trong truyền thuyết?!! Lần nhận được tỏ tình đầu tiên trong đời cậu, đối phương lại là tên đàn ông!!! Trời ơi!!! Cậu muốn em gái mềm mềm nha!!! Giấc mộng của cậu là được em gái mềm mềm mạnh mẽ khuôn mặt hồng nhiên dùng ngữ điệu ngây thơ mềm mại nói “Học trưởng, em thích người như anh” a!!!

Mạc Tư Lâu kia chắc chắn là gay rồi!!! Chắc chắn!!!

Nhưng mà, cậu rõ ràng chính là thiếu niên chính trực thẳng băng như cột cờ a! Mặc dù lúc tám ở trên mạng hờ một chút liền đòi bạo cức ai ai ai! Nhưng mà cậu có thể dùng trình tiết cức hoa của bản thân mà thề! Cậu mới không phải là gay đâu!

Ngay tại lúc Địch Nam trầm tư suy nghĩ làm sao tận tình khuyên bảo cự tuyệt Mạc Tư Lâu, di động lại nhận đến tin nhắn mới ——

Nói giỡn thôi, học trưởng, cá tháng tư vui vẻ

Trong nháy mắt Địch Nam nhìn đến tin nhắn, nháy mắt không biết dùng biểu tình thế nào để đối mặt, chỉ có thể ở trong lòng mặc niệm một câu, đậu xanh rau má nha

~...Muội người! Đùa giỡn học trưởng học đệ cái gì, chán ghét nhất!!! Chán ghét nhất!!!

Hừ!!!

Địch Nam ở trong lòng hung hăng chọt chọt tiểu nhân Mạc Tư Lâu, người thì trở lại máy tính, vừa lúc thấy mấy bình luận còn lưu lại kia, muốn tìm kiếm nơi chứa trữ tâm hồn, liền mở ra chậm rãi tỉ mỉ xem từng bài.

Người đọc giả kia cũng không phải bình luận mỗi ngày, nhưng mà có thể thấy được, người này cứ cách một quãng thời gian lại trở lại tiểu thuyết này, xây lên một đồng lầu cao cao ở đây, mà mỗi một tầng lầu đều chỉ viết tên một người, Đại Bối Kỳ Mộc...chính là fan tử trung của Dịch Nam, không, là fan của Giang hồ cuồng thư sinh.

Dịch Nam hết lần này đến lần khác, tỉ mỉ chăm chú nghiên cứu bình luận của Đại Bối Kỳ Mộc, cảm giác trong lòng được chữa trị trong nháy mắt.

Bình luận của Đại Bối Kỳ Mộc đôi khi là cái nhìn đối với nhân vật, đôi khi là phân tích hướng đi của cốt truyện, đôi khi là cổ vũ cùng khen ngợi Giang hồ cuồng thư sinh...Dịch Nam yên lặng nhìn những phần trả lời non nớt trước kia của mình, bỗng nhiên có cảm giác hốt hoảng.

Cậu giống như đang nhìn câu chuyện của ai đó, cùng cậu không hề có liên hệ gì.

Cậu không còn là Giang hồ cuồng thư sinh, cậu giờ là tác giả dung tục, Vương Bất Lưu Hành.

Dịch Nam yên lặng nhìn những bình luận kia, mãi đến một đoạn thời gian sau này, bình luận của Đại Bối Kỳ Mộc không còn được Giang hồ cuồng thư sinh trả lời...Nhưng mà Đại Bối Kỳ Mộc vẫn yên lặng viết tiếp, vẫn một lần lại một lần kêu gọi tác giả trở về.

Dịch Nam lặng yên nhìn vài bình luận kia, lúc lật sang trang bỗng nhiên nhìn thấy...

Bình luận của Đại Bối Kỳ Mộc ở mấy phút trước ——

Đại nhân, người mau trở lại đi, ta chờ người cập nhật đến mệt mỏi rồi.

Dịch Nam ngây ngốc nhìn hàng chữ kia, không biết nên phản ứng như thế nào.

Người này chắc đã chờ thật mệt mỏi đi...

Dù sao con người vốn chính là loại sinh vật dễ dàng mệt mỏi.

Có lẽ độc giả tên Đại Bối Kỳ Mộc này, cũng không phải đang thật sự chờ đợi Giang hồ cuồng thư sinh trở về, người đó chỉ chờ đợi theo thói quen, thói quen cứ qua một đoạn thời gian lại trở lại xem một lần..Nhưng mà cuối cùng, con người cũng rất dễ dàng cảm thấy mệt mỏi.

Độc giả này rốt cuộc đã mệt mỏi.

Trong nháy mắt đó, Dịch Nam bỗng nhiên có một mong muốn...

Cậu muốn nói cho Đại Bối Kỳ Mộc, thật ra Giang hồ cuồng thư sinh đã trở lại, chẳng qua đã đổi tên gọi, lại viết tiểu thuyết một lần nữa...

Nhưng mà, đó cũng chỉ là mong muốn trong nháy mắt mà thôi.

Dịch Nam hiểu rõ, tác giả Giang hồ cuồng thư sinh mà Đại Bối Kỳ Mộc thích, là một thiếu niên nhiệt huyết sôi trào ôm hoài bão lớn...mà không phải cái người tên Vương Bất Lưu Hành, một người chỉ biết chạy theo sở thích của đám đông, một tác giả dung tục đáng thương.

Hành văn của Giang hồ cuồng thư sinh ngây thơ mà non nớt, nhưng là giữa những hàng chữ đó đều tràn đầy linh khí cùng sức cuốn hút mà Vương Bất Lưu Hành vĩnh viễn cũng không thể sánh được...Thật đáng cười, rõ ràng là cùng một người. Chẳng qua một người là cậu của quá khứ, một là của hiện tại.

Dịch Nam đưa tay xoa mớ tóc lộn xộn trên đầu, cuối cùng vẫn không trả lời bình luận của Đại Bối Kỳ Mộc.

...Nói cho Đại Bối Kỳ Mộc rằng tác giả người đó từng thích đã biến thành một tên tác giả ác tục dung tục, không bằng làm cho cái tên Giang hồ cuồng thư sinh này trở thành một góc tốt đẹp trong kí ức của anh ta, tuy rằng có tiếc nuối...nhưng ít ra vẫn còn chút tốt đẹp.

Cậu nghĩ, làm thế thì cả hai người bọn họ đều sẽ giữ được một chút niệm tưởng tốt đẹp đi...

Ít nhất, cậu biết, cậu có một độc giả rất yêu quý mình.

...Giang hồ cuồng thư sinh cũng chỉ vĩnh viễn là Giang hồ cuồng thư sinh.

Dịch Nam cười cười, yên lặng tắt địa chỉ của tiểu thuyết kia, mở ra trang tác giả của Vương Bất Lưu Hành.

— từ giờ trở đi, cậu lại là Vương Bất Lưu Hành. Đăng bởi: admin

7. Chương 7: Chán Ghét Nhất! – Chương 6

CHƯƠNG 6

Pha xong mì ăn liền Khang sư muối vị thịt dê dưa chuột mới ra, Dịch Nam bưng đĩa trở lại màn hình máy tính nhìn chuyên mục của Mạc Phụ Tư Lâu.

Trên màn hình thông báo Mạc Phụ Tư Lâu vừa mới cập nhật một chương, tâm tình Dịch Nam nhất thời tốt hơn hẳn, chạy đi đọc chương mới.

Mạc Phụ Tư Lâu thật sự là cao thủ, một chương đăng đến năm ngàn chữ, làm Dịch Nam đọc đến nhiệt huyết sôi trào muốn ngừng cũng không được...Nhưng mà đọc đọc, Dịch Nam chậm rãi cảm giác có chút kì lạ, lúc trước đọc cũng có cảm giác này, thấy bài văn có chút gì đó quen thuộc, dù vậy cậu cũng không để tâm lắm.

Nhưng mà sau khi cậu vừa dạo một vòng qua tiểu thuyết ngày xưa mình viết, trở lại đọc truyện của Mạc Phụ Tư Lâu lại càng cảm thấy rất kì lạ...

Tên của nhân vật xuất hiện trong “Cầm sư”, gần như trùng hợp tất cả với những nhân vật bên trong tiểu thuyết của Giang hồ cuồng thư sinh...Đây là chuyện gì? Dịch Nam không biết nên có biểu tình gì mà đọc tiếp, mặc dù lúc mới bắt đầu xem “Cầm sư”, cậu thấy mấy cái tên kia có chút quen thuộc, nhưng cũng không nghĩ gì...Bây giờ nhìn lại, thực ra là giống y như đúc với tiểu thuyết hồi trước của mình a! Được rồi, cậu thừa nhận cậu là tên ngốc không biết đặt tên, bình thường khi lấy tên cho nhân vật, cậu đều trích ra từ một vài câu thơ, cho nên tỉ lệ trùng tên với người khác cũng rất cao...Nhưng mà trùng một hai cái liền được, trùng đến mười mấy người là chuyện quái gì?

Dịch Nam cứ xem tiếp, mãi đến khi nhìn thấy trong tiểu thuyết xuất hiện một nhân vật tên là Bạch y công tử Liễu Nhân Cầm, tâm tình của cậu rốt cuộc đã bùng nổ...Mạc Phụ Tư Lâu đưa Liễu Nhân Cầm xuất hiện thật là kinh tâm động phách, có chút thu hút trí tò mò độc giả, ám chỉ người này là một nhân vật trọng yếu trong cốt truyện, còn nhờ vào miệng người ngoài để giới thiệu Liễu Nhân Cầm chính là một trong những ngôi sao mới nổi trong giang hồ, danh xưng là Khinh Vân công tử, là một trong tứ đại công tử đứng đầu võ lâm...

Biểu tình của Dịch Nam đã triệt để không khống chế được, cái gì mà tứ đại công tử, như vậy bại bại nội dung, chỉ có ngu ngốc mới nghĩ ra được...mà cậu chính là tên ngu ngốc đó!!! Cậu nhớ rõ trong cuốn tiểu thuyết dùng bút danh Giang hồ cuồng thư sinh để viết, mình cũng lập ra cái gì mà tứ đại công tử chốn võ lâm, lúc ấy cậu còn vì danh xưng mà ngốc hề hề tra cứu thật nhiều câu thơ, cuối cùng từ “Lạc thần phú” lôi được bốn cái tên đi ra, còn tự cho là rất phong cách, bao gồm Khinh Vân công tử, Tế Nguyệt công tử, Lưu Phong công tử cùng Hồi Tuyết công tử...[1]

Đây chính là cái lịch sử đen tối của đồ ngu ngốc nhà cậu a!

Nhưng mà đại thần Mạc Phụ Tư Lâu là muốn chơi trò gì a! Khinh Vân công tử cái gì, đây không phải là danh tự trong cuốn tiểu thuyết của cậu à! Còn có cái kiểu tứ đại công tử chốn võ lâm nữa, đại thần làm sao lại dùng tới loại nội dung rởm đời này chứ! Đại thần, ngài muốn tham khảo cũng phiền ngài mượn cái nào cao cấp chút chút! Cậu là người bị tham khảo mà còn thấy xấu hổ đây này...

Nhưng mà, cũng không thể hoàn toàn nói là tham khảo...Dịch Nam tỉnh táo lại, một lần nữa xem lại tiểu thuyết của Mạc Phụ Tư Lâu, phát hiện trong văn này ngoại trừ danh tự của nhân vật, cũng không có gì khác trùng hợp, a, bối cảnh giang hồ cũng có chút giống nha, á, Bái Nhật thần giáo cái gì hình như cũng từng xuất hiện trong văn của cậu nha, ô, Quỷ thủ thần y người này hình như cũng đã từng xuất hiện...

Tuy nhiên, đại thần dù sao vẫn là đại thần, văn phong trôi chảy cùng cốt truyện linh tinh đều hơn hẳn so với Dịch Nam, liền tính là Dịch nam của hiện tại, hành văn gì gì đó cũng rất yếu kém so với đại thần.

Cho nên Dịch Nam hoàn toàn không có cảm giác phẫn nộ, ngược lại có chút thụ sủng nhược kinh, đại thần thể mà lại chú ý tiểu thuyết của mình...

Í, chờ chờ chút...Hình như có chỗ nào kì kì.

Tiểu thuyết của Giang hồ cuồng thư sinh từ đầu đến cuối không phải chỉ có một độc giả sao, đại thần kia là chui từ chỗ nào ra...

Chờ chờ! Chẳng lẽ đại thần chính là độc giả kia? Mạc Phụ Tư Lâu = Đại Bối Kỳ Mộc? Mạc Phụ Tư Lâu Đại Bối Kỳ Mộc?

Từ từ! Hình như cậu nhìn thấy cái gì kì quái...

...A a a Đại Bối Kỳ Mộc chính là mấy chữ Mạc Phụ Tư Lâu mở ra mà?!!! [2] Đại thần là Đại Bối Kỳ Mộc? Đại thần là độc giả của cậu? Đại thần là fan tử trung của cậu?!!!

Địch Nam ngây ngốc, bị chuyện này bất thành linh đánh trúng đại não...hơn nữa, đây hình như là chân tướng?

Địch Nam bỗng nhiên có cảm giác tim mình đập nhanh hơn lúc thường rất nhiều, màng tai đều bị tiếng tim đập làm cho ù ù... Chính mình lần đầu tiên có fan, fan kia lại chính là một đại thần...Sự thật này làm đại não cậu trống rỗng, khoé miệng lại không kìm được mà cong cong lên, cảm giác tự hào ở đâu đó đang dâng lên vùn vụt...

Địch Nam nhin không được mà hát nho nhỏ, một bên rầm rì hát, một bên xem xong chương mới của Mạc Phụ Tư Lâu. Đến cuối chương, Mạc Phụ Tư Lâu vẫn trước sau như một mà lưu lại một ít chuyện khiến mọi người tò mò, nhưng mà có việc kì quái là, người luôn luôn không nói chuyện trong tiểu thuyết như Mạc Phụ Tư Lâu lại viết vài câu dưới phân cách tuyến — —

Cuốn tiểu thuyết này, có thể được xem như văn viết lại từ một tiểu thuyết tôi rất thích.

Đó là cuốn võng văn đầu tiên mà tôi theo dõi, nói cách khác là, tôi có hứng thú viết tiểu thuyết cũng nhờ vào truyện này.

Lần này tôi viết, để có thể hoàn niệm cuốn tiểu thuyết tôi rất thích nhưng lại bị bỏ dở.

PS: không biết vị tác giả kia có nhìn đến bài văn này không, nếu người đó thấy được, tôi muốn nói rằng: nhanh nhanh trở về lấp hố đi, tôi vẫn còn ở trong hố chờ này.

Nhanh nhanh trở về lấp hố đi...tôi vẫn còn ở trong hố chờ này...

Địch Nam, người tự nhận có tuyến lệ cực kì khô ráo, lại trong nháy mắt bị chọt cho rưng rưng...Câu ngây ngốc nhìn mấy hàng chữ trên màn hình, bỗng nhiên cảm giác mình vẫn thật may mắn, có người ở trong hố đợi mình lâu như vậy...Không, không phải đợi chính mình, mà là đợi Giang hồ cuồng thư sinh. Địch Nam yên lặng nhìn những hàng chữ kia hết lần này đến lần khác, trong lòng bỗng dưng có chút ghen tị Giang hồ cuồng thư sinh...

Địch Nam lưu luyến không rời nhìn mấy hàng chữ của Mạc Phụ Tư Lâu, cuối cùng kéo xuống khung bình luận, muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì...

Thân, đọc bình luận của cậu, tôi thật vui vẻ khi thấy cậu thích tiểu thuyết của mình, nhưng mà tôi đã bỏ tui theo sáng rồi...

Thế mà lại có đại thần thích tiểu thuyết của tôi, tôi thiệt là vui vẻ, hiện tại tôi đã đổi nick rồi, hoan nghênh đến chơi.

...

Dù sao đi nữa, không phải là cậu không muốn trả lời. Haizz, Địch Nam thở dài một hơi, quyết đoán nhấn vào diễn đàn của Trung tâm để xin giúp đỡ.

Vương Bất Lưu Hành: đôi khi có một fan tử trung cũng rất buồn nha...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đăng khoe khoang lui tán!

Bá khí trắc lậu: đăng khoe khoang đi chết đi đi chết đi!

Vương Bất Lưu Hành: đừng có vậy mà, tui là muốn xin giúp đỡ thiệt...Gặp được fan thiệt nhiệt tình thì làm sao giờ?

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: là em gái? Nếu là em gái thì quyết đoán thông đồng luôn đi

Vương Bất Lưu Hành: nhìn qua chắc là đàn ông

Ngực có đại chí: Nếu là đực rựa thì quyết đoán không dòm ngó gì! Cho vô sổ đen!

Vương Bất Lưu Hành: nhưng mà dù sao cũng là fan của tui nha...làm vậy không hay lắm đi...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cho nên chân tướng thật sự là ông muốn thông đồng người ta nhưng mà lại ngượng ngùng, mấy tên khẩu thị tâm phi cái gì, chán ghét nhất!

Vương Bất Lưu Hành: cũng hông thể nói vậy được...cũng có chút chút muốn thông đồng đi...tình huống của tui tui có chút đặc biệt...

Bá khí trắc lậu: đặc biệt thể nào ế? Yêu quá khó nói ra hử?

Vương Bất Lưu Hành: trước kia tui làm người ta lọt hố của tui, giờ người ta thành đại thần, dùng câu truyện sứt sẹo kia viết thành một truyện mới, tui có nên hiện thân nói gì đó không?

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: tình tiết này có vẻ quen mắt...có cảm giác vừa gặp qua ở đâu...

Ngực có đại chí: tui cũng thấy thế, hình như vừa mới thấy tình huống này ở chỗ đại thần nào...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đại thần kia...Là Mạc Phụ Tư Lâu?

Vương Bất Lưu Hành: a, mấy ông làm sao mà biết được?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tại vì tui tui đều nhảy hố mới của đại thần a... thuận tiện khinh bỉ một chút tên lừa đảo gạt mất lần đầu tiên hồn nhiên của đại thần!

Bá khí trắc lậu: khinh bỉ

Tư thâm lão trung y: khinh bỉ

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: khinh bỉ

Ngực có đại chí: khinh bỉ

Vương Bất Lưu Hành: *mồ hôi*, tui hình như không làm gì nha...sao mấy ông nói tui giống như mấy tên lừa đảo tình cảm thế này...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: lờ mờ mắt, dùng tiểu thuyết lừa gạt tình cảm người khác cùng dùng thân thể lừa gạt tình cảm người khác trên bản chất đều giống nhau hết, đi qua tiểu thuyết của đại thần tổ ông

Bá khí trắc lậu: qua diễn đàn đem ông treo đầu tường

Tư thâm lão trung y: tui quyết định bình tĩnh hóng xem, khi cần thiết thì bôi nhọ một chút

Vương Bất Lưu Hành: ... Đừng như vậy nha, hiện giờ tui đang rất nghiêm túc hỏi ý kiến mấy ông nè

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: trở về lấp hố

Vương Bất Lưu Hành: ... Không có linh cảm không có kích tình

Ngực có đại chí: quote tác giả không có linh cảm mới đi sáng tác, tựa như kỹ nữ không có ham muốn mới đi tiếp khách quote

Vương Bất Lưu Hành: ...

Được rồi, ngay từ ban đầu cậu không nên trông cậy vào đám đàn ông không đáng tin này.

Trở lại “Cầm sư” một lần nữa, ngón tay Dịch Nam ở trên bàn phím chạy qua lại vài lần, cuối cùng đánh mấy câu ở khung bình luận: mỗi người đều nói cầm sư chính là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, nhưng mà làm gì có cái gọi là thiên hạ đệ nhất? Trên đời chỉ có người vô tình vô dục mới có thể thành đệ nhất, nhưng mà cầm sư rốt cuộc cũng không phải là người vô tình.

“Phải không?”, thanh âm học muội ở đầu kia có chút do dự, “Nhưng mà lúc năm nhất không phải từng có một nữ sinh ngành nghệ thuật theo đuổi Mạc Tư Lâu rất nhiệt tình sao? Cô gái kia cũng rất tự nhiên, nhưng Mạc Tư Lâu cũng vẫn không thích mà?”

“Không thể nói như vậy được học muội à, không phải ai thích nữ sinh phóng khoáng thì sẽ thích tất cả những nữ sinh như vậy đâu, giống như em thích ăn ngọt, nhưng chắc chắn em không thích ăn gỏi mũi vị ngọt nha? Gỏi mũi vị ngọt cũng rất ngọt nha, nhưng mà em cũng không thích phải không?”

“...So sánh thế này có vẻ ghê tởm thật.”

“Anh chỉ nói nói thể thôi, dù sao đạo lý chính là như vậy, theo như anh phân tích nhiều năm, cậu ta chắc chắn thích loại hình nữ sinh này, không chạy đi đâu được!”

“A, là vậy a...”, âm thanh học muội có chút mất mát.

“Ừa!”, Dịch Nam điên cuồng gật đầu, nhưng khi thấy âm thanh học muội có vẻ thật mất mát liền vội vàng an ủi, “Nhưng mà em cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội, em phải biết đàn ông chính là cỏ đầu tường, hôm nay thích thế này mai lại thế khác, có khi ngày mai cậu ta lại thích loại hình nữ sinh bích ngọc như em nha...”, cậu thiệt sự không phải đang bôi nhọ Mạc Tư Lâu nha! Thiệt sự không phải nha!

“Phốc!”, học muội dường như bị Dịch Nam chọc cười, hỏi: “Vậy còn anh...Anh cũng là cỏ đầu tường sao học trưởng?”

“Anh đương nhiên không phải!”, Dịch Nam vội vàng vỗ ngực cam đoan, “Anh không có ưu điểm gì, chỉ có duy nhất một cái chính là chung tình đó...”. Dịch Nam đang nói cũng có chút chột dạ, cậu nhớ tới thời điểm sơ nhị đã từng thăm mền hoa khôi của ban, lúc sơ tam thăm mền đội trưởng đội bóng rổ nữ, cao nhất thì lại thăm mền giáo viên tiếng Anh, cao nhị đi thích hoa khôi của trường...

“Ha ha, học trưởng, anh vui tính thật đấy, nhưng mà em nghĩ...em sẽ không buông tay đâu! Nếu Mạc Tư Lâu thích nữ sinh sáng sủa một chút, em sẽ cố gắng trở thành như vậy”, học muội nhẹ nhàng cười ở đầu bên kia, nói tiếp: “Hơn nữa, sắp tới em có một cơ hội tiếp cận cậu ấy, em sẽ nắm bắt tốt.”

Trái tim thủy tinh của Dịch Nam lại tiếp tục vỡ nát.

“...Vậy em cố gắng lên.”, Vậy học muội còn gọi tới làm gì? Mấy người khoe khoang đi chết đi đi chết đi!

“Nhưng mà”, thanh âm đầu bên kia lại ngại ngần trở lại, “Là thế này, câu lạc bộ của tụi em có một hoạt động khảo sát, em cùng Mạc Tư Lâu đều tham gia...Nhưng mà em có chút ngại ngần, không biết nên nói chuyện với anh ấy thế nào. Học trưởng anh có thể đến giúp em điều tiết điều tiết không khí sao?”

Có thể...muội cô!!! Cô nghĩ tôi là ai? Đồ bôi trơn dùng điều tiết không khí? Hừ!

“Anh...”, Dịch Nam muốn há miệng từ chối, lại bị học muội chặn đứng đường lui.

“Học trưởng, em biết anh là người tốt mà, anh sẽ đồng ý phải không?”, học muội ở đầu kia di động đáng thương hề hề mà dùng ngữ khí “Anh làm sao có thể tàn nhẫn cự tuyệt yêu cầu của một học muội khả ái thiện lương chứ”.

“Anh...”, làm gì có thằng ngu nào lại muốn cùng đi với em gái mình thăm mền và tình địch cơ chứ, còn phải phụ trách tác hợp nữa!!!

“Học trưởng, em biết mà, anh thật tốt đó...Về sau anh sẽ tìm thấy một cô gái còn tốt hơn em...”

“...Được rồi.”

“Cảm ơn học trưởng! Học trưởng, anh thiệt là tốt!”, học muội không cho cậu thời gian đổi ý mà cúp ngay điện thoại.

...Tôi chính là thằng ngu kia a a a a!!!

Dịch Nam ôm đầu chảy nước mắt đau đớn khóc rống, vừa rồi chắc chắn là đầu cậu đoán mạch nên mới đáp ứng yêu cầu của học muội.

Nhưng mà...cũng không sao, cậu có thể nhân cơ hội mà thọt gậy bánh xe, ví dụ như phá hư hình tượng tốt đẹp của Mạc Tư Lâu, ví dụ như canh lúc hai người đang ân ái mà cất cao giọng hát mấy câu dân ca gì gì đó...

Vì thế liền bình tĩnh quyết định như vậy! Địch Nam nắm tay đứng lên, đầy mặt anh dũng bi tráng.

Hừ hừ! Cùng học trường cướp học muội, học đệ cái gì, chán ghét nhất!

Hừ hừ! Cười nhạo học trường, học đệ cái gì, một ngày nào đó sẽ vì học trường mà khóc!

Quyết tâm hoàn tất, Địch Nam dùng hết tốc lực rửa mặt, sau đó trở lại máy tính mà mở ra trang tác giả của mình.

Không biết hôm qua có bình luận không? Được rồi, cho dù có bình luận cũng chắc chắn là một chút nước miếng không có tính xây dựng gì hoặc là quảng cáo...

Cho đến khi nhìn đến khu bình luận của mình, cậu thấy sững sờ: gạch quăng đầy đất.

Trong khu bình luận tràn đầy mấy lời chửi rửa cùng gạch đá, tuy rằng trước đây cậu cũng gặp được tình huống spam khắp nơi, nhưng mà tất cả đều chỉ đứng ở góc độ đạo đức để lên án mớ văn ngựa đực đầy xôi thịt, còn có thể tính là có lý. Nhưng hiện tại, trong khu bình luận là một núi gạch, thế mà lại không có lý do gì, đều là hai chữ “gạch” theo sau là một đồng gạch.

Địch Nam có chút dở khóc dở cười, trước kia diễn đàn cũng có những hoạt động lên án H văn, thời điểm đó cũng nhiều người tới tiểu thuyết của cậu ném gạch, lần này là hoạt động gì?

Sờ sờ cằm, Địch Nam quyết định lên diễn đàn tìm chân tướng.

Vương Bất Lưu Hành: bị spam đầy nhà, có chuyện gì đây?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Ông còn không biết?

Vương Bất Lưu Hành: tui biết cái gì đâu, ngủ một giấc tỉnh lại trên sàn liền có một đồng lớn gạch...

Bá khí trắc lậu: không thể không chúc mừng, lần này ông đổ triệt để rồi...

Vương Bất Lưu Hành: cái gì? Chuyện gì thế này?

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: muốn biết chi tiết mời tham khảo . XXOOchaojixiee. com

Vương Bất Lưu Hành: ... Được rồi, ai tới tóm tắt điểm chính trước?

Ngực có đại chí: ông hôm qua không phải đã biết sao, đại thần Mạc Phụ Tư Lâu viết lại cái tiểu thuyết sứt sọ của ông

Vương Bất Lưu Hành: ... Sau đó?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: fan nào tàn của đại thần Mạc Phụ Tư Lâu thiệt nhiều a, có một tên là máy bay chiến đấu trong đám nào tàn, đọc xong truyện của đại thần liền trăm đau ngàn khổ mới tìm thấy cái hồ to của ông, sau đó trăm đau ngàn khổ mà đem nick của ông lột trần, sau đó trăm đau ngàn khổ mà đem ông treo đầu tường diễn đàn

Vương Bất Lưu Hành: tui chỉ có thể nói: cút bái vua bàn phím...

Bá khí trắc lậu: sau đó fan đại thần tổ đội lại đi spam văn ông, muốn ông lấp hồ kia trước, nếu không sẽ cứ tiếp tục spam như vậy

Vương Bất Lưu Hành: lệ rơi đầy mặt, người qua đường cảm thấy rất vô tội, nằm cũng trúng đạn a

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: người qua đường muội ông! Cho ông lên mặt, cho ông làm đại thần lột hồ! Chịu báo ứng đi!

Vương Bất Lưu Hành: đại thần không phải người tưởng hồ tưởng hồ liền có thể hồ TOT Đăng bởi: admin

9. Chương 9: Chán Ghét Nhất! – Chương 8

CHƯƠNG 8

Đem diễn đàn của Trung tâm tắt đi, Dịch Nam đang muốn biết chuyện gì đã xảy ra, liền bò theo đường link kia, nhìn đến bài post lúc 9 giờ tối hôm qua giờ đã có hơn 1000 bình luận...nhóm fan của đại thần đúng thiệt là đáng sợ!!! Thế này thì một tên chỉ có sức chiến đấu 0.5 điểm làm sao chống chọi lại!!! Làm sao a!!!

Dịch Nam một bên thở dài, một bên nhấn vào bài post rồi chậm rãi xem...

...

Lầu X1: tác giả tiểu thuyết mà đại thần thích lại là tên chuyên viết văn ngựa đực?!

Lầu X2: đại thần làm sao có thể không nội hàm như vậy đâu! Là do tác giả kia thay đổi...

Lầu X3: lần này chắc chắn đại thần chuyển từ fan sang antifan rồi...

Lầu X4: đại thần đáng thương, thế mà bị một tên tác giả viết toàn truyện xôi thịt với hậu cung làm lọt hổ...

...

Lầu XX1: tổ đội đi spam bên chỗ tên tác giả văn ngựa đực đi! Làm cho tên đó trở về lấp hổ! Tổ đội đi spam!

Lầu XX2: đại thần vậy mà lại thích tên tác giả không phẩm vị như vậy! Đúng là làm bẩn thưởng thức của đại thần! Tổ đội đi spam!

Lầu XX3: vừa mới đi dạo một vòng chỗ tiểu thuyết chưa hoàn kia, viết cũng chẳng ra sao a! Tổ đội đi spam!

Lầu XX4: Tổ đội đi spam! +1

Lầu XX5: Tổ đội đi spam! +2

Lầu XX6: Tổ đội đi spam! +3

Lầu XX7: Tổ đội đi spam! +10086

...

Dịch Nam nhìn trần nhà, lệ rơi đầy mặt, cậu thiệt sự rất vô tội a, người qua đường nằm cũng trúng đạn a! Cậu đâu có cố ý làm đại thần lọt hổ, cậu làm sao mà biết người duy nhất ngồi dưới hổ kia là đại thần a? Cậu làm sao biết đâu?!!!

Lại quay đầu lại xem một đồng gạch ở khu bình luận, Dịch Nam bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, tuy rằng viết H văn không phải là mong muốn của cậu, nhưng mà dù sao đó cũng là thành quả cậu khổ khổ cực cực viết ra. Bây giờ tiểu thuyết cậu đã khổ khổ cực cực viết ra bị người ta phủ định mất, mà những người chê bai kia còn chưa từng đọc qua truyện của cậu, chẳng qua là vì cậu từng làm một tên đại thần lọt hổ...Chỉ vì loại nguyên nhân này, cho nên từng chữ cậu khổ khổ cực cực gõ ra bị người ta coi thường không đáng một đồng.

Dịch Nam có chút mệt mỏi, cũng ghen tị rất nhiều. Giá như ngày nào đó cậu cũng có những fan như vậy...Tuy rằng mấy fan này rất khủng bố, nhưng mà đều vì điều mình yêu thích.

Cậu thật sự rất ghen tị.

Trung tâm có hệ thống report bình luận, tác giả có thể thông qua hệ thống này đem gạch đá không có lí do đi thanh lí, nhưng mà cậu không làm như vậy.

Xoa xoa một đồng tóc lộn xộn trên đầu mình, Dịch Nam tắt đi topic kia, tắt đi giao diện tác giả, ngây ngốc ngồi trên ghế nhìn trần nhà. Thật ra mấy fan kia của đại thần nói cũng không sai...đại thần đi thích loại tác giả như vậy thì thiệt đáng thương, cậu là tên tác giả dung tục không phẩm giá không tiết tháo, cậu chỉ là tên tác giả muốn kiếm tiền muốn lên bảng mà thôi.

Ánh mắt Dịch Nam đại ra nhìn trần nhà, nhớ tới thời gian mình bắt đầu viết văn. Mỗi lần đăng chương mới, cậu đều sẽ nghiêm túc tỉ mỉ kiểm tra mười mấy lần, bảo đảm không có sai sót gì mới đem đi đăng, đăng xong lại cứ liên tục refresh trang để chờ bình luận xuất hiện... Tuy rằng cũng chỉ có một độc giả bình luận, nhưng mà lần nào cậu cũng nghiêm túc trả lời. Thời điểm đó, người đọc truyện của cậu rất ít, nhưng mà cậu rất vui vẻ, hoàn toàn không giống với hiện tại.

Hiện tại cậu gần như buộc chính mình phải đi viết tiểu thuyết, rõ ràng không phải đề tài mình thích, cũng sẽ bắt buộc mình phải chạy theo những trào lưu gần đây, rồi lại liều mạng thêm vào bên trong một ít thứ mình không hề thích, bởi vì mấy thứ này rất hot... Dù cho đối với tiểu thuyết này hoàn toàn không hề yêu thích, nhưng vì đã đặt trước nên buộc chính mình liều mạng đi viết, như vậy, chính mình không có một chút vui vẻ, chỉ có áp lực khi bị bắt buộc.

Haizz...

Có lẽ cậu thật sự sai lầm.

Tắt máy tính, Dịch Nam chuẩn bị ra cửa đi dạo giải sầu.

Đối với loại người không trách sẽ chết như Dịch Nam, trừ khi lên lớp, phần lớn thời gian cậu đều ru rú trong KTX, nhưng mà hiện tại cậu cần một chút thời gian chỉnh lí lại suy nghĩ của mình. Tâm trạng cậu hiện giờ rất phiền loạn, rất mất mát.

Haizz...

Nếu lúc trước cậu cứ tiếp tục kiên trì thì sẽ ra sao? Có lẽ cậu sẽ trở thành một tiểu trong suốt tới tận bây giờ, nhưng mà cậu cũng sẽ vui vẻ hơn rất nhiều so với bây giờ, ít nhất, cậu có thể viết những gì mình muốn. Có lẽ cậu cũng sẽ chậm rãi mà đồ lên, dù cho không thể là đại thần giống Mạc Phụ Tư Lâu, nhưng chắc cũng sẽ có mấy chục fan cố định...

Nhưng mà hiện tại suy nghĩ mấy thứ này thì có ích gì đâu? Cậu đã không thể trở về, cậu đã buông tay bút danh Giang hồ cuồng thư sinh kia, dù cho hiện tại cậu có nhặt nó lên lần nữa, cũng sẽ không tìm được tình cảm khi viết tiểu thuyết lúc trước.

Có lẽ, xoá nick luyện lại?

...Ý nghĩ này chỉ chợt loé rồi tắt ngúm trong đầu Dịch Nam trong chớp mắt.

Dịch Nam cứ đi không mục đích, đi tới đi lui lại tới được một con đường nhỏ không người, nghe nói chỗ này là vị trí đầu bảng trong “Mười thánh địa tình yêu” của trường, ở trong này nắm tay nhau đi từ đầu đến cuối đường là có thể bên nhau đến bạc đầu...đối với mấy thứ này, Ma pháp sư vạn năm cô đơn như Dịch Nam rất kinh thường.

Dịch Nam vừa đi vừa nghĩ lan man, lúc này, trời bắt đầu mưa, cảm giác như mọi chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt.

...Cmn!!! Rõ ràng vừa rồi mặt trời còn thiết là chói chang...làm gì mà mưa tới đột ngột thế này! Dịch Nam chặt vật lấy tay che đầu, nhưng mà mưa vẫn chảy xuống những kẽ hở ngón tay.

...Cũng đâu phải mấy nhân vật thất tình trong phim truyền hình a, đâu cần bối cảnh mưa tầm tã này, làm gì mà mới đi tới đi lui liền đổ cmn mưa thế này! Cmn! Ngay cả ông trời cũng không yêu cậu...

Tuy rằng biết trong mùa này, trời bỗng nhiên đổ mưa là chuyện thường ngày, nhưng mà Dịch Nam vẫn có chút uể oải, suy nghĩ có phải ông trời cũng đang cười nhạo cậu hay không.

Lúc này, mưa đã nhỏ đi một ít, nhưng vẫn không ngừng rơi xuống. Dịch Nam đi mấy bước, giày đã ướt đầm, đôi tất ướt nhẹp dính dính vào chân thực khó chịu. Cậu cau mày đi vài bước, chuẩn bị đến phía dưới cây mộc miên tránh mưa [1], nhưng mà lúc đi đến gần mới phát hiện nhánh cây vừa được cắt tỉa, căn bản không có chút công dụng che mưa nào.

Haizz, cậu lại thở dài, cảm giác hôm nay quả thực xui xẻo...

Đợi đợi chút, cậu bỗng nhiên nhìn thấy có người ngồi dưới cây mộc miên.

...Hoa mộc miên a, sao hoa của người hồng như vậy... Bởi vì dưới tàng cây mai táng một thi thể...máu tươi của nó thấm đỏ hoa mộc miên...

Địch Nam bỗng nhiên nhớ tới mấy câu vui đùa trong KTX, rùng mình một cái, cậu do do dự dự đi vài bước về phía trước, rốt cục thấy rõ bóng dáng người kia.

...Cmn, Mạc Tư Lâu!

Quả nhiên, lúc người ta xui xẻo nhất, uống nước cũng bị mắc răng, đi đường gặp gỡ tình địch cái gì! Cmn!

Nhất là khi Địch Nam nhìn thấy trong tay Mạc Tư Lâu còn có cái ô gấp màu đen, tâm tình của cậu càng thêm u ám...Dựa vào cái gì mà Mạc Tư Lâu có ô mà cậu lại không có! Dựa vào cái gì!

Đi vào mấy bước, Địch Nam chuẩn bị xem xem Mạc Tư Lâu đang ngồi xỏ ở đây làm gì, nghĩ rằng nếu cậu ta đang chôn xác thì mình liền quyết đoán đi tố giác.

...Chờ đến lúc tới phía sau Mạc Tư Lâu, Địch Nam mới phát hiện ra Mạc Tư Lâu thế mà lại đang cho một chú mèo nhỏ uống sữa bò.

Mạc Tư Lâu cầm dù ngồi trong mưa, trước mặt có hộp sữa bò bị xé mất phần đỉnh, một chú mèo con màu trắng đang nằm sấp trên đó mà liếm sữa, thân thể mèo con nho nhỏ màu trắng, trên đỉnh đầu lại có một đốm lông màu xám đen, đôi mắt của nó là mắt uyên ương, một con màu lam, một con màu lục.

Mạc Tư Lâu là quỷ dị nhất, Địch Nam ở bên cạnh có thể nhìn thấy chút biểu tình ôn nhu toát ra từ mặt cậu ta...

Địch Nam cảm giác toàn thân đều quái quái, đây là có người nhập vào đi!

Nhưng mà, một khi chấp nhận được thiết lập này...

Tiểu học đệ bình thường mặt không biểu tình, kì thật nội tâm mềm mại thích cho mèo ăn...

...Giống như tất cả đều trở nên đáng yêu a.

---

[1] cây mộc miên hay dân gian thường gọi là cây hoa gạo á, tại mình thích chữ mộc miên nên để vậy luôn x"D

cay-gao con-duong-hoa-tho-mong-5-1422264012_660x0 Đăng bởi: admin

10. Chương 10: Chán Ghét Nhất! – Chương 9

CHƯƠNG 9

Mạc Tư Lâu dùng tay phải giơ chiếc dù gấp lên, cẩn thận che mưa cho con mèo nhỏ, ngẫu nhiên cũng có mấy hạt mưa nghịch ngợm nhẹ nhàng len vào, làm ướt vài sợi tóc hai bên tai của cậu ta. Không biết có phải ảo giác hay không, Địch Nam cảm giác như ánh mắt Mạc Tư Lâu phát ra vài tia ôn nhu, rất nhẹ, nếu cậu không nhìn kĩ sẽ không thấy rõ.

Trên mặt Mạc Tư Lâu không có nhiều biểu cảm, cậu ta trước sau như một vẫn cứ thản nhiên như vậy, trong đôi mắt tối như mực không có chút gợn sóng, bờ môi đẹp nhẹ nhàng mím, không để lộ ra chút cảm xúc nào.

Nhưng mà một Mạc Tư Lâu như vậy, nửa ngồi xỏ trên mặt đất, một tay cầm dù, biểu tình chăm chú nhìn chú mèo con liếm sữa, lại ngoài ý muốn mà thật hài hoà...Địch Nam đứng cách đó không xa mà ngốc ngốc nhìn, bỗng nhiên cảm thấy có địa phương nào đó trong lòng chậm rãi mềm mại lên...

Kì thật...

Học đệ cũng không có đáng ghét như trong tưởng tượng a.

Mưa dần dần ngừng.

Chú mèo con đã uống xong sữa bò, mặt đầy thoả mãn mà meo meo kêu.

Đôi mắt Mạc Tư Lôu thật nhanh mà loé lên một tia sáng, cậu đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của mèo con.

Địch Nam trợn mắt há mồm mà nhìn hành động của Mạc Tư Lôu...Biểu tình vừa rồi của Mạc Tư Lôu...có thể coi như là sủng nịch đi? Còn có động tác của Mạc Tư Lôu...có rất nhiều địa phương có thể phun tào nhưng rồi lại chẳng biết phun tào thể nào!

Nhưng mà...rõ ràng có rất nhiều lỗi điểm, thể mà...lại không có chút cảm giác chán ghét nào...

Địch Nam bên này còn đang rối rắm, Mạc Tư Lôu bên kia đã gấp dù đứng lên.

Mèo con kêu meo meo vài tiếng, cũng xoay người lắc lắc mông rồi đi.

Mạc Tư Lôu vừa đứng lên, liền nhìn đèn Địch Nam rối rắm đầy mặt đứng cách đó không xa.

Cậu ta mặt không chút biểu tình nhú mày, có thể coi như là biểu cảm nghi hoặc.

“...” Địch Nam lúc này mới có phản ứng, cậu hình như đã nhìn trộm học đệ thật lâu...Không, mới không phải là nhìn trộm đâu! Rõ ràng là quang minh chính đại nhìn!

“Ha ha thời tiết hôm nay thật tốt nha...”, Địch Nam mỉm cười.

Mạc Tư Lôu mặt không biểu tình đánh giá mớ quần áo ướt đầm của Địch Nam từ trên xuống, nhẹ nhàng nhú mày.

“...” cái này là bị coi thường trong im lặng sao!

“Mèo con thiệt đáng yêu nha, cậu thường xuyên cho nó ăn à? Nói mới nhớ hình như tôi thường hay nghe tiến mèo kêu ở gần đây a, hoá ra là vì nhóc con này sao, không biết nó là mèo đực hay là mèo cái a? Nếu là mèo đực nó có lão bà không? Nếu là mèo cái nó có lão công chưa nhỉ?”, Địch Nam mặt không đổi sắc mà nói sang chuyện khác.

Mặt Mạc Tư Lôu vẫn không chút biểu tình như cũ, khi nghe được mấy chữ “mèo con” từ Địch Nam thì biểu cảm mới nhu hoà được một ít, nhưng đó cũng chỉ là chuyện diễn ra trong một giây mà thôi, rất nhanh, cậu ta đã trở lại gương mặt không gợn sóng, nhẹ nhàn phun ra một âm tiết:”Ừ.”

...Ừ?Ừ?Ừ?!! Chính mình nói một đồng một đồng như vậy chỉ đổi được một từ đơn âm tiết thể à! Thế này thì bảo cậu làm sao chịu nổi!!! Làm sao chịu nổi a!!!

“A đúng rồi, cậu còn nhớ tôi sao, lúc cậu vừa nhập học không phải đã từng lạc đường không tìm thấy KTX sao, tôi đã tốt bụng chỉ đường giúp cậu, sau này chúng ta cũng từng trao đổi số điện thoại...”, Địch Nam chưa từ bỏ ý định tìm kiếm đề tài có thể cạy được miệng của Mạc Tư Lôu, cậu bỗng nhiên nhớ ra lúc trước mình vì sao lại trao đổi số di động cùng Mạc Tư Lôu! Liền vì nguyên nhân này! Thời điểm kia cậu đã năm hai, Mạc Tư Lôu năm nhất, sinh viên mới phải nhập học trước. Vào thời gian đó, cậu bị bắt đi chào đón tân sinh viên, vừa lúc gặp ngay Mạc Tư Lôu đang lạc đường, thân là một học trưởng nhiệt tình hảo tâm tri tâm, Địch Nam liền chỉ đường cho cậu ta, sau đó còn trao đổi số điện thoại với Mạc Tư Lôu, nói về sau nếu cần gì có thể tìm đến cậu...

Tuy vậy, Mạc Tư Lôu chưa bao giờ gọi điện thoại cho cậu, cậu cũng chẳng liên lạc gì với tên kia...

Địch Nam đứng một bên lộ ra gương mặt “tôi chính là học trưởng hảo tâm năm ấy, học đệ mau tới cảm kích tui đi!”, một bên thao thao bất tuyệt nói không ngừng nhằm đánh thức kí ức của Mạc Tư Lôu...Mạc Tư Lôu thân nhiên phun ra hai chữ:”Tin nhắn.”

Một đòn trí mạng!!!

Ngay giữa hồng tâm!!!

Trong lòng Địch Nam có tên Địch Nam nho nhỏ che trái tim ngã xuống.

Hoá ra Mạc Tư Lôu thiệt sự biết người gửi mấy cái tin nhắn đáng khinh kia là cậu!!!

“Khụ khụ...Đó là chuyện ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn!”, Địch Nam nhin không được ở trong lòng lau nước mắt, vì cái gì mỗi lần gặp được học đệ đều không có chuyện gì tốt a!!! Muội muội mình thăm mền đi thăm

mến cậu ta!!! Gửi tin nhắn quấy rối đáng khinh bị vạch trần!!! Hiện giờ Mạc Tư Lâu còn muốn chọt vào vết sẹo của cậu!!!

Trên mặt Mạc Tư Lâu không có biểu cảm gì, nhưng mà khoé miệng lại cong lên được một độ.

“...Hoàn toàn là ngoài ý muốn a! Tôi bình thường rất lạnh diễm cao quý! Chuyện kia không có gì...chỉ là một hoạt động trên mạng!!! Nội dung là nhắn tin quấy rối cho một người bất kì trong danh bạ của mình để xem phản ứng của họ, tôi cũng chỉ tùy tiện gửi gửi...đừng có cho là thiệt.”, Địch Nam cố gắng trưng ra khuôn mặt chính nghĩa.

Trên mặt Mạc Tư Lâu không có biểu cảm gì, nhưng mà khoé miệng lại cong lên được hai độ.

...Bị, bị đánh bại!!!

Trong lòng Địch Nam có tên Địch Nam nhỏ ôm mặt ngã xuống.

Im lặng khinh bỉ học đệ cái gì, chán ghét nhất!!!

“Dù sao sự thật là như vậy, mặc kệ cậu tin hay không...Dù sao thì tôi cũng tin!”, Địch Nam hừ một tiếng.

Mạc Tư Lâu vẫn đậm phong khinh nhìn cậu [1], nhìn đến mức làm Địch Nam chột dạ một trận, cậu ta mới thản nhiên “Ừ” một tiếng.

...Nani?!

Đó là “Ừ”?

Ý nghĩa là...Mạc Tư Lâu tin tưởng cậu?

Được rồi...Kỳ thực học đệ này cũng không quá đáng ghét nha.

“Cảm ơn anh năm đó đã chỉ đường cho tôi”, Mạc Tư Lâu chậm rãi nói.

Địch Nam một bên vội vàng nói:” Không cần khách khí không cần khách khí, đây là việc một học trưởng nên làm a...”, một bên khoé miệng lại cong lên.

“...Tuy rằng đường anh chỉ cho tôi là sai.”, Mạc Tư Lâu chậm rãi nói hết.

“...”, Địch Nam nhìn không được khóc chạy trong lòng...Cậu không thể hiểu được nỗi đau của người mù đường!

Cười nhạo người mù đường, một ngày cậu sẽ vì mù đường mà khóc!!!

Quả nhiên, học đệ cái gì, chán ghét nhất!!!

...

Thời điểm Địch Nam trở lại KTX, trong lòng đã tràn đầy vết thương...

Cậu nghĩ đến hình tượng bản thân đã vỡ nát trong lòng học đệ, bỗng nhiên cảm thấy bi ai...Mạc Tư Lâu sẽ nhìn cậu như thế nào a...Biến thái đáng khinh gay học trưởng? Nói không chừng, trong lòng Mạc Tư Lâu đã dán thêm cho cậu cái nhãn [Tên biến thái, đừng lại gần!]

Từ từ! Không đúng...

Cậu vì sao lại muốn để ý cái nhìn của Mạc Tư Lâu a!

Rõ ràng Mạc Tư Lâu là người cậu chán ghét nhất! Cậu vì sao phải để ý cái nhìn của người mình chán ghét nhất a!

Nhưng mà...

Trong đầu Địch Nam lại hiện lên cảnh tượng Mạc Tư Lâu cầm dù che mưa cho mèo con nhỏ, lúc đó gương mặt cậu ta hiện lên biểu tình ôn nhu, không hề gạt người chút nào...

Thật ra, học đệ này hình như cũng không đáng ghét lắm...

Tuy rằng cậu ta câu dẫn sự chú ý của vô số em gái, tuy rằng mọi phương diện cậu ta đều hơn hẳn mình, tuy rằng bộ dáng cậu ta so với mình đẹp hơn, tuy rằng cậu ta cao hơn hẳn chính mình, tuy rằng cậu ta ở trong đám người chính là một con chim công, tuy rằng cậu ta là tên nhân sinh *** gia, nhưng mà...

Nhưng mà tổng kết lại, nhân sinh *** gia học đệ cái gì, vẫn là đáng ghét nhất!!!

---

[1] vân đạm phong khinh: Điềm nhiên, đạm mạc như mây, như gió Đẳng bởi: admin

11. Chương 11: Chán Ghét Nhất! – Chương 10

CHƯƠNG 10

Hôm nay là sáng sớm cuối tuần.

Địch Nam thiết hiêm có mà thức dậy trước mười hai giờ, ngồi trên ván giường nghiêm túc tự hỏi một vấn đề.

Một tên con trai thẳng hai mươi năm, thẳng tới không thể thẳng hơn được nữa, có khả năng chỉ qua một đêm...bẹp một cái...liền cong?

Không, không có khả năng phải không?

Thân là một thanh niên chính trực năm tốt trưởng thành dưới cờ đỏ tổ quốc, tuyệt đối không có khả năng chỉ qua một đêm liền thích đàn ông a? Hơn nữa, người kia còn là học đệ mình chán ghét nhất!

Cậu thích, rõ ràng là muội muội tính cách mềm nhũn bộ ngực mềm nhũn mà! Mới không phải là một tên đàn ông chỗ nào cũng cứng rắn đâu!

Nhưng, nhưng mà...

Giấc mộng đêm qua lại là chuyện gì cơ chứ?

Mặt Địch Nam đỏ lên, nhớ tới giấc mộng đêm qua...

Mưa xuân lác rác, nho nhỏ kéo dài, cậu tay nắm tay cùng Mạc Tư Lâu, cùng nhau che chung chiếc dù gấp, bước đi trong làn mưa bụi Giang Nam...

Với cái nhìn của Thượng Đế [1], cậu thấy được chính mình trong mơ đang đeo trên mặt một nụ cười từ mẫu, sờ sờ chú mèo con trắng như tuyết có đôi mắt uyên ương trong lòng, vừa sờ vừa nói:” Bảo bảo ngoan, gọi ma ma.”

...

Nghĩ đến đây, Địch Nam tinh thần chấn động, tâm thần rung động...Chết đi! Đây là giấc mơ quý dị gì nha! Mơ thấy mình làm gay cùng người ta liền xong, làm sao mà người kia lại là học đệ cậu chán ghét nhất a?!!! Mơ thấy làm gay cùng Mạc Tư Lâu liền xong, làm sao mà cậu lại giống như nữ giới a?!!! Mơ thấy chính mình giống như từ mẫu liền xong, con của bọn họ sao lại là một con mèo a?!!! Dựa theo biến dị gen di truyền mà nói, hai người đàn ông không thể nào sinh ra một con mèo!...Không không! Hai người đàn ông là tuyệt đối không có khả năng sinh con!!!

Địch Nam một bên lắc đầu, không ngừng khuyên giải chính mình...Nhất định là do đám gay trong diễn đàn cứ gửi tiểu thuyết đam mỹ cho cậu!!! Không sai!!! Cậu nhất định là bị tẩy não!!!

Hôm nay, đã qua ba ngày kể từ hôm nhìn thấy Mạc Tư Lâu cho mèo ăn.

Ba ngày này cậu cũng không hề lên mạng.

Cậu không muốn đối mặt với tiểu thuyết của mình, không muốn nhìn thấy đồng gạch nằm phía dưới đó.

Vô tri vô giác qua một ngày, Địch Nam cuối cùng vẫn không chịu được hư không tịch mịch khi không có người tán gẫu, vì thế dùng điện thoại lên QQ tán gẫu cùng mấy tên con trai trong diễn đàn.

Trò chuyện trò chuyện, đề tài bỗng nhiên quẹo qua một phương hướng kì quái, về việc tương ái tương sát cùng đối thủ gì gì a, đầu óc Dịch Nam nhất thời rút gân mà mạnh động đem nghiệp duyên của mình và sự đệ kể ra.

Sau đó, Đông Hán Nhất Chi Hoa tà mị cười, ném cho cậu một đường link, nói là tác phẩm mới của bản thân sau khi dốc hết tâm huyết nghiên cứu trào lưu mới của nhân loại.

Dịch Nam vừa nhìn cái tên “Ba ngàn hậu cung của siêu cấp tiểu soái ca”, hiểu ra cười cười mà vào đọc tiểu thuyết bằng điện thoại.

Mở đầu rất lan man, nhưng mà được ở chỗ hành văn của Đông Hán Nhất Chi Hoa không tệ, coi như cũng có chỗ xem được.

Dịch Nam đọc vài trang, tự thấy mình đã nắm được hướng đi của câu truyện. Đơn giản là truyền kì về một thứ tử có tiềm lực vô hạn sau khi trải qua các loại đau khổ các loại bàn tay vàng một bên thu em gái một bên thu đệ đệ cuối cùng đánh bại BOSS...

Nhưng mà tiếp tục đọc thêm, Dịch Nam cảm thấy thế giới quan của mình như đã bị làm mới.

Nhân vật chính trên đường đi gặp cường đạo, thi triển tuyệt thế võ công đánh bại hết, cứu một tuyệt thế mỹ nhân, thu vào...Nhân vật chính mang theo tuyệt thế mỹ nhân đi tới Võ lâm đại hội, trên đường đi gặp bảo tuyết, vào trú trong một khu chùa miếu bỏ hoang... Nguyệt hắc phong cao, tuyệt thế mỹ nhân nói hết thân thế bí hiểm cho nhân vật chính, nhân vật chính liền an ủi, mỹ nhân liền ái mộ... Hai người củi khô lửa bốc lẩn sàn nhà... Tuyệt thế mỹ nhân thoát y lộ ra bộ ngực bằng phẳng trắng như tuyết rồi bị nhân vật chính đẩy ngã... Một đêm triền miên đến bình minh...

Đậu xanh rau má! Hình như có chỗ nào kì quái...

Dịch Nam tiếp tục đọc.

Nhân vật chính trên đường mang theo mỹ nhân tới Võ lâm đại hội thì gặp một người mạnh mẽ điêu ngoa như cây ớt nhỏ...Cây ớt nhỏ khiêu khích nhân vật chính, nhân vật chính dễ dàng đánh bại...Cây ớt nhỏ ngoài miệng khinh thường trong lòng ngưỡng mộ... Ở Võ lâm đại hội có biến, nhân vật chính vì cứu ớt nhỏ mà cùng nhau ngã xuống vách núi... Dưới vách núi, ớt nhỏ thổ lộ cùng thoát y câu dẫn... Nhân vật chính tà mị cười xoa bộ ngực bằng phẳng cùng chim con non nớt của ớt nhỏ rồi tiến hành đẩy ngã...

Đậu xanh rau má! Đậu xanh rau má!! Quả nhiên là có nào chỗ kì quái mà?!!

Dịch Nam đọc tới chỗ này đã không còn biết phải dùng đến biểu tình nào.

Cậu yếu ớt trèo lên diễn đàn, yếu ớt hỏi Đông Hán Nhất Chi Hoa: đây là xu hướng đang tuân chảy mạnh mẽ hử?

Đông Hán Nhất Chi Hoa tà mị cười viết: thiên hạ đại đồng. [2]

Dịch Nam đột nhiên hiểu ra...mới là lạ.

Cậu co rút khoé miệng, quyết đoán thoát QQ, quyết định không bao giờ cùng đàn gay này nói chuyện nữa! Gay là có truyền nhiễm đó a a a!

Nhưng mà trong nháy mắt để di động xuống, Dịch Nam nghĩ đến lời nói của Đông Hán Nhất Chi Hoa, trong đầu lại hiện lên bộ dáng Mạc Tư Lâu cho mèo ăn...Bộ dáng Mạc Tư Lâu hồi cậu nhìn thấy cậu ta lần đầu tiên...

Thời điểm đó, Mạc Tư Lâu đạt Hạng nhất.

Diện mạo rõ ràng là thanh tú lại non nớt, thể mà có vẻ trầm ổn khác hẳn bạn cùng lứa, áo sơmi đồng phục lúc nào cũng sạch sẽ, khi đứng ở bục phát biểu thì bình tĩnh thong dong...

Cùng với, cái lúc gặp nhau hồi năm nhất.

Cậu phụ trách chào đón sinh viên, cả một buổi sáng đều bận rộn mệt mỏi lại nóng nực, mồ hôi ướt đầm, lại ngay lúc xoay người nghe được một thanh âm quen thuộc mà xa lạ gọi mình ——

“Học trưởng?”

Lúc ấy cậu thật khiếp sợ, đương nhiên, cậu là không có khả năng không nhận ra Mạc Tư Lâu, nhưng điều cậu không nghĩ tới là, Mạc Tư Lâu thế mà lại nhận ra cậu...một tên trong suốt có độ tồn tại như một người qua đường.

Loại cảm giác này, tựa như được một người mình chú ý thật lâu đột nhiên xoay lại nhìn mình...cảm giác thụ sủng nhược kinh làm Địch Nam kích động đến bối rối chỉ sai địa điểm khu KTX...Tuy rằng xong chuyện cậu mới phát hiện ra điều này, nhưng mà cậu lại không có cơ hội nào để chính miệng nói xin lỗi Mạc Tư Lâu.

Hai năm, cậu có đến hai năm để nói xin lỗi cùng Mạc Tư Lâu, nhưng mà cậu không có nói... Hai năm này, cậu chưa từng nghĩ tới việc liên hệ cùng Mạc Tư Lâu, thế nên cậu cũng quên mất trong di động mình cũng có số của cậu ta.

Trước khi ngủ, suy nghĩ của Địch Nam bay nhảy không biên giới, nhớ đến rất nhiều chuyện về Mạc Tư Lâu. Nghĩ đến cuối cùng, ngay cả cậu cũng không nói rõ được, cậu rốt cục có chán ghét Mạc Tư Lâu hay không.

...

Sau khi tỉnh dậy, Địch Nam cực độ buồn bực suy nghĩ chính mình có phải cong rồi hay không.

Dùng phép phản chứng của Toán học đến trả lời...

Nếu cậu không cong, thế thì tại sao cậu lại mơ thấy mình cùng Mạc Tư Lâu như vậy như vậy...

Nếu cậu không cong, thế thì tại sao sau khi cậu mơ thấy mình cùng Mạc Tư Lâu như vậy như vậy lại không có chút khó chịu nào...

Cho nên, kết luận là...

Cậu quả nhiên cong sao?!!!

Không!!! Đây không khoa học!!! Cậu thẳng hai mươi hai năm, làm sao mà qua một đêm liền cong? Đây không khoa học!

Địch Nam khổ bức buồn bực rốt cục quyết định leo lên mạng tìm kiếm thông tin.

Lại mò lên QQ, đụng đến cái diễn đàn kia, Địch Nam bắt đầu đánh chữ ——

Vương Bất Lưu Hành: tui có chuyện này muốn hỏi mấy ông một chút...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: = =+

Bá khí trắc lậu: = =+

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: = =+

Ngực có đại chí: = =+

Vương Bất Lưu Hành: nè nè, mấy người đang làm cái biểu tình gì đó...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: không thể tưởng được a...

Bá khí trắc lậu: không thể tưởng được a...

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: không thể tưởng được a...

Ngực có đại chí: không thể tưởng được a...

Vương Bất Lưu Hành: không thể tưởng được mấy ông! Mấy ông tổ chức đội hình tập thể làm gì! Làm gì?!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: không thể tưởng được a... Không thể tưởng tượng được ông lại là một chàng thiếu niên thanh tú...

Vương Bất Lưu Hành: ... A?

Bá khí trắc lậu: không thể tưởng được a... Một tên đáng khinh vô tiết tháo như ông lại có cái ngoại hình hiền lành vô hại như thế!

Vương Bất Lưu Hành: ... A a?

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ... Đúng là đảo lộn triệt để thế giới quan của tui!

Vương Bất Lưu Hành: a a a cuối cùng là sao?

Ngực có đại chí: có vua kỹ thuật triệt để lộ trần ông [3], tên ông tuổi tác giới tính ảnh chụp trường học chứng minh thư số điện thoại nhân hiệu quần lót yêu thích đều bại lộ hết rồi!

Vương Bất Lưu Hành: a a a a?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chi tiết mời tham quan diễn đàn . XXOOXD XD. com

---

[1] cái nhìn của Thượng đế có thể hiểu là bản ngồi ở trên trời nhìn xuống bản thân và học đệ tình cảm với nhau á.

[2] thiên hạ đại đồng: người người chơi gay, nhà nhà làm gay xD

[3] mình xài từ “lộ trần” cho dễ hiểu chứ thiệt ra nó là “nhân nhục”, nghĩa thì giống như mấy bạn ấy có nói, moi hết thông tin cá nhân của người ta ra đăng trên mạng. Đăng bởi: admin

12. Chương 12: Chán Ghét Nhất! – Chương 11

CHƯƠNG 11

Địch Nam không hiểu mô tê gì, đành bò theo đường link Đông Hán Nhất Chi Hoa vừa gửi.

Cái tiêu đề máu chảy đầm đìa làm tâm can cậu cũng run lên...

Cậu cố gắng kiềm chế tâm tình mà xem tiếp, nhìn thấy nội dung bài post đầu, đầu óc nổ tung một tiếng, trống rỗng.

Bút danh đang dùng: Vương Bất Lưu Hành

Bút danh từng dùng : Giang hồ cuồng thư sinh

Tên thật: Địch Nam

Tuổi: 22

Số CMND: XXXXXXXXXXXXX

Trường đang học: Tỉnh XX Thành phố XX Đại học XX

...

Địch Nam kéo chuột đi xuống, liền nhìn thấy ở dưới cùng, chủ bài post còn tặng kèm thêm một tấm hình của cậu.

Bức hình này ngay cả cậu cũng không nhớ mình đã chụp khi nào, cậu không biết có phải mình đã từng đem tấm này up lên mạng không, cũng không biết mấy người kia làm sao mà tìm ra nó.

Cậu chỉ biết là, trong ảnh chụp, cậu cười thật ngây ngô, so với cậu bây giờ rất khác biệt.

Cậu lại cẩn thận nhìn người trong ảnh chụp, trong lòng có cảm giác quý dị...Người trong ảnh chụp, dường như là cậu, lại hình như không phải, cậu không nhớ rõ chính mình từng có lúc đơn thuần thẹn thùng như vậy, nhưng mà bộ dáng người trong ảnh chụp lại chính là cậu.

Loại cảm giác này thật kì quái, cậu nhìn ảnh chụp chính mình, lại không nhận ra mình...Giống như khi cậu quay đầu nhìn lại Giang hồ cuồng thư sinh, cũng sẽ cảm thấy kì lạ, cái người đơn thuần nhiệt huyết kia chính là cậu mà không phải ai khác sao?

Nhưng sự thật thì đúng là vậy, người trong ảnh là cậu, Giang hồ cuồng thư sinh cũng là cậu.

Hai người không thể tách ra, tuy rằng họ chính là hai mặt đối lập hoàn toàn.

Vương Bất Lưu Hành: mấy ngày trước tui hông lên mạng, ai tới tóm tắt chuyện gì xảy ra đi

Vương Bất Lưu Hành: mới có vài ngày, sao mà sức chiến đấu thăng cấp luôn rồi?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ông nghiêm túc đọc bài post là biết liền à

Vương Bất Lưu Hành: lười, không muốn xem, hơn nữa ai lại thích đi xem bài post chửi mắng mình chứ, tui cũng không phải M

Bá khí trắc lậu: A? Ông không phải à?

Vương Bất Lưu Hành: đương nhiên rồi! Tui đang nghiêm túc nè, làm sao mà tự nhiên lòi vào hiện thực rồi? Tui không nhớ mình đã làm chuyện táng tận lương tâm kiểu như giết cả nhà tên post bài nha?

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: kinh nghiệm nói cho chúng ta biết, không thể nói lí với fan nào tàn

Ngực có đại chí: nhắc nhở từ khoá: Mạc Phụ Tư Lâu

Vương Bất Lưu Hành: ... Lại là tên đó, tui đã làm gì a?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: không phải bài post trước người ta lột trần ông một tí sao

Vương Bất Lưu Hành: ... Sau đó?

Bá khí trắc lậu: sau đó, rất không khéo, đại thần thấy được bài post kia, hoặc là fan của đại thần post link vào trong phần bình luận tiểu thuyết, nói chung là cuối cùng đại thần cũng biết chuyện này

Vương Bất Lưu Hành: ..... Sau đó?

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: đại thần đối với chuyện thần tượng một thời của mình đoạ lạc thành như vậy thiệt tan nát cõi lòng từ nay gác bút rồi đi giang hồ không gặp ai nữa...

Vương Bất Lưu Hành: ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: hồ mới của đại thần đã bỏ tới số một của Bảng xếp hạng, tự nhiên dừng cập nhật, fan đương nhiên phẫn nộ, nên chuyện nên xảy ra đã xảy ra

Vương Bất Lưu Hành: ...

Vương Bất Lưu Hành: Mạc Phụ Tư Lâu, chính miệng nói như vậy?

Ngực có đại chí: không phải là toàn văn đại thần nói...nhưng mà cũng không khác mấy

Vương Bất Lưu Hành: ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: quote Mạc Phụ Tư Lâu: gần đây có vài chuyện xảy ra, trong lòng có chút loạn, Cầm sự tạm thời ngừng đăng, mong mọi người tha thứ quote

Vương Bất Lưu Hành: ...

Địch Nam nhìn đoạn quote kia, trong lòng thót một cái.

Quả nhiên Mạc Tư Lâu cũng biết...

Phản ứng của anh ta, coi như là nằm trong dự kiến a...

Không biết vì sao, trong lòng Địch Nam không có chút cảm giác nhẹ nhõm nào.

Như vậy là tốt nhất...Mạc Phụ Tư Lâu sẽ không mãi cố chấp với cái hồ không bao giờ được lấp nữa, mà cậu cũng không mất gì, dù sao thì Mạc Phụ Tư Lâu cũng chỉ từng là một độc giả của cậu...đã từng mà thôi.

...Nhưng mà vì sao, trong lòng không có cảm giác nhẹ nhõm thở phào một hơi a?

Địch Nam thở dài, yên lặng tắt đi bài post, mở ra tiểu thuyết của Mạc Phụ Tư Lâu được lưu trong thư viện.

Quả nhiên, thời gian gần nhất Mạc Phụ Tư Lâu cập nhật là ba ngày trước, trong phần thông báo cũng ghi phần quote mà Đông Hán Nhất Chi Hoa vừa gửi...Trong khu bình luận của tiểu thuyết là một mớ kêu rên...Cậu có thể tưởng tượng thảm cảnh trong tiểu thuyết của chính mình.

Sự việc đã đến nước này, Dịch Nam không muốn dùng bút danh Vương Bất Lưu Hành tiếp tục viết nữa.

Cậu không muốn lại phải chạy theo khẩu vị của độc giả để viết ra những thể loại mình không thích nữa, may mắn là cậu còn chưa đánh mất tình yêu với viết lách, có thể đổi bút danh để tiếp tục viết những gì mình thích.

Lần này, cậu quyết định phải vì chính mình mà viết tiểu thuyết.

Quyết định xong, Dịch Nam thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng cũng cảm thấy như bỏ xuống được cái gì.

Cậu quyết định xoá đi bút danh Vương Bất Lưu Hành kia, hẳn là rất nhiều người sẽ vui a? Bọn họ chọc phá cậu, bọn họ mắng cậu, bọn họ khinh thường cậu, mà bản thân cậu lại quyết định rời đi, xem như bọn họ đã chiến thắng a? Mà điều duy nhất cậu thấy có lỗi, là những độc giả của bút danh Vương Bất Lưu Hành này... Tuy nhiên, tác giả kiểu như cậu ở Trung tâm này có một bó to, thiếu cậu cũng sẽ có người lon ton chạy lên, thiếu tiểu thuyết của cậu, cũng sẽ có vô số tiểu thuyết khác trào lên...

Vừa nghĩ vậy, tư dừng cảm thấy dù cho cậu đi hay không đi, cũng chẳng ai chú ý a?

Trong lòng Dịch Nam xót xa một trận.

Cậu chậm rãi mở ra giao diện tác giả của mình, mở ra phần thông báo, suy nghĩ thật lâu, chuẩn bị thật lâu, cậu đánh ra rất nhiều chữ, rồi lại xoá đi rất nhiều, lại đánh rất nhiều, rồi lại xoá đi...

Haizz, cuối cùng cậu thở dài, đem toàn bộ chữ khổ khổ cực cực gõ trong nửa tiếng xoá đi, chỉ đánh vài chữ vô cùng đơn giản ——

Tôi đi, bút danh Vương Bất Lưu Hành này sẽ vĩnh viễn biến mất ở Trung tâm.

Nguyên nhân mọi người cũng biết, ai chọc phá tôi mắng tôi, đều biến đi đi.

Mọi người, từ nay về sau không gặp lại.

Gửi thông báo, Dịch Nam bây giờ mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Cậu không muốn biết những người đó nghĩ gì sau khi đọc thông báo này, cậu cũng không muốn biết họ phản ứng ra sao, cậu càng không muốn biết những người trong diễn đàn lại lôi mình ra làm cái gì nữa...Dù sao những chuyện đó không còn quan trọng.

Về sau, có khả năng lúc cậu nhớ lại quãng thời gian này, chắc cũng sẽ cười chính mình nha. Nhưng mà ai mà không có chút khinh cuồng thời niên thiếu?

Thời điểm kia, hơn phân nửa chắc cậu sẽ...cười trừ a.

Sờ sờ cái bụng xẹp xẹp, Dịch Nam quyết định ra ngoài ăn bữa cơm.

Dù cho vừa trải qua một hồi bão táp trên internet thì vẫn phải tiếp tục sinh hoạt a...Cơm là vẫn phải ăn...Về phần mấy chuyện dẫn đầu trên internet, cho nó thành quá khứ là xong. Trung tâm dù rằng được cho là trụ cột của giới vớ vẩn trên internet, nhưng mà trong đời thực, không hẳn ai cũng biết đến Trung tâm, cũng sẽ chẳng ai chú ý đến sinh hoạt cá nhân của mấy người tác giả...Hơn nữa trong thời đại internet này, mọi người đều không thiếu tin hot, chuyện của cậu qua hai tuần nữa cũng sẽ dần dần chìm vào quên lãng.

Đến lúc đó, nói không chừng những người đã từng chọc phá cậu vô cùng tàn nhẫn cũng sẽ chẳng nhớ ra cậu là ai.

Dịch Nam hiếm thấy mà ưu thương một chút, tiếng chuông di động lại vang lên ——

“Người anh hùng kia a~ người uy vũ lại hùng tráng~ người là áng mây đẹp nhất trên bầu trời của ta~ khiến ta muốn đem người lôi xuống dưới~ lôi xuống dưới!”

Chút ưu thương hiếm có của cậu trong nháy mắt liền biến mất không thấy tăm hơi.

“Alo~”

“Alo, học trưởng, là em.”

“Chào buổi sáng, học muội~”

“...Giờ đã là giữa trưa rồi, đúng rồi, học trưởng còn nhớ rõ chuyện lần trước em nói với anh sao, chuyện đi khảo sát ấy...Đi cùng với Mạc Tư Lô đó...”

Cậu vừa mới chìm đắm trong bi thương, vì cái lông gù còn nhắc đến danh tự của Mạc Tư Lô để đả kích cậu a...

Cậu thiết sự rất muốn nói mình không nhớ rõ...

“...Nhớ rồi.”

“Tốt quá học trưởng, hoạt động khảo sát diễn ra vào hai giờ chiều nay, tập hợp ở cửa chính trường học.”

“...Có thể không đi được không?”

“Học trưởng~ Em biết anh là người tốt~ anh nhất định sẽ đi phải không?”

Haizz, Dịch Nam thở dài.

“...Học muội, em có biết em thiết là tàn nhẫn hay không, rõ ràng biết anh thích em...tính là đã từng thích cũng được, em lại đi tú ân ái với tình địch trước mặt anh, em thật sự là đại trượng phu à?”

“Nhưng mà học trưởng, anh thật sự thích em sao?”

“...”

“Tuy rằng anh đã từng tỏ tình với em, nhưng là bình thường anh không cho em chút cảm giác rằng anh có thích em cả.”

“...”, cậu là muộn tao, không được à? [1]

“Thời điểm anh tỏ tình với em, ánh mắt không có chút nghiêm túc nào.”

“...”, cậu là bất cần đời, không được à?

“Hơn nữa, quan trọng nhất là...em cảm thấy học trưởng so với em còn cần nam nhân bảo hộ hơn.”

“...”

Muội cô!!!

---

[1] muộn tao: chỉ người bề ngoài lạnh lùng xa cách, khó tiếp cận, kỳ thực tình cảm nội tâm mãnh liệt như lửa Đăng bởi: admin

13. Chương 13: Chán Ghét Nhất! – Chương 12

CHƯƠNG 12

Cuối cùng, tuy rằng Dịch Nam mười phần đều không muốn, vẫn đồng ý lời nhờ vả của học muội.

Cậu lấy lí do đây là sự quan tâm mà học trưởng dành cho học muội, mới không phải cậu đáp ứng là vì học muội đã hứa hẹn sẽ mời đi ăn cơm gì gì đó. Tuy vậy, sau khi khuyên bảo nửa ngày mới được Dịch Nam nhần nhần nhí nhí gật đầu, học muội cảm thán một câu...

“Tuy rằng học trưởng rất biệt nữu, nhưng sâu trong nội tâm vẫn rất thiện lương...Kì thật, học trưởng vẫn là một người tốt.”

Ở trong lòng, Dịch Nam ngay lập tức lật bàn.

Cái gì gọi là “vẫn là một người tốt”, cậu luôn là một người tìm niềm vui bằng việc giúp đỡ người khác đó!

Hơn nữa hơn nữa...trọng điểm là học muối lại phát thể người tốt cho cậu!

Nếu cậu cứ thu được thể người tốt như vậy, cậu sẽ làm Hoàng kim ma pháp sư một đời đó!

Tốt nhất vẫn không nên làm người tốt...

Tuy rằng nghĩ là nghĩ như vậy, bực bội như vậy, Địch Nam vẫn không cam tâm tình nguyện đứng dậy đem mình rửa qua một lần, mặc vào cái áo thun trắng cuối cùng không dính thứ gì kì quái có thể nhìn thấy bằng mắt thường rồi đi ra ngoài.

Bởi vì học muối nói muốn mời cậu ăn cơm, Địch Nam tính toán để trống bụng, chờ sau khi kết thúc hoạt động khảo sát thì ăn một lần cho bổ...cũng không uống công cậu khổ khổ cực cực đi hứng nắng hứng gió.

Đi đến chỗ hẹn đã thấy học muối đứng chờ sẵn.

Học muối mặc một bộ đầm công chúa màu hồng phấn viền ren, trang điểm cực kì cẩn thận, trên mặt bình thường không chút phấn son cũng trang điểm nhẹ. Sau khi nhìn thấy Địch Nam, học muối hướng về phía Địch Nam phát phát tay.

Địch Nam trong nháy mắt bị trang phục của học muối dọa sợ...Cậu vẫn cảm giác chính mình thích học muối, là vì học muối rất ôn nhu nhưng tính cách vẫn rất phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết, hoàn toàn không giống những nữ sinh bình thường thích nhăn nhó nhí nhố. Cho nên, hình tượng học muối ở sâu trong nội tâm cậu không phải là loại thiếu nữ mộng ảo thích trang điểm này...

Được rồi, sở dĩ cậu thích học muối, là vì có lần nhìn thấy học muối ngồi trong tiệm net chơi WOW [1], mà nguyện vọng trước đó của cậu vẫn là tìm thấy một người có thể cùng mình vào trò chơi, cày phó bản, tiêu diệt Boss...

Tuy vậy, nếu mong ước như thế, cũng có thể đổi bạn gái thành bạn trai linh tinh gì đó?

Ví dụ Mạc Tư Lâu gì gì đó...Nghe nói cậu ta thao tác rất lợi hại, trang bị cũng thiết tốt a...

...Biến biến biến! Sao mình có thể nghĩ vậy a!

Dây thần kinh não của cậu chắc chắn là có chút kì lạ!

Địch Nam lắc đầu, đem ý tưởng kì quái này quăng rớt, đi về hướng học muối.

Đi vài bước, Địch Nam thấy được Mạc Tư Lâu đang lẳng lặng đứng nơi đó.

Mạc Tư Lâu mặc một chiếc sơ mi trắng được giặt rất sạch sẽ, giống hệt như lúc Địch Nam nhìn thấy cậu ta nhiều năm trước.

...Cảm giác này rất kì quái. Người này rõ ràng là loại hình chói mắt đặt trong đám đông cũng sẽ toả sáng lên, nhưng khi im lặng đứng một chỗ lại tạo cho người khác cảm giác như đang hoàn toàn cách li cùng thế giới.

Nếu phải dùng một từ để miêu tả, thì chắc phải là đạm bạc gì gì đó...Giống như tất cả mọi chuyện của thế giới bên ngoài đều không có tư cách làm cậu ta bận tâm.

Địch Nam hừ một tiếng trong bụng, người mặc sơ mi trắng cái gì, muộn tao nhất!

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ tới tin nhắn trả lời của Mạc Tư Lâu...Mọi người đều bị bề ngoài của tên đó lừa bịp! Cái gì mà mặt than cái gì mà xử sự tao nhã toàn bộ đều là giả! Toàn bộ đều là giả!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng mà ở Địch Nam vẫn treo nụ cười nhẹ trên mặt...Đương nhiên, đối tượng của cậu chính là học muối.

“Học trưởng, anh tới rồi.”, học muối mỉm cười rất thực nữ.

“...”, Địch Nam cũng mỉm cười, trong lòng suy nghĩ thiết vớ vẩn, nếu đây không phải cậu...chẳng lẽ là ảo tưởng của học muối à.

“Đúng rồi học trưởng, giới thiệu với anh một chút, đây là Mạc Tư Lâu”, học muội lại cười, lần này cười thật ngưỡng ngừng, chính là loại cười dành riêng cho thiếu nữ...khi nhắc tới người trong lòng. Cô thoáng xoay người, dành ra một chút khoảng trống nhìn về phía Mạc Tư Lâu đứng phía sau.

Mạc Tư Lâu không có biểu tình gì, chỉ gật đầu một cái thật nhẹ.

“...Đây là Dịch Nam, học trưởng cực kì tốt chủ động đi khảo sát cùng chúng ta mà mình vừa nói tới.”, ánh mắt học muội gần như dính trên mặt Mạc Tư Lâu, một chút cũng không chia sẻ cho Dịch Nam.

...Chủ động muội cô! Rõ ràng là dụ dỗ ép buộc a...

Sâu trong lòng Dịch Nam hừ một tiếng, nhưng mà đối mặt với sự yêu thích không hề che dấu của học muội, trong lòng cậu lại không có chút khó chịu nào...Có lẽ là giống như học muội nói, cậu căn bản không thích học muội như cậu tưởng tượng nha.

“Nhưng mà hai người đều học chung trung học, chắc là đã sớm quen nhau a.”, học muội mỉm cười nhìn Mạc Tư Lâu, ánh mắt sáng quắc.

Mạc Tư Lâu vẫn không có biểu tình như cũ, ngay cả biên độ gật đầu cũng không thay đổi.

Nhìn thấy không khí có chút buồn chán, Dịch Nam đành phải mở miệng đánh vỡ tẻ nhạt:”A, chúng ta nhanh làm việc thôi, làm xong sớm về nhà sớm, nông trại của anh còn chưa thu hoạch a.”

“Ừa, học trưởng nói phải, chờ sau khi hoàn thành, mình mời mọi người đi ăn nha.”, học muội tui rằng nói “mọi người”, trong mắt lại chỉ nhìn một mình Mạc Tư Lâu, nhìn đến tâm hồn Dịch Nam cũng đau xót...Sao có thể triệt để xem nhẹ cậu như vậy a.

...Cũng không biết có phải ảo giác của Dịch Nam hay không, khi cậu vừa nói “nông trại của anh còn chưa thu hoạch a” liền nhìn thấy khoé miệng của Mạc Tư Lâu...có một chút cong?

Đây, chắc chắn là ảo giác nha!

“Đúng rồi, bây giờ mặt trời thật chói, mình đi mua mấy chai nước, chờ chút khát có thể uống.”, học muội đưa tay xoa mồ hôi trên trán.

“Học muội thiệt hiền lành, về sau ai cưới em sẽ hạnh phúc nha...” , Dịch Nam cảm thán một câu...Cậu cũng biết học muội muốn biểu hiện một chút nên chính mình cũng thuận theo mà khen ngợi vài câu, dù sao chỉ là nhắc tay chi lao [2]...Cậu quả nhiên là người tốt nha.

“Mới không phải đâu...”, học muội xấu hổ cười, đi về cửa hàng gần đó.

Học muội vừa đi...

Không khí hiện trường lại lạnh xuống.

Dịch Nam giả vờ lơ đãng ngửa đầu nhìn trời, giống như mấy đám mây đang lơ lửng trôi trên đó thiệt là xinh đẹp.

Không có biện pháp...Mặc dù đã thâm giao với Mạc Tư Lâu rất lâu ở sâu trong nội tâm (a?)...Nhưng mà khi đối mặt người thật...trong lòng vẫn là có chút...khẩn trương (a?)...

Ấy ấy! Cái loại cảm giác giống như đối diện người mình thầm mến là thế nào đây!

Rõ ràng người kia là học đệ cậu chán ghét nhất a!

Học đệ cái gì, chán ghét nhất!

Rõ ràng chói mắt như vậy, lại luôn mang bộ dáng vân đạm phong khinh, rõ ràng luôn dễ dàng chiếm được hết thảy những gì cậu muốn, lại luôn mang bộ dáng như không có gì là quan trọng, rõ ràng là có nhiều người thích cậu ta, lại lúc nào cũng mang bộ mặt thiếu tình thương...Không phải bảo mặt than gì đó là do lúc nhỏ thiếu tình thương sao?

Đúng là mặt không biểu tình học đệ cái gì, chán ghét nhất! Lãnh diễm cao quý cái gì, chán ghét nhất!

...Lúc nào cũng khiến cậu cảm thấy thiệt xa là xa học đệ cái gì, chán ghét nhất.

...Nhưng mà, hình như cũng có người từng nói mặt than gì gì đó là do trải qua chấn thương tâm lí...Chẳng lẽ bề ngoài cao quý lãnh diễm học đệ còn có một đoạn lịch sử đen tối không thể kể ra? Ví dụ như bị giam vào phòng tối nên có chứng sợ hãi thiệt sâu sắc hay là do trong nhà có nhiều tiền bị xã hội đen bắt cóc nên từ đó về sau mắc phải bệnh sợ giao tiếp gì gì đó...

Địch Nam lúc này đang tưởng tượng thiệt high hoàn toàn không nhận thấy đối tượng suy diễn đang từ từ tới gần cậu...

Chờ cậu nhận ra phía trước có một bóng đen lại gần, Mạc Tư Lô đã đứng trước mặt cậu.

“...Chào học đệ”, Địch Nam ngu ngơ nhận ra hình như mình còn chưa cùng học đệ chào hỏi, cũng không nghĩ ra được đề tài cùng học đệ nói chuyện, chỉ có thể phun ra câu này.

Mạc Tư Lô nhìn Địch Nam, trong ánh mắt có điều suy nghĩ.

...A? Học đệ nhìn cậu như thế làm gì...cảm giác thiệt kì lạ...

Người cậu luôn luôn im lặng chú ý, lại bỗng nhiên quay đầu, nghiêm túc nhìn cậu.

“Nè học đệ, cậu không cần nhìn tôi như vậy nha, tôi sẽ nghĩ là cậu thâm mến tui đó nha.”, Địch Nam nhúu khoé miệng, muốn đem cảm giác kì lạ đang sôi trào áp xuống...

Thiệt kì quái...tại sao lại như vậy a...

Rõ ràng trước mắt là học đệ cậu chán ghét nhất a, nhưng vì lí do gì mà khi học đệ nhìn cậu nghiêm túc như vậy, trong lòng lại có cảm giác rối loạn...kì dị...

“...Ừ”, Mạc Tư Lô thản nhiên nói một câu.

...Cmn, cậu vừa nghe lộn hay là nghe nhầm hay là nghe sai?

Học đệ đây là biến tướng cách thổ lộ cùng cậu a? Cmn, hoá ra thế giới này không chỉ có mình cậu là dây thần kinh não không bình thường...

Nhìn biểu tình đại ra của Địch Nam, khoé miệng Mạc Tư Lô nhếch nhếch, trong mắt có chút ánh sáng loé lên rất nhanh.

“Tôi thâm mến anh thật lâu...Tôi là fan nào tàn của anh a...”

Trong nháy mắt, Địch Nam cảm giác đại não của mình đã đoản mạch.

“Anh lúc nào thì trở về lớp hồ...Giang hồ cuồng thư sinh đại nhân.”

---

[1]: WOW: World of Warcraft

[2] nhắc tay chi lao: việc nhỏ, dễ giải quyết như một cái nhắc tay Đăng bởi: admin

14. Chương 14: Chán Ghét Nhất! – Chương 13

CHƯƠNG 13

Dây thần kinh não trong đầu Địch Nam “pắc pắc” hai tiếng liền đứt sạch.

Mạc Tư Lô, cậu ta...cậu ta gọi cậu là đại nhân?

Không, không, đây không phải điểm quan trọng! Quan trọng là...Cậu ta biết cậu là Giang hồ cuồng thư sinh...Còn bảo mình trở về lớp hồ...

Như vậy, như vậy...Chẳng lẽ Mạc Tư Lô = Mạc Phụ Tư Lô = Đại Bối Kỳ Mộc?

Địch Nam liền đại ra trong nháy mắt.

“A?”, Mạc Tư Lô nhìn gương mặt đủ mọi màu sắc của Địch Nam, tâm trạng trở nên rất tốt mà cong cong khoé miệng.

...Mặt than! Mặt than của cậu đâu!

“Hoá ra cậu không phải là mặt than nha...”, Dịch Nam há to miệng, trong nháy mắt muốn thổ tào rất nhiều chuyện, nhưng cũng trong nháy mắt lại không nói nên lời, vì thế liền ngốc ngốc hỏi vấn đề đầu tiên hiện ra trong đầu.

“Phương pháp nói sang chuyện khác không hay ho chút nào”, Mạc Tư Lâu nhìn biểu tình của Dịch Nam, chậm rãi nói, “Hơn nữa, ai nói tôi là mặt than...”

“Chẳng lẽ không đúng à? Tôi chưa bao giờ thấy cậu cười hết...”, Dịch Nam ngốc ngốc hỏi.

“...Đúng không?”, Mạc Tư Lâu nhú nhú mày làm ra vẻ tự hỏi, sau đó lại nói, “Hình như không đúng đâu...Bây giờ tôi cười một cái cho anh xem, anh lập tức trở về lấp hố nha.”

Nói xong, cậu ta nhìn Dịch Nam mà cong lên khoe miệng, cười một cái thật to, cả ánh mắt cũng cong cong.

Dịch Nam nhìn Mạc Tư Lâu cười tươi sáng rực rỡ, trong nháy mắt liền...

Chết tiết! Sụp đổ! Học đệ, hình tượng của cậu đã hoàn toàn sụp đổ a!!!

Tam quan!!! Tam quan của mình hoàn toàn bị đảo điên a!!!

“Cậu...cậu là Đại Bối Kỳ Mộc?”, Dịch Nam rốt cuộc cũng phản ứng lại được, đầu óc cũng tỉnh táo một chút.

“...Ừ”

“Cậu...cũng là Mạc Phụ Tư Lâu?”, thanh âm Dịch Nam rung rung.

“...Ừ.”

“Chết tiết! Sao cậu có thể là Mạc Phụ Tư Lâu! Chết tiết”, nội tâm Dịch Nam cũng rung rung.

“Tại sao tôi không thể là Mạc Phụ Tư Lâu?”, Mạc Tư Lâu nhướng mày, nói, “Mạc Phụ Tư Lâu...Không phải là chữ Mạc Tư Lâu thêm chữ Phụ vào sao? Hơn nữa tên của tôi chính là từ câu nói này cắt ra.” [1]

“Chết tiết! Trong hiện thực là vạn nhân mê nhân sinh *** gia thì thôi đi, trên internet cũng là đại thần! Cậu làm cho hạng thường dân như tôi làm sao chịu nổi! Làm sao chịu nổi!”, Dịch Nam rơi lệ đầy mặt.

“Hoá ra anh biết tôi a.”, Mạc Tư Lâu híp mắt cười.

“Chết tiết! Trùm khoe khoang đi chết đi đi chết đi! Toàn bộ Trung tâm không có người nào không biết cậu có được chưa!”, Dịch Nam phát điên.

“...Người khác có biết tôi hay không không quan trọng, anh biết tôi là được.”, Mạc Tư Lâu híp mắt cười nhìn Dịch Nam.

...Chết tiết, cái bầu không khí như đang thổ lộ này là cái quái gì đây! Chết tiết chết tiết chết tiết.

“Cậu là Mạc Phụ Tư Lâu thì thôi! Sao cậu có thể là Đại Bối Kỳ Mộc nữa chứ!”. Được rồi, tuy rằng cậu sớm biết Mạc Phụ Tư Lâu và Đại Bối Kỳ Mộc là cùng một người...Nhưng mà cậu vẫn có chút xiu không chấp nhận được a...Dù cho tên đại thần Mạc Phụ Tư Lâu là độc giả của cậu, cậu vẫn không cảm giác gì mấy, nhưng mà người thật Mạc Tư Lâu, độc giả trung thành duy nhất của cậu bây giờ đang đứng ngay trước mặt, cậu có chút...không thể bình tĩnh.

“Tại sao tôi không thể là Đại Bối Kỳ Mộc? Anh xem, Đại Bối Kỳ Mộc không phải là một bên của Mạc Phụ Tư Lâu à?” [2]

“...A, phải không?”, Dịch Nam cau mày, viết viết bốn chữ Mạc Phụ Tư Lâu trong lòng bàn tay, viết mấy lần liền bình tĩnh, “Chết tiết! Đúng là vậy a!”

“Tối giờ anh mới nhận ra a.”, Mạc Tư Lâu híp mắt, khoe miệng hơi nhướng lên.

...Chết tiết! Thiệt là yêu nghiệt! Dịch Nam mới không thừa nhận trong nháy mắt, cậu bị Mạc Tư Lâu làm cho kinh diễm một chút chút...

“Nhưng mà...nhưng mà, cậu không phải đối với tôi đã thất vọng rồi sao? Còn bỏ hớ nữa...”, Địch Nam bỗng nhiên nghĩ ra vấn đề này.

“A?”, Mạc Tư Lâu nhướn mày.

“Thông báo của cậu...Không phải cậu bảo đã thất vọng với tôi cái gì sau đó muốn giả từ giang hồ cái gì...”, Địch Nam ngốc ngốc nhắc lại một lần.

“Ngay khi tôi biết Giang hồ cuồng thư sinh cùng Vương Bất Lưu Hành là một người, trong lòng có chút loạn...”, Mạc Tư Lâu cúi đầu thở dài một hơi, “Nhưng mà sau này tôi thấy anh bị người ta lột trần trên diễn đàn, sau khi biết thân phận thật sự...Kì thật, sau khi tiếp nhận hiện thực này, cũng liền thấy nó thiệt là manh a...”

“A?”, Địch Nam ngơ ngác nhìn biểu tình trên mặt Mạc Tư Lâu...Cậu ta hình như vừa nói câu gì như là “Cảm giác biết đối tượng sùng bái trên internet cũng là học trưởng mình thâm mến trong hiện thực cũng rất tốt” gì gì đó...Chắc chắn là ảo giác nha?!

“...Cậu cũng lăn lộn trên diễn đàn a?”, Địch Nam cảm giác mình đã nắm bắt sai trọng điểm, nhưng mà chắc cũng không sao ha...

“Đương nhiên, lên diễn đàn đọc bát quái a.”, mặt Mạc Tư Lâu đầy vẻ đương nhiên.

“Tôi còn tưởng loại đại thần lãnh diễn cao quý như cậu sẽ không bát quái nha...”, Địch Nam chần chờ hỏi.

Mạc Tư Lâu cười cười, nói:” Lãnh diễn cao quý đại thần cũng sẽ ăn cơm đi WC a.”

“...A”, Địch Nam bây giờ đã hiểu.

Nhưng mà...Hình như vừa rồi cậu mới nắm lộn điểm chính a...

Cuối cùng chỗ nào là quan trọng a...?

Nhưng mà nếu nghĩ không ra, chắc cũng không phải là chuyện rất quan trọng...đi?

“Hai người đang nói chuyện gì a?”, học muội giờ đã trở về, tò mò chen lại hỏi.

“...Không có cái gì không có cái gì.”, không biết vì sao, Địch Nam lại có chút chột dạ...Tuy rằng cậu cũng không biết mình tại sao lại chột dạ...

Mạc Tư Lâu không nói gì, nhận lấy Trà đưa leo Khang sư muội.

...Cũng không biết có phải ảo giác của Mạc Tư Lâu hay không, cậu có cảm giác Mạc Tư Lâu trong nháy mắt liền khôi phục gương mặt không biểu tình nha...

“Cái gì a, hai người rõ ràng nói chuyện thiệt vui vẻ nha, người ta tò mò một xíu cũng không cho?”, học muội bĩu môi, đem nước uống trong tay đưa cho Địch Nam.

Địch Nam không muốn thừa nhận, trong nháy mắt, cậu bị danh xưng “người ta” của học muội dọa đứng hình một chút...Tuy rằng con gái tự xưng như vậy là rất bình thường, nhưng mà kết hợp với ngữ khí mới này của học muội, có cảm giác thiệt là kì quái...Giống như đang làm nũng. Học muội chưa bao giờ nói chuyện như vậy trước mặt cậu a! Quả nhiên con gái luôn toát ra một chút làm nũng không chủ định trước mặt người mình thích sao...

Nhưng mà...

“Vì sao lại đưa cho tôi Trà hoa cúc Khang sư muội a!”, Địch Nam nhận chai nước học muội đưa qua, cậu vừa nhìn thấy nhãn chai liền tặc mao ngay lập tức. Học muội là cố ý sao?! Chẳng lẽ học muội không biết hoa cúc có ý nghĩa gì!

“A, trà hoa cúc thì sao a?”, học muội mang biểu tình mờ mịt.

“...Không, không sao hết.”, được rồi, có lẽ học muội thật sự không biết...Thôi, thôi, nếu cậu cứ tính toán chỉ li, ngược lại lại thành ra mình là người chột dạ. Hừ! Cậu mới không có chột dạ đâu!

Gương mặt học muội vẫn cực kì ngơ ngác.

Một bên khoé miệng Mạc Tư Lâu lại thần kì cong lên.

Chết tiệt! Chắc chắn cậu ta đang cười trộm nha!...Địch Nam hung hăng trừng Mạc Tư Lâu.

Mạc Tư Lâu vô tội nhìn lại, đưa trà đưa leo lên uống một ngụm, trong mắt lại toát ra chút ý cười.

A...Cảm giác như có chỗ nào kì kì...

Địch Nam nhìn ánh mắt đầy hàm ý của Mạc Tư Lâu, trong lòng có giác như có chỗ nào không đúng.

...Nhưng mà rốt cục là chỗ nào không đúng a?

Vì thế Địch Nam ngơ ngác nhìn Mạc Tư Lâu, Mạc Tư Lâu lại không chút biểu tình mà nhìn lại cậu.

“Bây giờ nước cũng đã mua, chúng ta bắt đầu làm việc nha.”, học muội cuối cùng cũng lên tiếng phá vỡ màn thâm tình nhìn nhau của hai người.

“Ừa, biết rồi!”, Địch Nam hoàn hồn lại...Không thềm quan tâm! Thường dân là không thể lí giải thần kinh não của đại thần!

Mạc Tư Lâu hạ mắt, xem như đồng ý.

“Bây giờ chúng ta phân công công việc...”

Nhưng mà, càng suy nghĩ...Vẫn thấy có chỗ nào không đúng a...

Địch Nam không tự chủ mà nhìn nhìn chai nước trong tay Mạc Tư Lâu...Trà đưa leo.

...A, trà đưa leo?

Khang sư muội ra loại nước hương vị này hồi nào vậy nhỉ? Sao mình lại không biết? Lần sau cũng mua uống thử thử...Nhưng mà trà đưa leo sẽ không khó uống à?

...Từ từ! Hình như đây không phải trọng điểm!

Trọng điểm rõ ràng là...

Chết tiệt!!! Cậu rốt cuộc đã biết chỗ nào không đúng!!!

Cậu rốt cuộc đã biết vì sao Mạc Tư Lâu cười đầy thâm ý như vậy!

Chết tiệt!

Tư tưởng tà ác!

Tam quan bất chính!

Thế mà mặt Mạc Tư Lâu còn không có chút biểu tình nào, làm ra vẻ không có việc gì!

Chết tiệt! Dối trá!

Hừ! Tư tưởng tà ác học đệ cái gì, chán ghét nhất!

---

[1], [2]: Mình không biết tiếng Trung, không tìm được câu thơ mà Mạc Tư Lâu nói QAQ cũng không hiểu mấu vự thêm chữ vào hay tách chữ ra, thôi thì để ba chữ nguyên gốc cho mọi người ngâm cứu vậy x”D

Mạc Tư Lâu: – Mạc Phụ Tư Lâu: – Đại Bối Kỳ Mộc: Đăng bởi: admin

15. Chương 15: Chán Ghét Nhất! – Chương 14

CHƯƠNG 14

Tiếp theo chính là một buổi chiều bận rộn.

Uống xong giọt nước cuối cùng trong chai, Địch Nam ngửa cổ nhìn mặt trời trên đỉnh đầu rồi âm thầm rơi lệ.

Cách cậu không xa, học muội đang ôn nhu đầy mặt lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay đưa cho Mạc Tư Lâu, giống như muốn giúp cậu ta lau mồ hôi...

...Hoá ra bây giờ vẫn còn người xài cái loại đồ vật lỗi thời như là khăn tay a! Nhưng mà dù cho học muội muốn làm hiền lương thực đức hiền thê lương mẫu cũng không cần cứ phải như vậy...Như vậy nha!

Địch Nam yên lặng thổ tào trong lòng.

Một cho học muội còn nói mình chỉ thăm mếu Mạc Tư Lâu chứ không dám tỏ tình, nhìn bộ dáng hiện tại của cô ấy, người có mắt đều biết học muội rất thích Mạc Tư Lâu, nói chi đến loại sinh vật Mạc Tư Lâu có chỉ số thông minh cao hơn người thường nhiều.

Lúc trước cậu có thích học muội, nhưng bây giờ đã giác ngộ, không còn thích nữa rồi!

...Nhưng mà, rõ ràng là như thế, rõ ràng đã không còn thích học muội, nhưng tại sao nhìn thấy một màn học muội giúp Mạc Tư Lâu lau mồ hôi, trong lòng cậu vẫn có cảm giác chua chua đắng đắng biệt biệt nữ nữ a...

...Cảm giác giống như ăn phải một trái chanh.

Cảm giác rất chán ghét.

Không biết có phải do ánh mắt Địch Nam rất u oán hay không, Mạc Tư Lâu như có cảm ứng mà ngừng đầu, ánh mắt vừa lúc chạm phải ánh nhìn của Địch Nam.

Địch Nam cũng không biết mình ra sao nữa, trong lòng tự nhiên chột dạ mà cúi đầu, giả vờ như đang thấy hứng thú với một vũng nước trên mặt đất.

...Cho nên trong nháy mắt cậu cúi đầu, đã bỏ lỡ mất ý cười trong mắt Mạc Tư Lâu.

“...Thế này, Mạc Tư Lâu, chút nữa bạn có rảnh không?”

Thanh âm ngưng ngừng cả học muội nhẹ nhàng bay về hướng này.

“...Cũng không có chuyện gì.”

Ngữ khí Mạc Tư Lâu thản nhiên.

Trong lòng Địch Nam lại trào lên cảm giác vừa chua vừa xót...

Loại cảm giác như đem người mình mình thích đẩy ra rồi thành toàn cho tình địch là thế nào đây...

Cậu không phải đã không còn thích học muội nữa sao?

Cậu rõ ràng đã không còn thích học muội nữa a.

Vậy loại cảm giác này, là do sao a...

“Chút nữa chúng ta qua phố ăn vặt dạo vài vòng, gần đó hình như mới mở một tiệm đồ ngọt a, nghe nói bánh đậu xanh đường phèn chỗ đó rất ngon...”, thanh âm học muội càng lúc càng ngưng ngừng.

“Nghe cũng thú vị đó”, Mạc Tư Lâu trầm ngâm một chút.

...Cảm giác càng lúc càng chán ghét!

Trong lòng Địch Nam lại đau xót.

“...Học trưởng thì sao?”, Mạc Tư Lâu lúc này lại quay sang phía Địch Nam.

Nghe thấy Mạc Tư Lâu gọi mình, Địch Nam ngơ ngác ngẩng đầu.”...A?”

“Học trưởng có muốn đi cùng không?”, Mạc Tư Lâu nhìn biểu tình ngốc ngốc của Địch Nam, chậm rãi nói.

...A? Mạc Tư Lâu vậy mà lại gọi cậu là học trưởng...

Cảm giác...cảm giác không tệ lắm.

“Đúng a, học trưởng cùng đi nha”, học muội bây giờ mới ý thức được sự tồn tại của Địch Nam, cười cười nói nói với cậu.

“A...”, Địch Nam hiềm thấy mà do dự một chút, nhìn bộ dáng của học muội, rõ ràng là cũng không muốn cậu đi, mà nguyên nhân cậu đến đây cũng chỉ để giúp học muội làm bà mối. Bây giờ học muội muốn một thế giới hai người với Mạc Tư Lâu, chính mình có phải cũng nên thức thời mà tìm cách tránh ra a...

Nhưng mà nếu như vậy...

“Học trưởng cũng cùng đi đi”, Mạc Tư Lâu nhìn biểu tình do dự của Địch Nam, nói “Nếu học trưởng không đi...Tôi cũng không đi.”

...A?

Địch Nam ngẩn người, Mạc Tư Lâu hình như đang...cự tuyệt học muội?

Học muội biểu hiện rõ ràng như vậy, người có mắt đều nhìn thấy cô thích Mạc Tư Lâu, nếu Mạc Tư Lâu cũng có hảo cảm với học muội, chắc là sẽ nghĩ biện pháp đá cậu ra chứ...Nhưng mà nhìn biểu hiện lúc này của Mạc Tư Lâu, có vẻ là đang uyển chuyển cự tuyệt học muội?

“Đúng vậy, học trưởng cùng đi đi, ba người lại càng náo nhiệt nha.”, học muội đã cười thật miễn cưỡng.

“Kia, vậy được rồi...Nếu mọi người đều hi vọng tôi đi thì...”, Địch Nam biệt nữ một chút.

Cậu, cậu mới không thừa nhận trong bụng đang mừng thầm đâu!

Không! Cậu mới không có mừng thầm trong bụng đâu! Hừ!

“...Ừ”, Mạc Tư Lâu nhìn thoáng qua Địch Nam, khoé miệng nhướng lên một chút.

...A?

Mạc Tư Lâu vừa mới...cười a?

Địch Nam có chút không tin vào ánh mắt của mình...Mạc Tư Lâu không phải là mặt than trong truyền thuyết sao? Mặt than không phải đều là mặt không biểu tình sao...

Nhưng mà hôm nay cậu đã nhìn thấy Mạc Tư Lâu cười qua vài lần.

Cho nên, chân tướng thật sự là Mạc Tư Lâu không phải là mặt than! Hừ! Lừa gạt tình cảm của cậu!

Vì thế, ba người liền đi đến tiệm đồ ngọt mới mở ở phố ăn vặt mà học muội giới thiệu, dọc theo đường đi chính là không khí xấu hổ giữa cả ba.

Địch Nam suy nghĩ mình chỉ đến làm nền, hẳn là nên tạo thêm không gian cho hai người a...Tuy rằng trong lòng cậu rất khó chịu...Không không! Cậu mới không có khó chịu đâu!...Được rồi, thiệt ra là siêu cấp khó chịu.

Vì thế Địch Nam đang lặng lẽ rồi rảo đi chậm lại vài bước, hai người đi phía trước dần dần thành song song, mà cậu thành người duy nhất theo sau. Lúc này đội ngũ ba người đã trở thành cậu đi sau cùng một mình.

Nhìn bóng dáng Mạc Tư Lâu đi trước thật xứng với học muội...trong lòng Địch Nam lại xót xa.

Được rồi, cậu hẳn là đang muốn tìm người! Cậu vốn không nên tới đây...

Nhìn người mình thích xứng đôi vừa lứa đi cùng cô gái khác gì gì đó...

Từ từ!

Từ từ...

Tua lại tua lại...”người mình thích” cùng “cô gái khác”...?

A, giống như lại có chỗ nào đó không đúng...

Địch Nam bị ý tưởng đột nhiên nhảy ra trong đầu làm cho đứng hình.

...Cậu vừa theo bản năng, nghĩ đến một sự tình gì đó thật đáng sợ...

Chẳng lẽ...trong tiềm thức...cậu vẫn đều...

Địch Nam bỗng nhiên cảm giác trong thời điểm này, đại não thật rất trì độn, cứ như mấy bánh răng đã rỉ sét hết, di chuyển không linh động nữa.

Cậu chết lặng nhìn hai người cùng đi phía trước, đi tới đi lui, đi tới đi lui, cậu bỗng nhiên phát hiện...

Cậu lạc mất Mạc Tư Lâu với học muội rồi!

Địch Nam ngốc ngốc đứng yên tại chỗ, nhìn bóng dáng xa lạ phía trước, trong lòng nổi lên một trận bi thương.

...Đến cuối cùng cũng chỉ có một mình cậu.

Cậu giống như có thể đoán trước tương lai của mình...Thân là một tên trạch nam phế sài, cho dù tốt nghiệp cũng chỉ có thể tìm thấy một công việc phổ thông rất bình thường, nghiêm túc làm mấy chục năm, rốt cuộc khi có cơ hội thăng chức lại bị chèn ép bởi mấy nhân viên mới có ô dù, chuyện yêu đương cũng thất bại, luôn bị bạn gái ghét bỏ mình không có chí tiến thủ, cuối cùng khi trung niên chỉ có thể để gia đình sắp xếp thân cận với một cô gái xa lạ mình không thích, miễn cưỡng cùng cô ta kết giao nửa năm, cuối cùng lại bị phú nhị đại có tiền nắm tay trên... [1]

Nhân sinh của cậu...

Đại khái chắc là bi thảm như thế đi...

Đây chính là một tương lai có thể dự kiến của bất kì tên trạch nam phế sài nào...

Đến cuối cùng vẫn luôn luôn chỉ có một mình cậu...

Bởi vì không có cô gái nào lại thích một tên trạch nam phế sài như cậu a!

Cậu cũng không thích mấy cô gái cực kì thực tế thời nay, tuy rằng cậu vẫn luôn cảm giác con gái là một loại sinh vật đáng yêu, nhưng vẫn có những cô gái rất thực tế, hơn nữa loại sinh vật thần kì mang tên con gái nhanh nhẹn dũng mãnh lại có thể biến thành một phụ nữ chanh chua, con gái nhu nhược lại có thể khóc mãi không ngừng, thật sự rất khó hầu hạ...

Nếu muốn cùng một cô gái như vậy đi qua hết một đời, còn không bằng đi tìm một người đàn ông a!

Đàn ông so với phụ nữ thì dứt khoát hơn! Đàn ông làm gì có loại tâm tư quanh co lòng vòng như mấy cô gái? Quả nhiên, vừa nghĩ như vậy, lại có cảm giác tìm một người đàn ông thì thoải mái hơn nhiều...

...Từ từ.

Địch Nam phát hiện dây thần kinh não của cậu đang phát triển theo một phương hướng kì quái nào đó...

Cậu cuối cùng là đang nghĩ cái gì?! Cậu vậy mà lại nghiêm túc suy nghĩ chuyện tìm đàn ông sống cùng một đời? Hơn nữa thời điểm suy xét tìm đàn ông lại nghĩ đến bộ dáng Mạc Tư Lâu!

Chết tiệt! Rốt cuộc là cậu bị làm sao chứ...

Nhưng mà, cẩn thận nghĩ lại, Mạc Tư Lâu tuy nhìn qua thì lãnh đạm nhưng lại rất ôn nhu, đây là kết luận có thể rút ra sau khi thấy cậu ta cho mèo con ăn, hơn nữa, quan trọng nhất là...Mạc Tư Lâu là fan nào tàn của cậu a...Có được một fan nào tàn, là sự kiện có thể làm người ta kiêu ngạo, làm cả thân tâm đều ầm ập a!

Cho nên, vừa nghĩ vậy, nếu người kia là Mạc Tư Lâu liền không có gì là khó tiếp thu a...

“...Đang nghiêm túc suy nghĩ gì vậy? Thế mà cũng đi lạc...thiếu chút nữa là tìm không ra anh rồi.”

Một thanh âm xuất hiện đánh gãy suy nghĩ của Địch Nam.

Nhìn Mạc Tư Lâu bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, Địch Nam rốt cuộc đành chỉ mấy liên tưởng đáng xấu hổ của mình.

“Rõ ràng là mấy người đi quá nhanh! Tôi đi theo không kịp...”, Dịch Nam ngụy biện, một bên chột dạ đem mớ suy nghĩ vừa rồi ném vào góc khác.

“Rồi rồi! Là lỗi của chúng tôi”, Mạc Tư Lâu bắt đầu dĩ nhiên, cậu ta tựa tiểu phi tiểu nhìn thoáng qua Dịch Nam, “Bây giờ chúng ta có thể đi được chưa? Học muội còn chờ phía trước đó...”

Cảm xúc của Dịch Nam còn đang nhảy nhót do được Mạc Tư Lâu cố ý trở về tìm lại trở nên lạnh lẽo.

Chờ chờ, cảm xúc này không thích hợp!

“Khụ khụ, chúng ta nên đi nhanh a, không nên để con gái chờ lâu lắm...”, Dịch Nam cúi đầu đi vòng qua Mạc Tư Lâu để tiến lên phía trước.

“...Chờ chút, anh đi nhanh như vậy, không sợ bị lạc à?”, Mạc Tư Lâu gọi cậu một tiếng.

“Tôi không phải con nít! Cũng không có mù đường!”, Dịch Nam ngẩng đầu trừng Mạc Tư Lâu.

“Rồi rồi, là tôi sợ mình đi lạc...”, Mạc Tư Lâu bắt đầu dĩ nhiên cười cười, đi đến bên cạnh Dịch Nam, nói: “Chúng ta nắm tay nhau đi, sẽ không sợ người kia lạc mất.”

Nói xong, liền vươn tay ra, nhẹ nhàng cầm tay Dịch Nam.

Dòng người lúc này rộn ràng nhộn nháo, người đến người đi.

Cách đó không xa, tiếng người ồn ào náo nhiệt.

Đám người chen lấn, không có ai lưu ý đến cái góc nhỏ bé này.

Không có ai chú ý đến cổ sự phát sinh ở đây...Giống như trong thành phố này, mỗi ngày đều có vô số sự việc bị người xem nhẹ, không ai lưu ý đến, không ai ghi nhớ.

Chỉ là trong giờ khắc này, Dịch Nam cảm giác bàn tay nắm tay cậu có chút lạnh.

Mà tâm cậu, lại trong nháy mắt này, nóng lên.

---

[1] phú nhị đại: là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc. Đăng bởi: admin

16. Chương 16: Chán Ghét Nhất! – Chương 15

CHƯƠNG 15

Một bữa cơm gồm một người không ngừng tìm kiếm đề tài, một người lãnh đạm ứng đối cùng một người vô tri vô giác mà ăn cuối cùng cũng đã xong.

Sau khi cơm nước xong, học muội – người không ngừng tìm kiếm đề tài chung với Mạc Tư Lâu – tức tối dậm chân bỏ đi trước gương mặt không biểu tình của đương sự. Trước khi rời đi, cô còn có ý đồ dùng sự yếu ớt của nữ hài tử để kêu gọi sự đồng tình từ Mạc Tư Lâu, dù sao một cô gái nũng nịu đi một mình buổi tối cũng rất dễ thu hút tội ác. Đáng tiếc, dưới đủ loại ám chỉ đầy uyển chuyển của học muội, Mạc Tư Lâu vẫn vẫn đạm phong khinh, cứ như hoàn toàn không hiểu gì ráo.

Học muội thất vọng bỏ đi.

Mà Dịch Nam đứng một bên vẫn đang ở trạng thái mờ mịt đầy mặt, cậu vẫn đắm chìm trong suy nghĩ “Mình là công có phải là công chắc là công không hiểu thế nào mình lại thành công cho nên mình đó giờ vẫn là công nhưng mà không phải đó giờ mình vẫn là một thẳng nam chính trực làm sao lại có thể công người kia lại là học đệ của mình mình công thế quái nào được làm sao có thể phải không điều này không có khoa học”, cứ vô tri vô giác, ngay cả học muội đã đi rồi cậu cũng không hề hay biết.

Mãi đến khi Mạc Tư Lâu nhẹ nhàng gọi một tiếng “Học trưởng”.

Cậu mới chậm rãi hồi thần.

“A...Học muối đậu?”, Địch Nam ngẩng đầu, nhìn thấy đội ngũ ba người giờ chỉ còn hai, trong lòng kinh hoàng một trận, không chỉ do tâm tư vừa mới thức tỉnh của chính mình mà còn do không biết đối mặt với Mạc Tư Lâu ra sao.

“Đi rồi”, Mạc Tư Lâu bình thản nói một câu.

“...Thật sự đi a”, trong lòng Địch Nam càn kinh hoàng, nếu học muối còn ở đây thì tốt rồi...Học muối vừa đi, cậu hoàn toàn không biết làm sao, hoàn toàn không biết dùng biểu tình gì để đối diện với Mạc Tư Lâu.

Cậu vừa mới thức tỉnh cơ lão chi hồn a!!! Làm sao mà diệt Boss ngay tắp lự được?!!!

“Anh rất thất vọng?”, Mạc Tư Lâu bình thản hỏi, rõ ràng là một câu nghi vấn nhẹ nhàng, thế mà lại mang đến cảm giác của một câu trần thuật.

“...Mới không có đâu.”, Địch Nam vội vàng phủ nhận, tuy rằng trước đây cậu từng có ý đồ với học muối, nhưng mà đó đều là chuyện ngày xưa, “Tôi trước kia từng thích học muối, nhưng mà là do lúc đó chưa biết gì, không biết sau này có thể có ai đó tốt hơn...”

Vừa nói xong Địch Nam liền muốn cắt đứt đầu lưỡi của mình, cậu đây là đang làm gì a? Cậu đây là đang nói cái gì! Cậu mới không có giải thích không có giải thích không có giải thích không có giải thích gì đâu!

“Tốt hơn?”, Mạc Tư Lâu hình như chỉ nghe được mỗi câu này của Địch Nam, nhú mày nhìn cậu đầy hứng thú.

Địch Nam khụ khụ hai tiếng, xoay người nhìn xa xăm:”Hôm nay ánh trăng mỹ lệ đến nỗi làm người ta rơi lệ...”.

Cậu mới không có nói sang chuyện khác không có nói sang chuyện khác không có nói sang chuyện khác đâu!

Tiếp theo, hai người chia tay ở cửa KTX, Địch Nam trong lòng vô cùng bối rối vừa vẫy tay tạm biệt với Mạc Tư Lâu liền chạy trốn về phòng mình, cho nên cậu tự nhiên đã bỏ lỡ ý cười thâm thúy bên khoé môi Mạc Tư Lâu.

Địch Nam trở lại KTX, chuyện đầu tiên chính là mở máy tính, lên mạng, vào QQ, tìm kiếm nhóm ca ca... tri tâm.

Vương Bất Lưu Hành: xin các vị đại thần giúp đỡ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: a, đây không phải là Bất lực quân đã qui ẩn bao nhiêu năm ư?

Bá khí trắc lậu: Bất lực quân đã xuyên việt đến dị thế đại lục ư?

Tư thâm lão trung y: chẳng lẽ ông đã tự lắp ráp máy tính ở dị thế đại lục, còn tiếp thu được tín hiệu từ thời đại này nữa?

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: cầu miêu tả cảm giác xuyên việt! Thích hay không?

Ngực có đại chí: thu được bao nhiêu muối muối vào hậu cung rồi? Thích hay không?

Vương Bất Lưu Hành: mấy người xong chưa...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: không được! Còn chưa xong!

Bá khí trắc lậu: đến đây đi *** hùng! Đừng có ngừng! Đừng có ngừng!

Tư thâm lão trung y: tiếp tục! Tiếp tục! Đừng có ngừng!

Vương Bất Lưu Hành: đám tiện nhân lăng lơ này = =

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tự nhiên vạch mặt người ta!

Vương Bất Lưu Hành: ... Tui lên đây là thật tâm muốn hỏi mấy ông một vấn đề...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: vấn đề tình cảm mời nhấn 111, muốn vay tiền liền dùng đầu đập màn hình, muốn giáo cơ mời tự động dùng mặt lăn bàn phím

Địch Nam nghĩ nghĩ, nhấn 111 vào ô tin nhắn, gửi đi.

Vương Bất Lưu Hành: 111

Gửi xong, Địch Nam lại nghĩ nghĩ, do dự một chút lại gửi ——

Vương Bất Lưu Hành: ASDFGHJKL

Vì thế, diễn đàn sôi trào...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Cơ lão biến đi!

Bá khí trắc lậu: quả nhiên là có vấn đề liên quan chuyện giáo cơ...Tui đã sớm nhìn thấu ông rồi Bất lực quân à!

Tư thâm lão trung y: gay là một loại bệnh, phải trị

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: cúc hoa tự rụng thấy lạnh... Có phải ông đang mơ ước cúc hoa của tui!

Ngực có đại chí: thế giới này còn có thẳng nam hay không..

Vương Bất Lưu Hành: tui cũng rất buồn rầu...tui cảm giác mình đang rất rối loạn đây...

Kỳ thật, trước khi hỏi vấn đề này, Địch Nam có chút do dự. Dù sao vấn đề tính hướng không lớn nhưng cũng không nhỏ, trong hiện thực đương nhiên không thể tùy tiện tìm một người để hỏi, cậu chỉ có thể tìm người trên internet. Dù sao cách một internet, không ai biết người kia là ai, tuy rằng lúc trước cậu có lộ ảnh trên diễn đàn, nhưng mà cậu vẫn là nguyên ý tin tưởng mấy người này.

Cậu hiện tại đang rất mê mang, rất cần một người để trút hết.

Vương Bất Lưu Hành: tui không biết mình có cong hay không, nhưng mà hình như tui thích một tên con trai

Đông Hán Nhất Chi Hoa: thân là ca ca tri tâm sâu sắc, để tui tới giải đáp nghi vấn của ông đi...

Tư thâm lão trung y: tên cướp bát cơm của tui lẩn ngay!...Bất lực, ông phải nghĩ cho kĩ, mặc dù bây giờ người ta cũng dần khoan dung với đồng tính luyến ái, nhưng mà vẫn có rất nhiều người kì thị a, áp lực xã hội rồi gia đình, ông phải nghĩ cho rõ, con đường này rất khó đi

Bá khí trắc lậu: tên cướp chỗ của tui lẩn ngay!... Nhưng mà, tên ở trên nói không sai, Bất lực, ông phải nghĩ cho kĩ, có khả năng ông là nhất thời mê muội, con đường này thật sự rất gian nan, dù cho ông không xuất quỹ thì né tránh che dấu cũng rất mệt

Địch Nam không ngừng refresh màn hình, trong lòng dần dần cảm động...Tuy rằng mấy người này bình thường rất không đáng tin, nhưng mà những hành động vào thời điểm mấu chốt...đều chột trúng tuyến lệ của cậu a.

Địch Nam nghiêm túc nghĩ nghĩ, chậm rãi đánh chữ.

Vương Bất Lưu Hành: tui cũng biết con đường đồng tính luyến ái không dễ đi...Nhưng mà, tui không thể không chế chính mình a

Đông Hán Nhất Chi Hoa: vậy trước kia ông có thích em gái nào không? Nếu có thì chắc ông là BI, Bi thì vẫn cưới vợ sinh con bình thường

Tư thâm lão trung y: bây giờ cũng nhiều gay tổ chức kết hôn giả, cũng có gay tìm người mang thai hộ, nhưng mà những cô gái không biết gì hết bị lừa dối như vậy cũng rất đáng thương, nếu ông là gay thiệt thì cũng không nên đi làm đau lòng con gái nhà người ta

Vương Bất Lưu Hành: hồi trước tui cũng thích con gái...Nhưng mà không hề giống với cảm giác lần này, mấy lần trước chắc chỉ là có chút hảo cảm còn lần này cảm giác rất mạnh mẽ...chỉ có điều đối tượng lần này lại là con trai...

Bá khí trắc lậu: xem ra ông là gay rồi...

Vương Bất Lưu Hành: mỗi lần tui nhìn thấy tên đó đi cùng cô gái khác đều thấy không thoải mái trong lòng...

Ngàn dặm chi ngoại đạo nhân trình tiết: xem ra ông là gay rồi, không chạy đi đâu được...

Vương Bất Lưu Hành: hình như có mấy lần mộng xuân lúc trước cũng mơ thấy tên đó...

Ngực có đại chí: ông là một tên gay, chính hiệu, xem xét hoàn tất

Địch Nam đem đầu đập bàn phím...

A a a làm cái gì mà lại đem cả mấy chuyện mất mặt như là mộng xuân thấy học đệ ra khai tuốt tuốt a!!!

Cậu có thể yêu cầu undo làm lại được không!

...Nhưng mà, vì cái gì cậu lại nhớ đến chuyện này a! Rõ ràng chuyện mộng xuân thấy học đệ đã phát sinh từ hồi trung học a! Thời điểm đó cậu cũng không suy nghĩ nhiều, mơ mơ hồ hồ cho rằng mình mơ thấy học đệ là do cả ngày đều suy nghĩ đến chuyện hạ bệ cậu ta, đến nỗi ban đêm cũng mơ thấy mình cùng cậu ta kéo quần so tiểu huynh đệ của ai lớn hơn!

...Nhưng mà, cẩn thận suy nghĩ lại, hình như chưa bao giờ trong mộng xuân của cậu có bóng hình cô gái nào a.

...

Cmn.

Vương Bất Lưu Hành: ... Cho nên tui chắc chắn là gay sao!

Vương Bất Lưu Hành: nhưng mà...sao mấy ông có thể hiểu biết mấy vấn đề này sâu sắc như vậy...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: nửa biết nửa không

Tư thâm lão trung y: biết mà không rành

Bá khí trắc lậu: biết chút biết chút

Ngàn dặm chi ngoại đạo nhân trình tiết: biết in ít

Ngực có đại chí: tui lên diễn đàn

Vương Bất Lưu Hành: ...

Vương Bất Lưu Hành: vì cái lông gì tui cảm thấy như mình đã lỡ mờ biết được một chuyện thật là ghê gớm...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ông ảo giác

Tư thâm lão trung y: chắc chắn là ông ảo giác

Bá khí trắc lậu: hiển nhiên là ông ảo giác

Ngàn dặm chi ngoại đạo nhân trình tiết: cho nên, kết luận là ông ảo giác, xem xét hoàn tất, mau mau tắm rửa đi ngủ đi

Ngực có đại chí: tui cũng cảm giác như tui đã biết một chuyện gì ghê gớm lắm...

Vương Bất Lưu Hành: thôi...tui cũng nên tắm rửa đi ngủ, nằm vắt tay lên trán suy nghĩ có nên cong luôn hay không

Đông Hán Nhất Chi Hoa: con đường gay chông gai, muốn cong cần cẩn thận

Tư thâm lão trung y: con đường gay chông gai, cúc hoa sẽ ưu sầu

Bá khí trắc lậu: con đường gay chông gai, đừng tìm trym quá lớn

Ngàn dặm chi ngoại đạo nhân trình tiết: con đường gay chông gai, nhiều trym rất vô tình

Ngực có đại chí: con đường gay chông gai, chết tiệt...tui hết từ rồi
Vương Bất Lưu Hành: ... Cmn, mấy người làm sao mà biết tui nằm dưới chứ!
Đông Hán Nhất Chi Hoa: do khí tràng
Tư thâm lão trung y: do chỉ số thông minh
Bá khí trác lậu: do diện mạo
Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: do chiều cao
Ngực có đại chí: do size
Vương Bất Lưu Hành: ...
Vương Bất Lưu Hành: cmn Đăng bởi: admin

17. Chương 17: Chán Ghét Nhất! – Chương 16

CHƯƠNG 16

Hôm sau, khi thức dậy, Địch Nam bình tĩnh nhìn trần nhà ba phút.

Cậu đem qua...

Lại mơ thấy học đệ.

Hơn nữa nội dung giấc mơ...quả thật là không thể nói ra được...

Lần này chi tiết trong mộng đều rõ ràng hơn so với mấy lần kia...Rõ ràng đến mức khiến người ta nghi ngờ đây có phải là mơ không...Nhưng mà đây quả thực chỉ là một giấc mơ thôi.

Địch Nam thở dài một hơi, ngay cả chính cậu cũng không nói rõ được cậu thở dài là vì nhận ra chính mình đã cong hay là đang tiếc hận giấc mơ đêm qua không hề có thật. Nằm nhìn trần nhà từ trên xuống dưới ba phút, Địch Nam mang tâm trạng phức tạp đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh, giặt quần lót.

Không phải bất kì ai khi đối mặt với cái trình độ cong siêu việt của bản thân cũng có thể bình tĩnh mà tiếp thu hết thấy...

Nhất là với loại tự nhận mình là thẳng nam nhiều năm như Địch Nam, bỗng nhiên dùng một cái lại đi thích một người cùng giới có cấu tạo thân thể chẳng khác gì mình...Hơn nữa người kia còn là học đệ nhiều năm mình chán ghét, học đệ có nhân sinh *** gia nhiều năm nay vẫn cứ nằm chình ịch trong đầu cậu.

Nhân sinh *** gia, hừ.

...Loại người như Mạc Tư Lâu mà đặt vào tiểu thuyết chắc chắn chính là Jack Sue người gặp người thích vạn người mê! Địch Nam một bên giặt quần lót, một bên thổ tào trong lòng. [1]

Nhưng mà, cho dù là trong hiện thực, cậu ta vẫn là vạn người mê a...Nhớ tới học muội, Địch Nam liền cảm thấy trong lòng chua chua, tuy rằng bây giờ cậu đã không còn cảm giác gì với học muội, nhưng mà trước kia cậu cũng từng mơ mơ hồ hồ có một chút hảo cảm với người ta. Lúc trước cậu nhìn thấy học muội đối tốt với Mạc Tư Lâu liền thấy trong lòng khó chịu, thời điểm đó cậu còn tưởng hoá ra mình vẫn thích học muội. Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, suy nghĩ như vậy thật ra có rất nhiều sơ hở...Có lẽ lúc đó cậu đã loáng thoáng cảm nhận được tình cảm khác lạ của mình với Mạc Tư Lâu, nhưng cậu vẫn trốn tránh theo bản năng, không muốn suy nghĩ đến chuyện này.

...Học muội cũng thích Mạc Tư Lâu, tên tiểu hồn đản này đúng là vạn người mê.

Nhưng mà, cậu cũng không có quyền chỉ trích việc này, bởi vì cậu cũng thích Mạc Tư Lâu...

Nghĩ nghĩ, trong lòng Địch Nam càng thấy chua. Dù cho cậu thích Mạc Tư Lâu, cũng chỉ là một trong số những người thích cậu ta mà thôi...

Nói tới chuyện này, từ hồi trung học cũng đã có rất nhiều nữ sinh thích Mạc Tư Lâu...Nhưng mà cậu chưa từng nhìn thấy Mạc Tư Lâu quen với ai cả.

Trong lòng tự dưng có chút vui sướng, Dịch Nam khẽ hát đem quần lót đi phơi, xoay lại ngồi trước máy tính.

Đăng nhập QQ, Dịch Nam vào diễn đàn chào hỏi. Đây cũng là thói quen mỗi ngày của cậu.

Vương Bất Lưu Hành: mỗi ngày chào một cái, chứng minh tui chưa xuyên việt

Dịch Nam gửi xong tin liền mở ra giao diện Trung tâm, chuẩn bị xin một nick mới.

Cậu quyết định sẽ bắt đầu một lần nữa, viết tiểu thuyết mà mình muốn...Giống như Giang hồ cuồng thư sinh.

Ngay tại lúc cậu đang rối rắm không biết nên đặt bút danh gì, diễn đàn đang yên lặng lại sôi trào.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: Bắt lực quân, hôm qua tui nhìn sao trời, phát hiện phương Đông mơ hồ hiện lên mây lành, tui bấm đốt ngón tay tính toán, phát hiện thiên hạ lại sắp gió nổi mây phun, đến lúc đó lại là cảnh tượng kinh thiên động địa...

Vương Bất Lưu Hành: ... Ông có ý gì

Đông Hán Nhất Chi Hoa: hôm qua sau khi ông out đã có chuyện lớn xảy ra...

Vương Bất Lưu Hành: ... Chuyện gì lớn?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chuyện lớn kinh thiên động địa

Vương Bất Lưu Hành: ... Chuyện lớn gì kinh thiên động địa?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chuyện lớn phi thường kinh thiên động địa

Vương Bất Lưu Hành: ... Tui cmn bác ông

Đông Hán Nhất Chi Hoa: khẩu vị quá mạnh!

Vương Bất Lưu Hành: ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: sự tình kỳ thật là như vậy... Không phải ông thông báo muốn lặn sao? Sau đó chuyện này bị đem treo trong diễn đàn, một truyền mười mười truyền trăm...

Vương Bất Lưu Hành: sau đó bọn họ bắt đầu sấm hối cho rằng bức đi một tuyệt thế tài tử như tui là cái sai lầm không thể tha thứ?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: atsm là bệnh, phải trị

Vương Bất Lưu Hành: ... Nói tiếp đi

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chuyện này thiệt rất XYXF, đại thần thể mà cũng biết...Sau đó liền đăng thông báo mình cũng muốn gác bút đi luôn từ nay về sau giang hồ không gặp lại gì gì đó...

Vương Bất Lưu Hành: xem ra đại thần là thiệt yêu tui

Đông Hán Nhất Chi Hoa: Bắt lực, ông lại quên uống thuốc đi...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: nhưng mà, vì cái lông gì tui cũng có cái cảm giác quái dị đó...Giống như phát hiện một sự tình thiệt ghê gớm...

Vương Bất Lưu Hành: ông ảo giác...

Bá khí trắc lậu: ảo giác cái lông, Bắt lực, ông có tiền đồ đó, thông đồng được cả đại thần...

Vương Bất Lưu Hành: kỳ thật tui với Mạc Phụ Tư Lâu cũng không thân thiết gì...

Tư thâm lão trung y: không thân muội ông, không thân mà ông gác bút người ta cũng chạy theo gác bút cùng ông?

Vương Bất Lưu Hành: tui đối với chuyện này bảo trì im lặng...

Địch Nam tỏ vẻ khi cậu nhìn thấy câu kia không có tự thích thú trong lòng đâu!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: im lặng bác ông, mau khai gian tình ra không thì chém! Ông cùng người ta có quan hệ gì!

Vương Bất Lưu Hành: ... Ấy, tui hình như rút mạng mất tiêu...Ấy ấy, tín hiệu không tốt...

Địch Nam một bên cùng mấy người trên diễn đàn đấu võ mồm, một bên mở ra tiểu thuyết văn của Mạc Tư Lô trong phần lưu trữ.

Cậu vừa mở ra liền thấy, dưới tiểu thuyết liền có một mớ xác chết oán thán tận trời, mấy dòng chữ nguyên rửa máu chảy đầm đìa làm cúc hoa của cậu cũng phải căng thẳng...Quả nhiên fan nào tàn thiết dễ dàng hoá thân thành anti nha!

Mà chỗ văn án của tiểu thuyết đã không còn gì, chỉ có vền vền một câu —— từ nay gác bút, giang hồ không gặp nữa.

...Muội hần! Thế mà còn ngắn gọn hơn cậu! Thế mà còn...tiêu sái hơn cậu!

Địch Nam thổ tào một câu trong lòng, sau đó lại bắt đầu mờ mịt.

Mạc Tư Lô gác bút...có thật là vì cậu không?

Cậu thật sự không dám nghĩ tới khả năng đó, nhưng mà cậu lại không thể khống chế chính mình nghĩ theo hướng đó.

Địch Nam ngẩng đầu nhìn trần nhà, ngốc ngốc nhìn ba giây, đưa tay moi di động gọi cho học đệ.

Điện thoại được nhận rất nhanh, sau khi nghe đến thanh âm hạ giọng trả lời từ đầu kia của Mạc Tư Lô, Địch Nam bắt đầu rít gào:"Nghe nói cậu muốn gác bút?"

"...", đầu kia di động truyền đến tiếng hít thở.

"Tuy rằng hôm nay thời tiết rất tốt ánh nắng mặt trời tươi sáng không khí trong lành rất thích hợp cho học sinh đi du lịch, nhưng mà...cậu làm sao mà lại muốn gác bút a?", Địch Nam thật cẩn thận đem đề tài dẫn vào con đường chính, tuy rằng trong lòng vẫn tự nói với mình nguyên nhân chắc chắn không phải là vì cậu, nhưng lại không nhận được mà chờ đợi đáp án của Mạc Tư Lô...

"...Bởi vì không muốn viết.", thanh âm Mạc Tư Lô rất bình tĩnh.

"...Đây mà là lí do? Cậu...Cậu bây giờ đã là đại thần, hơn nữa cậu làm vậy là vô trách nhiệm! Cậu làm vậy là không xứng với những người luôn theo dõi tiểu thuyết của cậu...", Địch Nam giả vờ như không nhìn thấy nổi thất vọng trong lòng.

"Anh không phải cũng gác bút à?", Mạc Tư Lô thản nhiên hỏi.

"Đúng vậy...Nhưng mà chuyện này có quan hệ gì với chuyện gác bút của cậu à? Dù cho tôi có rời khỏi Trung tâm...Cũng không có quan hệ gì với cậu đi...", Địch Nam không tìm được mà bối rối nói.

"Cậu có nhiều độc giả như vậy, cậu ngừng lại như thế thì làm sao có thể đối mặt với bọn họ..."

"...Thế thì sao?", Mạc Tư Lô bỗng nhiên mở miệng.

"...A?", Địch Nam ngăn người.

"Có nhiều độc giả thì sao, tôi vẫn chỉ muốn cho một người nhìn tiểu thuyết của mình mà thôi...Nếu người đó không đọc, tôi có viết tiếp cũng không còn ý nghĩa gì nữa.", thanh âm Mạc Tư Lô bình thản không chút gợn sóng.

Nhưng mà Địch Nam nhận không được mà xót xa một trận trong lòng, "...Làm sao có thể như vậy, cậu như vậy rất không có trách nhiệm, cậu còn có những độc giả khác a...", Cậu mới không có ghen tị đâu.

"Bọn họ đều không phải là người đó."

“...”, Địch Nam uỷ khuất, tay cậu run lên cúp điện thoại.

Thậm chí còn chưa kịp nói một câu...

“...Tôi cũng là fan não tàn của cậu a.”

Cậu ngốc ngốc buông di động trong tay xuống.

Mấy người trong diễn đàn vẫn còn đang hào hứng thảo luận nguyên nhân gác bút của Mạc Phụ Tư Lâu, Địch Nam giờ đã không còn tâm tình chen vô tham dự.

Mãi đến khi người trong diễn đàn triệu hồi cậu

Đông Hán Nhất Chi Hoa: Bắt lực! Triệu hồi Bắt lực! Hồn về!

Bá khí trắc lậu: ...Chẳng lẽ Bắt lực lại xuyên việt?

Tư thâm lão trung y: rút mạng à?

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: có lẽ đi trọng sinh...

Vương Bất Lưu Hành: tui nè

Địch Nam vô trang tinh thần đầy đủ rồi trả lời.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: như thế nào tui cảm giác được một chút muộn phiền thoang thoảng?

Bá khí trắc lậu: radar của tui cũng cảm giác được...

Vương Bất Lưu Hành: ...

Vương Bất Lưu Hành: tui vừa mới đi hỏi Mạc Phụ Tư Lâu

Vương Bất Lưu Hành: tên đó bảo mình gác bút...là vì một người

Tư thâm lão trung y: tâm hồn bát quái của tui thức tỉnh trong nháy mắt!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: cầu cập nhật! Tiếp tục đi! Đừng có ngừng!

Vương Bất Lưu Hành: hình như là một độc giả của cậu ta thì phải, cậu ta bảo người kia không đọc tiểu thuyết của cậu ta, cậu ta liền không muốn viết

Vương Bất Lưu Hành: ... là như thế đấy

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui quả nhiên cảm giác được một màn muộn phiền hựt hẫng

Bá khí trắc lậu: tui cũng cảm giác được +1

Vương Bất Lưu Hành: ... Được rồi, thiệt tình là tui có chút mất mát

Tư thâm lão trung y: nam nhân thất tình được ưu tiên, tui dùng thân thể đến an ủi tâm hồn bị thương tổn của ông a

Vương Bất Lưu Hành: thất tình muội ông...

Vương Bất Lưu Hành: được rồi, thật ra Mạc Phụ Tư Lâu chính là cái người tui nói...cái người mà tui nghĩ là mình thích đó

Vương Bất Lưu Hành: cậu ta là học đệ trong hiện thực của tui

Rốt cuộc nói ra được, Địch Nam nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Cái cảm giác có gì đó nghèn nghẹn thật không dễ chịu gì.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: Nani?!!!

Bá khí trắc lậu: Nani?!!!

Tư thâm lão trung y: Nani?!!!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: Nani?!!!

Ngực có đại chí: tui vừa mới leo lên...có hụt mất tin gì không đây?

Vương Bất Lưu Hành: tui nghĩ...

Vương Bất Lưu Hành: hẳn là tui thật sự thích cậu ta

---

[1]: Jack Sue: đây là bạn Nam đang chơi chữ, mấy nhân vật nữ hoàn hảo từng milimet người gặp người mê hoa gặp hoa nở trong truyện thường được gọi là Mary Sue, bạn Mạc Tư Lâu là nam nên đổi tên thành Jack Sue =)) Đăng bởi: admin

18. Chương 18: Chán Ghét Nhất! – Chương 17

CHƯƠNG 17

Đông Hán Nhất Chi Hoa: Nani?!!!

Bá khí trắc lậu: Nani?!!!

Tư thâm lão trung y: Nani?!!!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: Nani?!!!

Ngực có đại chí: Nani?!!!!... Tuy rằng không biết chuyện gì nhưng mà vẫn là nên giữ đội hình a

Vương Bất Lưu Hành: ừ, là thế đó

Vương Bất Lưu Hành: tui cong triệt để rồi

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ...

Bá khí trắc lậu: ...

Tư thâm lão trung y: ...

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ...

Ngực có đại chí: ... Bây giờ xem như đã hiểu sơ sơ chuyện gì xảy ra nhưng mà có ai nhào vô giúp tóm tắt điểm chính này giờ không?

Vương Bất Lưu Hành: tui bây giờ đã không còn viết truyện nữa, cũng không nên ở lại diễn đàn này

Vương Bất Lưu Hành: nếu mấy người chán ghét gay...tui có thể rời diễn đàn ngay

Thời điểm Dịch Nam gõ chữ, không có khả năng không cảm thấy gì trong lòng...Cậu lẩn lộn ở diễn đàn này cũng lâu rồi, không thể không có cảm tình với mấy người này, tuy rằng đây là một đàn thói mồm lại thích chọc ghẹo cậu, nhưng mà cậu vẫn luyến tiếc khi phải rời đi...

Nhưng mà, tuy rằng trước đó thái độ của người trong diễn đàn với tình huống của cậu là rất vô tư, bọn họ cũng không có chút gì chán ghét với gay...Nhưng Dịch Nam cũng biết cậu không nên ở lại đây, nguyên bản diễn đàn này là nơi các tác giả đại thần của Trung tâm dùng để giao tiếp, bút danh Vương Bất Lưu Hành ngày xưa của cậu còn có thể miễn cưỡng coi là một cái tên có tiếng tăm. Bây giờ cậu đã bỏ bút danh này, cho dù về sau có đổi một bút danh rồi viết tiếp, thì trong thời gian ngắn cũng không đạt tới được trình độ có thể chen chân vào đây. Huống chi...người trong diễn đàn chắc đều là thẳng đi, tuy rằng ở ngoài miệng đều nói không có vấn đề gì với cậu, nhưng mà trong lòng hẳn vẫn có chút chán ghét a.

Chờ đến khi bất hoà mới ra đi thì không bằng hiện tại rời đi sớm một chút.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: bây giờ thiên hạ đại đồng, ai chán ghét gay, tha ra ngoài luân

Bá khí trắc lậu: ai dám chán ghét Bất lực, tha ra chém chém

Tư thâm lão trung y: đúng rồi đúng rồi, không được kì thị manh vật của diễn đàn, ai chán ghét ông chính là muốn bị bọn tui bạo cúc

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: gay thì đã sao, chẳng qua là yêu một người con trai thôi mà...

Ngực có đại chí: ... Tuy rằng tui không kì thị đồng tính luyến ái, nhưng mà tui cũng không kì thị gay nha

Đông Hán Nhất Chi Hoa: lâu trên nói chuyện có chút liên quan đi nha...nhưng mà vị bằng hữu bị người đoạt trình tiết kia, lời nói của ông có chút kì quái

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ai bị đoạt trình tiết!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đúng a, là ai ha...

Địch Nam nhìn mấy người trong diễn đàn liên tục triển khai mấy đề tài không hề liên quan đến nhau, trong lòng có chút âm ỉ...Cậu không hề hi vọng những người này sẽ an ủi cậu, nhưng khi nhìn thái độ hiện tại của họ, trong lòng cậu vẫn là nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Vương Bất Lưu Hành: ... Cảm ơn mấy ông

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ha ha, ông cảm động à? Nếu cảm động thì lấy thân báo đáp đi

Vương Bất Lưu Hành: đáng tiếc trong lòng tui đã có người...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui không ngại một đoá hồng hạnh xuất tường a [1]

Vương Bất Lưu Hành: ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đúng rồi, ông vừa mới nói học đệ của ông là Mạc Phụ Tư Lâu Mạc Phụ Tư Lâu chính là học đệ của ông?

Vương Bất Lưu Hành: ... Ừ

Đông Hán Nhất Chi Hoa: nói đông dài một hồi, học đệ của ông cũng là fan nào tàn của ông?

Vương Bất Lưu Hành: ... Nói ra mới nhớ, hình như là có chuyện như vậy

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Nếu nói như vậy, ông đúng là một tên ngu ngốc cực ngu ngốc

Vương Bất Lưu Hành: ông mới ngu ngốc cực ngu ngốc!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: vậy học trưởng, ông vừa mới mất mát gì vậy?

Vương Bất Lưu Hành: tui, tui mới không phải do chuyện Mạc Phụ Tư Lâu gác bút vì ai ai đó mà mất mát đâu!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Ông đúng là ngu ngốc, người mà học đệ ông nói chính là ông a!

Vương Bất Lưu Hành: ... A?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ông suy nghĩ kĩ lại đi! Mạc Phụ Tư Lâu là fan nào tàn của ông! Cậu ta chắc chắn là nhìn thấy ông gác bút nên cũng muốn gác theo!

Vương Bất Lưu Hành: nhưng mà cậu ta rõ ràng nói là do một độc giả...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ông không phải độc giả của cậu ta sao?

Vương Bất Lưu Hành: thì... đúng vậy, nhưng mà, cậu ta nói là vì độc giả kia rời khỏi nên mới muốn gác bút...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cậu ta là ám chỉ chuyện ông muốn rời Trung tâm a

Vương Bất Lưu Hành: nhưng, nhưng mà... Cậu ta nói cậu ta chỉ muốn cho một người nhìn tiểu thuyết của mình...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đại thần hình như có nói rằng mình muốn viết văn là để cho có một ngày một người nhìn thấy tiểu thuyết này, sau đó trở về lấp hố?

Vương Bất Lưu Hành: ... Nếu nói như vậy, có vẻ người mà cậu ta nói thiệt sự là tui à?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ông chắc chắn là một tên ngu ngốc trì độn, xem xét hoàn tất

Địch Nam ngây ngốc nhìn màn hình, nhìn mãi 3 giây.

Sau đó cậu lập tức nhảy dựng lên, hoá ra người mà Mạc Tư Lâu nói chính là cậu?

Cẩn thận suy nghĩ lại...Hình như cũng rất phù hợp a a a!

Mạc Phụ Tư Lâu từng nói cậu ta vì một người mà viết truyện, người kia là Giang hồ cuồng thư sinh... cũng chính là cậu.

Mạc Phụ Tư Lâu lúc gác bút đã nói người tạo động lực cho cậu ta viết đã rời đi...Cho nên người kia...

...là cậu.

Chính là cậu.

Địch Nam nhin không được mà bắt đầu phát bài Na Tra truyền kì liên tục trong lòng, cậu nhanh chóng lòi di động từ trong túi ra, móng vuốt run rẩy nhấn vào số Mạc Tư Lâu.

“...Alo”, điện thoại được nhận, thanh âm Mạc Tư Lâu cực kì bình tĩnh.

“Bởi vì...bởi vì tôi sao?”, Địch Nam hô hấp rối loạn, có chút khấn trương có chút thấp thỏm mà hỏi.

Câu nói của cậu không đầu không đuôi, không tiền căn không hậu quả, nhưng mà không hiểu sao, cậu cảm giác được Mạc Tư Lâu sẽ hiểu.

Đầu kia di động vẫn là trầm mặc.

“...Bởi vì tôi mà gác bút sao...”, Địch Nam lại cúi đầu nói một câu.

“...Ừ”, cuối cùng, lần này đã không còn im lặng, chẳng qua nội dung của nó so với im lặng còn khiến Địch Nam sợ hãi hơn.

“Vì, vì sao chứ?”, Địch Nam nhin không được mà hỏi, dù cho Mạc Tư Lâu đã từng là fan nảo tàn của cậu, nhưng mà không phải đó là chuyện đã qua sao? Cậu đã sớm không còn sử dụng bút danh Giang hồ cuồng thư sinh nữa, không còn là người mà Mạc Tư Lâu đã cuồng nhiệt yêu thích...Vì một cái bút danh đã mất đi mà buông bỏ tất cả quang vinh cùng huy hoàng, đáng giá sao?

“Cậu đã là đại thần, vì một bút danh bị bỏ hoang mà gác bút...Vì sao chứ?”, Địch Nam đưa tay sờ sờ nơi trái tim, cổ kiểm chế nhịp đập vừa nhanh vừa mạnh này.

“Tôi chỉ muốn vì một người viết truyện, người kia đi, tôi không viết nữa.”, Mạc Tư Lâu thần nhiên nói.

“...Làm sao lúc trước cậu lại nghĩ rằng tôi sẽ xem truyện của cậu?”, có rất nhiều chuyện muốn hỏi, Địch Nam chỉ có thể chọn vấn đề gần nhất.

“Suy luận ra, căn cứ vào những hình thức và tình tiết thường xuất hiện trong truyện của anh...”, Mạc Tư Lâu nói.

“...”, Địch Nam hoàn toàn không biết nên nói cái gì, cậu nên cảm thấy vinh hạnh sao? Gặp được một fan nảo tàn cuồng nhiệt như vậy? Để làm cho cậu trở về lấp hố, không tiếc công dùng chính bút danh của mình viết ra từng chút từng chút phù hợp nhất với tình tiết của cậu bằng chính văn phong của mình, mục đích chỉ là để kêu gọi cậu trở về lấp hố?

“Lúc trước viết văn, quả thật là có chút mong đợi một ngày nào đó anh sẽ nhìn thấy tiểu thuyết của tôi...Thời điểm vừa mới viết, cả ngày tôi đều nghĩ có lẽ anh sẽ đọc tiểu thuyết này...”, Mạc Tư Lâu thở dài một hơi.

Địch Nam trầm mặc, cậu vẫn không thể tin được có một độc giả có thể làm đến mức này vì cậu.

“Nhưng mà sau này, tôi viết viết, cũng cảm nhận được niềm vui khi viết truyện...Điều mình viết ra có thể được độc giả công nhận quả thật rất tuyệt, cho nên cũng quên mất mục đích hoang đường ban đầu”, Mạc Tư Lâu chậm rãi nói, “Đến sau này, trở thành tác giả đại thần ở Trung tâm, tôi mới nhớ lại bút danh Giang hồ cuồng thư sinh này, nhớ tới tiểu thuyết mạng đầu tiên mà tôi đọc, cũng là tiểu thuyết đầu tiên cho tôi lọt

hồ. Thời điểm đó, tôi đã nghĩ nếu tác giả ngày xưa nhìn thấy độc giả của mình trở thành đại thần, không biết trong lòng có cảm thấy ảo não không?”

Địch Nam nghe thấy tiếng cười khê từ đầu kia truyền đến.

“Cho nên vào lúc đó, tôi mới đào một hố mới, viết lại cuốn tiểu thuyết không đạt cho lắm nhưng lại vẫn vút mãi trong đầu tôi rất nhiều năm...Ồm suy nghĩ rằng nếu tác giả ngày xưa mà nhìn thấy được sẽ rất ảo não cho xem.”

“Sau này...có vài chuyện phát sinh, anh biết rồi đó. Tôi mới phát hiện tâm tình của mình không đúng lắm...Đại khái là từ fan biến thành anti như trong diễn đàn thường hay nói đi?”

Địch Nam yên lặng nhìn trần nhà...Hoá ra cậu chỉ lơ đãng bỏ hố lại làm cho một thiếu niên thuần khiết hắc hoá theo...

Thiệt là hồ thẹn, hồ thẹn.

“Sau này, trên diễn đàn ồn ào như vậy, anh cũng bị phá đến gác bút...Tôi mới phát hiện, nếu anh rời khỏi Trung tâm, không bao giờ đọc tiểu thuyết của tôi nữa, tôi giống như đã mất đi động lực viết truyện rồi. Lúc trước, khi tôi bắt đầu viết tiểu thuyết thật sự rất vắng vẻ, nhưng mà nghĩ tới việc có thể Giang hồ cuồng thư sinh sẽ nhìn thấy truyện của mình, tôi liền vực dậy tinh thần mà viết tiếp, cho dù sau này không còn cái suy nghĩ ngốc nghếch đó nữa...Nhưng mà hiện tại...Tôi chỉ cần nghĩ đến việc anh rời đi không còn đọc truyện của tôi nữa, tôi liền mất đi hứng thú để viết.”

Mạc Tư Lâu bình thản nói, đây cũng là lần đầu tiên Địch Nam nghe thấy học đệ ít nói ít cười của mình nói nhiều như vậy.

“Tóm hết lại, cuối cùng tôi vẫn là fan não tàn của anh a, Giang hồ cuồng thư sinh đại nhân.”

“...Anh thế mà lại khiến tôi thương đến như vậy.”

Địch Nam nhất thời nghẹn lời, cậu không bao giờ nghĩ mình có thể gây ảnh hưởng lớn như vậy đến một ai đó...Tuy rằng trong lòng cậu vẫn có chút mừng thầm.

Hơn nữa, người kia còn là học đệ Mạc Tư Lâu nhân sinh *** gia vạn người mê của cậu...[cho nên cái này mới là quan trọng nhất a]

“Kì thật cậu cũng không cần gác bút...Tôi, tôi bỏ đi bút danh Vương Bất Lưu Hành, nhưng mà cũng không có nghĩ là từ nay về sau tôi sẽ không viết tiểu thuyết nữa! Tôi có thể đổi một bút danh để tiếp tục viết ở Trung tâm a! Cậu thật ngu ngốc!”, Địch Nam cao giọng, nói. Hừ, cậu mới không có vụng trộm cao hứng trong lòng đâu! Hoàn toàn không có!

“Tôi cũng đổi một bút danh viết tiếp là được”, Mạc Tư Lâu nói.

“...Cậu, cái tên ngốc này! Cậu là đại thần a đại thần a! Bút danh trước kia của cậu tích lũy bao nhiêu danh tiếng bao nhiêu độc giả a! Cậu đổi bút danh sẽ xói mòn bao nhiêu độc giả a!”, Địch Nam vô cùng đau đớn.

“...Không sao cả, bây giờ tôi mất bao nhiêu độc giả, về sau tôi có thể kiếm lại bấy nhiêu.”

Cái gì gọi là khí phách hồi hĩ?! Chính là đây!!!

“...Được rồi, cậu thắng”, Phong phạm trong truyền thuyết của đại thần a! Fan bình thường như cậu làm sao đỡ nổi.

“Chỉ cần có anh cùng với tôi...”, Mạc Tư Lâu thản nhiên nói.

“Cmn, câu này của cậu sao lại ái muội như vậy? Không phải là thăm mền tôi nha?”, Địch Nam nói nói đùa.

Cậu cũng không có ý gì khác, chỉ là nói đùa mà thôi, đám người trong diễn đàn không phải thường xuyên chọc nhau là gay sao, cho nên cậu một chút một chút cũng không có ý gì khác nha!

“...Đúng vậy.”

Mạc Tư Lâu vẫn đậm phong khinh.

Địch Nam lại như bị sét đánh.

---

[1] hồng hạnh xuất tường: – Hồng hạnh xuất tường

Đó là câu thơ được trích ra từ bài thơ ” Du viên bất trị (/ Đến thăm vườn không gặp) của tác giả Diệp Thiêu Ông ( ) đời Tống

Ưng liên kịch xỉ ẩn thương đài,
Tiểu khấu sài phi cửu bất khai.
Xuân sắc mãn viên quan bất trú,
Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai

Dịch:

Sợ chẳng guốc phạm lối rêu
Mười lần gõ cổng, chín đều lặng thình
Vườn bưng khó nhốt xuân xinh
Vượt tường hạnh đỏ một cành khoe bông

Theo thivien.net

Ở đây tác giả ý muốn nói, dù tường có cao đến mấy cũng không giấu nổi một đóa hoa(ý nói người con gái) đang ở tuổi xuân thì.

Nhưng bây giờ câu nói “Hồng hạnh xuất tường” lại ý chỉ người phụ nữ trèo tường đi ngoại tình. Đăng bởi: admin

19. Chương 19: Chán Ghét Nhất! – Chương 18

CHƯƠNG 18

“Học học học học học học đệ cậu là đang đang đang đang đang nói đùa ha...”

Lấp bắp cái gì, run rẩy cái gì, mới không phải là do cậu đang kích động đâu!!!

“Không phải.”

“Hôm hôm hôm hôm hôm nay nay hình như không phải ngày cá tháng tư tiếp theo tiếp theo a...”

Địch Nam mới không phải đang kích động đâu! Mới không có đâu!

Cậu rất bình tĩnh...Rất bình tĩnh...

Được rồi...Không kích động là xạo đó.

“...Không phải.”

“Học học học học học học đệ cậu có phải bị trộm nick nick nick nick nick?”

“...Không phải.”

“Học học học học học học đệ cậu có phải là xuyên việt hay không? Hay là trọng sinh? Hay là mấy chuyện này thật ra là ảo giác của tôi! Thật ra tôi vẫn đang nằm mơ!!! Sắp giật mình dậy ngay tức khắc...Ừ, tôi có cảm giác nên ngắt điện thoại đi ngủ một giấc thì học đệ cũ sẽ biến trở lại QAQ”

“Không phải.”

“Cậu...Cậu vừa mới nói gì đó...QAQ”

“Thật ra tôi thăm mền anh lâu rồi.”

“...Phốc!”, Địch Nam nhin không được mà phun một ngụm nước vào màn hình.

Cậu vừa mới...vừa mới...nghe được cái gì đó...

Cho nên thăm du quá độ sẽ sinh ra ảo giác a! Cậu sai rồi! Cậu về sau sẽ không vừa thăm du vừa nghĩ đến học đệ nữa đâu...(a?) xem đi, cậu triệt triệt để để ảo giác rồi a...

“Tôi đang nghiêm túc...Thật ra tôi đã thăm mền học trưởng thật lâu.”

Ngữ khí nghiêm túc như vậy...Rõ ràng không giống như đang nói đùa.

Nhưng mà, Mạc Tư Lâu là đang dùng ngữ khí nghiêm túc thổ lộ với cậu?

Địch Nam nhin không được mà tâm hồn run rẩy.

“Học đệ, có phải cậu...đang hiểu lầm cái gì hay không, không thể có chuyện cậu thích tôi được.”

“...Vì sao không thể?”

“Cậu là Mạc Tư Lâu a, cậu vĩ đại như vậy, lợi hại như vậy, quả thực chính là tên nhân sinh *** gia vạn người mê giới kéo cừu hận, cậu xem cậu vừa cao vừa soái, nhiều nữ sinh thích cậu như vậy...Tuy rằng cậu hơi lạnh lùng, nhưng mà thuộc tính băng sơn mặt than lại được nhiều nữ sinh ưa chuộng a...”, Địch Nam thì thảo nói, “Mà tôi thì sao, đáng khinh không tiết tháo không có giới hạn — một tên trạch nam, trừ bỏ viết văn ngựa đực có thịt rồi chơi trò chơi thì không biết làm gì hết, bộ dáng vừa lùn vừa xấu, cho đến chết cũng chỉ là tên trạch nam...”

Nói nói, Địch Nam cũng không nhin được mà đau xót trong lòng.

“Cậu nhìn đi, cậu có khả năng sẽ coi trọng tôi sao...”

Địch Nam khịt khịt mũi, tổng kết hoàn tất.

Đầu kia di động truyền đến tiếng cười nhẹ như có như không.

“Đúng vậy...Tôi vì sao lại coi trọng anh chứ...Vừa là tên cật hoá lại vừa mù đường, bộ dạng coi như thanh tú nhưng là cách xa vạn dặm với tiêu chuẩn mỹ thiếu niên, tệ hại nhất chính là không có chút tiết tháo mà đi thích hết nữ sinh này đến nữ sinh khác...”

Địch Nam bi thương nghe Mạc Tư Lâu tỉ mỉ cân nhắc khuyết điểm của cậu, nhất thời có cảm giác tâm hồn thiếu nam tan vỡ đầy đất.

Nhưng mà cậu còn chưa kịp truy hỏi tại sao Mạc Tư Lâu biết cậu là một tên cật hoá, đã nghe đến chỗ mình bị nói là không tiết tháo...

“A, làm sao cậu biết được? Cậu làm sao biết tôi đã thích rất nhiều cô gái...”, Địch Nam càng nói càng chột dạ.

“Có mắt đều nhìn ra, lúc trước...anh đang thích nữ sinh mặt đầy “đèn pin” kia phải không?”, thanh âm Mạc Tư Lâu bình thản.

...Nữ sinh mặt đầy “đèn pin”?

Hình như là đang nói về học muội a...Nhưng mà hình như học muội cũng không đến nỗi như vậy nha?!

Nhưng mà nghĩ kĩ lại, hình như mặt học muối đầy “đèn pin” thật...

“Đó đã là chuyện của quá khứ, tôi đã sớm không thích cô ấy nữa...Nhưng còn trước đó thì sao? Sao cậu lại biết tôi không có tiết tháo a?”

“Chẳng lẽ không đúng à? Lúc cao nhì thì thích hoa khô của trường, lúc cao tam thì thích giáo viên nhạc, còn có đại nhì thích quản lí phòng y tế?”

“Phốc! Làm sao cậu biết...Chẳng lẽ cậu cũng từng thầm mến mấy người đó? Không đúng! Cậu làm sao biết tôi từng thầm mến mấy người đó QAA”

“Nhìn thấy.”

“...Rõ ràng như vậy à QAA”

Đầu kia di động lại truyền đến một tiếng cười khê.

“Nhưng mà...Khi đó tôi còn trẻ nên không hiểu chuyện, cho nên có thể tha thứ!”, Dịch Nam cố gắng bào chữa.

Kì thật bây giờ nghĩ lại một chút, cậu đều không nhớ rõ ràng diện mạo vài cô gái mà mình từng thầm mến, khó cho học đệ còn nhớ được bọn họ...Thậm chí ngay cả cậu cũng không nhớ nổi mình từng thích qua ai.

Đầu kia yên lặng một chút, thật lâu sau mới truyền đến một tiếng “Ừ” thản nhiên.

“Tôi mới, mới không có giải thích gì đâu!”, Dịch Nam càng nói càng cảm thấy mình chột dạ...Sao cậu lại phải chột dạ như vậy a! Tình cảnh hiện tại giống hệt như mấy cặp trai gái tra hỏi tình sử của nhau vậy...A, không đúng, là cặp trai trai...Không, không đúng! Mới không phải là cặp trai trai gì đó!

“Ừ.”

“Ừ...Ừ cái gì a, tôi thiệt sự không có giải thích gì hết a, tôi mới không có chột dạ đâu”, Dịch Nam nói, “Tôi mới không có...Mới không có...”, mới không có cũng thích cậu đâu.

Cũng không biết đầu bên kia có nghe được tiếng lòng của Dịch Nam không, cậu chỉ nghe đến một tiếng thở dài.

Dịch Nam lại bỗng dưng chột dạ.

“Tôi cũng không có...thiệt cao hứng khi nghe mấy câu anh nói đâu.”, Mạc Tư Lâu nói.

Dịch Nam sững sốt, thanh âm bình thản của Mạc Tư Lâu tiến vào trong tai cậu, rõ ràng rất bình thản lại có thể khiến cho cậu cảm giác được giống như có một cộng lông vũ đang gãi gãi trong lòng mình.

“...”, Dịch Nam siết chặt điện thoại, tự nhiên lại thấy khẩn trương.

Nhưng mà người ở đầu kia di động lại không nói gì, trong một khoảng thời gian ngắn chẳng có ai lên tiếng.

Dịch Nam nuốt nuốt nước miếng, muốn phá vỡ trầm mặc:” Cậu vừa mới bảo...thích tôi?”. Cậu mới không có thẹn thùng mới không có mừng thầm trong lòng mới không có các loại vui sướng đâu! Cậu bây giờ rất bình tĩnh rất lí trí rất bình tĩnh...

...Được rồi, cậu thừa nhận, kì thật trong lòng cậu không có một chút gì tên là bình tĩnh.

“...Ừ”, ngược lại, người đối diện vẫn bình tĩnh mà thừa nhận.

Dịch Nam nhất thời có cảm giác tổn công tụ tập dồn khí chém ra một đao, lại chém vào đồng bóng mềm nhũn.

Đối phương lưu loát dứt khoát thừa nhận như vậy, lại cho cậu cảm giác như đang nghe một lời nói đùa.

Dịch Nam có chút mất mát, mím môi nói:” Khẳng định là cậu nhầm lẫn chỗ nào rồi...Làm gì có cái khả năng mà cậu thích tôi a. Nhất định là cậu nhầm lẫn chỗ nào đó, giống như là cậu thầm mến Giang hồ cuồng thư sinh, nhưng mà hiện tại tôi cũng không còn là Giang hồ cuồng thư sinh nữa...Hơn nữa mấy chuyện đó đều xảy ra trên internet, cậu đừng lẫn lộn hiện thực cùng với internet a...”

Nói nói, Dịch Nam có chút bội phục tài ăn nói cùng sự bình tĩnh của mình...Khuyên giải người mình thích rằng thật ra người đó không hề thích mình...

“Internet rất không thực tế, cậu đọc tin tức đi...bao nhiêu thiếu nữ vô tri bị lừa tài lừa sắc, đều do dễ dàng tin tưởng bạn mạng. Đương nhiên, thân là học trưởng của cậu, tôi sẽ không hại cậu rồi, nhưng mà internet dù sao cũng chỉ trên cái màn hình, có lẽ cậu thích chính là cái bút danh của tôi trên internet mà không phải là chính tôi, chờ cậu nhận ra được tôi là người thế nào trong hiện thực, bao nhiêu một tưởng của cậu sẽ tiêu tan hết đó...Nếu như vậy thì còn không bằng đem cái mầm mối nhú này chặt đứt ngay từ ban đầu...”

Nói nói, chính Dịch Nam cũng cảm thấy mình thiệt có đạo lí...Nói đến nổi ngay cả cậu cũng đi tin tưởng những gì mình nói.

Haizz, rất thương tâm a...

“...Làm sao anh biết, tôi là thích anh trên internet mà không phải là anh trong hiện thực?”, Mạc Tư Lôu bỗng mở miệng cắt ngang.

Dịch Nam bị ghen, ngơ ngác nói:“Trong đời thực, tôi và cậu có liên hệ sao?”...Có vẻ như là không biết nhau a?

“Hai năm trung học, hai năm đại học, anh dám bảo chúng ta không quen nhau à?”

“...Thì, thì đúng là như vậy, nhưng mà chúng ta chưa bao giờ xuất hiện cùng nhau đi? Quan hệ chắc giống như người qua đường đi...”. Tuy rằng cậu một mực im lặng chú ý học đệ, nhưng mà học đệ chắc là chưa bao giờ chú ý tới cậu a?

Haizz, đáy lòng chua xót.

“...Phải không?”, cười khẽ,”Nhưng mà tôi đã chú ý đến anh thật lâu a, học trưởng.”

“A?”, Dịch Nam sững sốt, ngây dại.

“Học trưởng, anh chắc cũng không biết a, bắt đầu từ hồi trung học, tôi vẫn đều vụng trộm chú ý tới anh.”

“...”, Dịch Nam nhin không được ngẩng đầu nhìn trời cao, xác định thử hôm nay có phải tận thế hay không.

Mạc Tư Lôu thật ra đã yên lặng chú ý cậu thật lâu?

Học đệ vạn người mê nhân sinh *** gia kia đã chú ý tới cậu thật lâu?

...Cũng lâu giống như cậu yên lặng chú ý học đệ?

“Cũng rất trùng hợp, mỗi lần tôi tham gia cuộc thi gì cũng gặp học trưởng, mà lần nào anh cũng thua tôi...”, Mạc Tư Lôu vẫn đang tiếp tục nói.

“Nè nè, chuyện cũ thương tâm cậu cũng muốn nói là sao? Muốn kéo cừu hận phải không!”, Dịch Nam mạnh miệng.

“Từ nhỏ đến lớn, tôi rất ít khi thua những cuộc thi mà mình tham gia, bởi vì tôi thường không làm chuyện gì mình không chắc chắn, nhưng mà không phải lần nào tôi cũng có thể đem sự tình nắm chắc trong tay...Mà học trưởng thì đại khái cùng tôi tương phản đi, cho dù biết là sẽ thua vẫn đầy mặt nhiệt huyết vô tri xông lên a...”

“Nếu đây là ca ngợi thì tôi sẽ rất vui đó...= = “

“Mỗi lần nhìn thấy học trưởng càng chiến càng bại, càng bại càng chiến...Loại cảm giác này rất kì quái, rõ ràng là tôi nên cảm thấy là tên ngốc này rất ngây thơ, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy học trưởng đứng trước mặt tôi, trong lòng tôi chỉ có một cảm giác kì quái...Giống như thấy một con mèo nhỏ viết đầy mặt “Chà đạp tôi đi” vậy...”

“...Cậu mới muốn được chà đạp...”, hoá ra nội tâm học đệ là như vậy! Đây là bề ngoài chính trực nội tâm cong queo trong truyền thuyết a! Muộn tao trong truyền thuyết đúng không!

“Tóm lại, tôi cứ như vậy mà mặc danh kì diệu thích học trưởng, nói thật ra, tôi cũng rất buồn rầu...”

Mạc Tư Lâu hình như nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Buồn rầu em gái cậu! Thích tôi là một chuyện rất bình thường!”, Địch Nam nhin không được mà ngạo kiêu một phen.

“...Cho nên, tôi cũng thích cậu đó.”, cậu không được tự nhiên mà ho hai tiếng.

“...Ừ”, Mạc Tư Lâu thần nhiên trả lời một tiếng.

“Ừ là có ý gì nha! Làm sao cậu có thể bình tĩnh như vậy...Cậu phải là rất kinh ngạc rất khiếp sợ rất hoảng hốt rất hưng phấn a!”, Địch Nam có chút tức giận bất bình.

“A...Tôi rất khiếp sợ.”

“Dùng ngữ khí bình tĩnh như vậy mà bảo cậu rất khiếp sợ cái gì, một chút cũng không hài hoà! Cậu đang lấy lệ với tôi chứ gì!”

“Ừ...Tôi rất khiếp sợ!”

“Thôi...Kì thật tôi cũng đã chú ý cậu thật lâu...Từ hồi cao nhị đó...”, Địch Nam biệt biệt nữ nữ nói,” Nhưng mà thời điểm đó tôi mới không thích cậu đâu, chẳng qua là hâm mộ ghen tị hận mà thôi, sau đó...”

“Từ yêu chuyển hận, anti lại thành fan.”

“...Hình như cũng có thể coi là như vậy...”

Địch Nam cắn cắn môi dưới, cảm giác có chút vô lực...Người này làm sao có thể bình tĩnh như vậy a...Cậu ta thật sự thích cậu sao?

Hừ, thoát nhìn cũng không có chút bộ dáng nào là thích cậu a!

Địch Nam đang chìm trong buồn bực, lại bỗng nhiên nghe Mạc Tư Lâu nói:” Tôi đang ở con đường hoa mộc miên, anh đến đây đi.”

Địch Nam sững sốt, trong lòng hân hoan nhảy nhót.

“Được rồi, nếu cậu hi vọng tôi đến như thế, tôi liền cố gắng đi dòm cậu một chút...”

Học đệ rõ ràng là rất hi vọng mình tới đó a! Vừa rồi còn giả bộ bình tĩnh nữa, hừ!

Địch Nam tắt di động, hừ hừ mơ mộng, khoe miệng nhin không được mà cong cong lên.

...Cho nên mới nói, khẩu thị tâm phi học đệ cái gì, chán ghét nhất. Đăng bởi: admin

20. Chương 20: Chán Ghét Nhất! – Chương 19

CHƯƠNG 19

Vì thế, Địch Nam liền trở lại nơi nhìn thấy Mạc Tư Lâu cho mèo con ăn lần trước.

Vẫn là tàng cây mộc miên đó, nhưng mà giờ đây thời tiết đã thay đổi, một mảnh hồng rực chỉ còn lại cảnh lá xác xơ.

Địch Nam tự dưng thấy u sầu một chút, rồi lại nhìn đến Mạc Tư Lâu dưới tàng cây.

Cậu vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng tựa như lúc nào cũng được giặt rất sạch sẽ đó, hiện ra thân thể thon dài.

Địch Nam ở xa xa đã nhìn thấy biểu tình trên mặt Mạc Tư Lâu, không chút gợn sóng, vẫn bình tĩnh như thường.

Đúng là một tên mặt than...

Thật không hiểu được mấy cô gái kia thích tên này ở chỗ nào...

Nhưng mà, dù sao đi nữa cậu cũng thích Mạc Tư Lâu là được.

“Khụ khụ, hôm nay thời tiết thật đẹp a.”, Dịch Nam chậm rãi đi về phía trước, đầy mặt viết ‘A ha ha ha thật trùng hợp a cậu cũng đi ngang qua đây a tôi cũng đi ngang qua a’, biểu tình ngây thơ vô tội.

Mạc Tư Lâu nghe thấy âm thanh, ngẩng mặt nhìn về phía Dịch Nam.

Dịch Nam bị Mạc Tư Lâu nhìn đến giật mình, ngoài miệng lại nói:” À con mèo con lần trước sao rồi nó tìm thấy lão bà chưa a dù sao thì con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng a gọi nó ra tiếp khách đi a...”

Mạc Tư Lâu nhìn Dịch Nam, khoé miệng hơi hơi nhếch nhếch.

Dịch Nam lại giật giật trong lòng...Cậu mới không thừa nhận cậu bị Mạc Tư Lâu câu trúng đâu!

“Hôm nay thời tiết quả nhiên là thật đẹp a cậu xem ánh nắng tươi sáng này bầu trời không này đây quả là ngày lành thích hợp cho du lịch a nếu hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo khi trở về trong lòng chắc chắn sẽ ngọt như ăn mật a ha ha...”

Cậu mới không có khẩn trương đâu! Cậu mới không có thấp thỏm bất an đâu! Tim cậu mới không có nhảy chồm chồm trong ngực đâu! Hừ!

“...Ừ”, Mạc Tư Lâu nhìn Dịch Nam biệt nữ đầy mặt, mở miệng trả lời.

...Ừ? Ừ cái gì a, không khí hiện tại thật thích hợp để thổ lộ a bày tỏ nỗi lòng a, rõ ràng bọn họ vừa mới cái gì cái gì kia trong điện thoại a làm sao mà hiện tại lại trở thành thế này a mau đem đề tài đưa về chính đạo đi a! Trong lòng Dịch Nam rối rắm, miệng lại không thể nào nói ra lời thổ lộ trước.

Mạc Tư Lâu chỉ nhìn cậu, cả gương mặt vẫn đạm phong khinh như không hề có chuyện xảy ra.

Trời ơi! Cậu không phải chỉ là muốn nghe Mạc Tư Lâu nói câu “Thích anh” trước thôi à, sao lại khó khăn như thế này chứ!

Đúng là thích phải một tên mặt than cho dù là nguy mất thân thôi nhưng mà muốn cùng tên đó so bình tĩnh so im lặng so ai mở miệng trước...cần bản chính là nhiệm vụ bất khả thi a TAT

...Được rồi.

Muốn cậu nói trước cậu liền nói, ai bảo cậu lại đi thích tên đó!

“Hôm nay thời tiết thật rất đẹp a...Kì thật tôi thăm mến cậu thật lâu.”, Dịch Nam nhanh chóng nói xong.

Mạc Tư Lâu nhìn Dịch Nam đầy mặt mang biểu tình ‘A tôi vừa nói gì đó à tôi có nói gì sao tôi thật sự có nói gì á chắc chắn là cậu ảo giác rồi’, bên miệng cong lên một chút như có như không.

“...Ừ.”

...Ừ? Ừ cái gì nha! Cậu đều đã hiện ngang lăm liệt thổ lộ như vậy thế mà Mạc Tư Lâu còn có thể bình tĩnh trả lời như vậy?!

Dịch Nam buồn bực, ghen khuất.

Nhìn biểu tình biệt nữ của Dịch Nam, trong mắt Mạc Tư Lâu chợt loé ý cười: “Thật ra em cũng vậy.”

“Cũng cái gì?”, Dịch Nam trừng mắt.

“...Thăm mến anh thật lâu.”

“Ừ hừ hừ được rồi, tôi tiếp nhận đó...” , Dịch Nam hừ một tiếng, đầy mặt tiểu tức phụ biệt nữ ngạo kiều.

“Thật là vinh hạnh sâu sắc.”, Mạc Tư Lâu mỉm cười.

Dịch Nam nhìn biểu tình của Mạc Tư Lâu, nhin không được lại giật mình...Cmn, cậu sao lại thích cậu ta đến như vậy a? Dù cho Mạc Tư Lâu mặt không biểu tình hay là mỉm cười hay là không biểu tình...cậu đều thích cậu ta, cmn.

“Ừa, đến, cười cho đại gia một cái.”, Dịch Nam nhin không được mà đi đùa giỡn Mạc Tư Lâu bình tĩnh đầy mặt.

“...Cười sẽ được thưởng cái gì sao?”, Mạc Tư Lâu chỉ nhướn mày.

“Thường cho cái hôn nha.”, Dịch Nam mặt không đỏ tim không đập, nói.

“...A.”, Mạc Tư Lâu ý vị thâm trường trả lời, âm cuối hơi cao lên.

Nhìn biểu tình tựa tiểu phi tiểu của Mạc Tư Lâu, Dịch Nam thấy ngựa ngửa trong lòng, tiến đến nâng cằm Mạc Tư Lâu lên cằm.

Đây đúng là một cái hôn không có chút kinh nghiệm nào.

So với hôn môi, động tác này của Dịch Nam giống như chạm môi hơn.

Vì thế, ngay trong nháy mắt Dịch Nam thu hồi miệng về, Mạc Tư Lâu đưa tay đè đầu cậu, ấn trở lại.

Liếm a liếm a liếm a liếm a...

Cắn a cắn a cắn a cắn a...

Quần a quần a quần a quần a...

Cuốn a cuốn a cuốn a cuốn a...

Một nụ hôn kết thúc, hai người đều thở hồng hộc, không đứng thẳng nổi.

Địa phương nên có phản ứng đều có phản ứng.

Địa phương không nên có phản ứng cũng có phản ứng.

Dịch Nam còn không lấy lại hơi đã cảm giác được một đôi tay thon dài mò vào trong quần mình.

Dịch Nam ngẩng đầu trừng mắt nhìn Mạc Tư Lâu, nói:” Nè, đây là nơi công cộng nha, ban ngày ban mặt trước mặt quần chúng cậu còn muốn làm...” Dịch Nam còn chưa nói xong đã bị một đôi tay cầm lấy ngọn nguồn tội ác, lời muốn nói cũng không thốt ra được.

“...Anh”, Mạc Tư Lâu cười nhẹ bên tai Dịch Nam.

Dịch Nam bị người ta cầm ngay địa phương hiểm yếu, địa phương muốn dùng sức đều không dùng sức được, lời nói ra đều mềm nhũn:” Em em gái cậu...Chỗ này lúc nào cũng có người đi ngang...Thả ra nhanh...nhanh...A...”

Mạc Tư Lâu không trả lời, vẫn tiếp tục động tác trên tay.

“Cmn...Nhanh lên...Buông ra...”, khoé mắt Dịch Nam đều hồng hồng.

Tuy rằng cậu thầm mến Mạc Tư Lâu thiết nhiều năm...Nhưng mà bọn họ vừa mới HE liền tiếp sát vào gôn thì quá là nhanh a cậu không thể tiếp nhận a!!! Hơn nữa đây vẫn là chỗ công cộng đó...Được rồi, dù cho nơi này được xem là nơi hoang vu nhất trường ngoài mấy cặp đang yêu ra thì chẳng ai thèm đến, nhưng mà cũng không thể thay đổi được sự thật nó là nơi công cộng a, hơn nữa nếu cái kia cái gì ở trong này thì là đã hợp rồi còn gì! Tuy rằng nhìn bề ngoài cậu có vẻ không có tiết tháo nhưng mà bên trong vẫn là con người của truyền thống a! Đã hợp gì gì đó, khẩu vị hơi nặng a!

...Lúc này, Dịch Nam-bị Mạc Tư Lâu quấy cho đại não thành một mớ hỗn loạn- đã không còn chút sức lực đi nghiền ngẫm cái câu có cùng loại với câu nói “Muốn làm anh” của Mạc Tư Lâu.

Dịch Nam rối rắm do dự bồi hồi bàng hoàng, cuối cùng vẫn là run rẩy bắn ra.

Nhìn một bãi dịch trắng trên tay Mạc Tư Lâu, đại não trống rỗng của Dịch Nam từ từ hồi phục...

Cmn!!! Cậu cậu cậu cậu cậu cậu .. Cậu cậu cậu cậu cậu cậu... TAT

Tiết tháo quân! Tiết tháo quân mau phi đến đây!

Dịch Nam hỗn loạn, nhận thấy Mạc Tư Lâu hình như còn tiếp tục có động tác, vội vàng chính nghĩa ngôn từ mà ngăn lại:” Nơi nơi nơi này là nơi cộng cộng a tí nữa lỗ có người đi qua...”

“Thế thì cho bọn họ xem là được.”, Mạc Tư Lâu vô cùng bình tĩnh.

“...Tôi liền đi chết cho cậu xem!”, Dịch Nam nhe răng nhếch miệng.

Mạc Tư Lâu im lặng một chút, từ gương mặt không biểu tình của cậu ta, Dịch Nam hình như thấy được một loại cảm xúc cùng loại với rối rắm do dự. Dịch Nam cảm giác như công lực nghiền ngẫm nhân tâm của mình đã bay lên tầm cao mới...

“Được rồi.”, Mạc Tư Lâu chịu thua, thu hồi bàn tay tội ác ở eo Dịch Nam.

Dịch Nam còn chưa kịp thở phào một hơi, đã bị Mạc Tư Lâu nắm tay kéo đi.

Ấy ấy ấy?

Từ từ...

Cậu, cậu còn chưa kéo quần a!

Vì thế, Dịch Nam- kéo xong quần- giống như tiểu tức phụ đi phía sau Mạc Tư Lâu, không biết mình sắp bị lôi tới chỗ nào.

Trên đường ngẫu nhiên cũng có người đi qua, Dịch Nam nhanh chóng cúi đầu, đầy mặt là biểu tình chột dạ khi làm xong chuyện xấu.

...Cậu vừa rồi không có làm...sự tình hài hoà gì gì đó cần xin lỗi xã hội đâu a...

Vì thế lúc Dịch Nam chột dạ chột dạ, Mạc Tư Lâu rút cuộc ngừng lại.

Dịch Nam ngẩng đầu, nhìn phía trước mặt...A? WC?

Cậu còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Mạc Tư Lâu nắm tay kéo vào.

Đi vào xong, Dịch Nam phát hiện cái WC này cũng không tồi, sàn gạch trắng bóng, trong không khí còn thoang thoảng mùi nước tẩy rửa hương chanh...

Ai u, tẩy rửa sạch sẽ như vậy không phải để đón lãnh đạo đi? Dịch Nam đang phun tào trong lòng liền bị Mạc Tư Lâu kéo vào một gian bên trong.

Lúc này trong WC cũng không có ai khác, trong không khí tràn ngập tiếng hít thở của hai người.

Nhìn Mạc Tư Lâu bình tĩnh đem cửa khoá lại, Dịch Nam có trì độn cách mấy cũng nhìn ra được ý đồ của Mạc Tư Lâu...

“W, WC PLAY? Có phải là khẩu vị quá nặng rồi không?”, Dịch Nam tròng mắt.

Mạc Tư Lâu chỉ cười không nói, đưa tay rút thắt lưng.

“Đậu xanh rau má! WC PLAY quả thực là khẩu vị rất nặng đó cậu không cần suy xét lại một chút à?”

Dịch Nam bỗng dưng cảm giác được một trận nguy hiểm đang đến gần...Tuy rằng cậu không biết vì sao, nhưng mà trực giác của tiểu động vật cho cậu biết tình cảnh của mình đang rất nguy hiểm...

...Nguy hiểm?

Mạc Tư Lâu híp mắt nhìn biểu tình rối rắm của Dịch Nam, trong mắt hiện lên chút ánh sáng, làm cho tim Dịch Nam cảm nhận được nguy hiểm mà đập thật nhanh.

“Chúng ta có phải nên bắt đầu từ bước nắm nắm tay nhỏ hay không...A...Cậu đang làm.”, Dịch Nam lại cảm giác được tay Mạc Tư Lâu đang thò vào quần mình, lần này địa phương thò vào, có chút...có chút kì quái...

“...Anh.”, Mạc Tư Lâu mỉm cười.

Được rồi, đề tài lại về điểm xuất phát.

Không đúng! Đề tài bị bỏ đi vô cái địa phương kì cục nào đó rồi...

“Từ từ, tại sao tôi lại phải nằm dưới a!”, từ lúc nhận thấy được mình thích con trai, Dịch Nam liền lên mạng tìm lấy một mớ tri thức liên quan đến vấn đề đồng tính luyến, thậm chí tìm cả những phương pháp trị liệu nhằm bẻ thẳng bản thân...Kết quả đương nhiên là tốn công vô ích...Cho nên cậu cũng từng không cẩn thận mà xem qua tư liệu hướng dẫn nam nam nên ấy ấy với nhau thế nào...

Không cẩn thận mà quan sát video cộng với mớ tài liệu mang tính học thuật, Địch Nam đương nhiên biết rõ ý đồ hiện tại của Mạc Tư Lô là gì, nhưng mà...Cậu tại sao phải ở phía dưới...tại sao?

“Bởi vì em thích anh.”, Mạc Tư Lô miệng nói, tay vẫn không ngừng động tác.

“Tôi cũng thích cậu a!”, Địch Nam phản bác, thân thể kháng cự.

“Em thích anh hơn...”, Mạc Tư Lô thở dài, ngón tay vẫn kiên trì tiến vào.

“Rõ ràng tôi mới thích cậu hơn a! Tôi thích cậu thật lâu...Từ hồi trung học đã thích...”, phương hướng tranh luận ngày càng kì quái, Địch Nam uốn éo muốn đem Mạc Tư Lô đẩy ra, kết quả lại hoàn toàn trái ngược, Mạc Tư Lô dựa vào ngày càng gần.

“...Em với anh là nhất kiến chung tình.”, Mạc Tư Lô thấp giọng nói bên tai Địch Nam.

Địch Nam run lên, run lên.

Mạc Tư Lô đem cậu đặt lên nắp bồn cầu, kéo hai chân cậu ra, tiến vào.

“Lừa, lừa gạt...Nhất kiến chung tình cái gì, cậu cho rằng đây là tiểu thuyết a!”

Sau đó, Địch Nam nghe được Mạc Tư Lô than nhẹ bên tai.

“...Em yêu anh.”

Mạc Tư Lô chậm rãi chuyển động, khoé mắt Địch Nam phấp hờng.

Cậu mới, mới không phải là đang cảm động đâu!

...Là rất đau a a a!

Tuyệt phát tình học đệ cái gì, chán ghét nhất!

Cảnh báo

Tiếp theo sẽ là một ít tình tiết 18+, phụ nữ có con và đàn ông đang cho con bú xin mời ra ngoài.

Tác giả có lời muốn nói:

Tui biết là sẽ có mấy cô nàng hỏi tui bản chi tiết đi nha, cho nên tui cũng up lên đây luôn đi XD

~Mạc Tư Lô ôm Địch Nam...

Cắm a cắm a cắm a cắm a

Rút a rút a rút a rút a

Chọt a chọt a chọt a chọt a

Sâu a sâu a sâu a sâu a

Sau đó bọn họ cùng nhau đi lên đỉnh cao của hạnh phúc

~Hiệp một qua đi, Mạc Tư Lô lại ôm Địch Nam...

Cắm a cắm a cắm a cắm a

Rút a rút a rút a rút a

Chọt a chọt a chọt a chọt a

Sâu a sâu a sâu a sâu a

Sau đó bọn họ cùng nhau đi lên đỉnh cao của hạnh phúc

~Hiệp hai qua đi, Mạc Tư Lô lại một lần ôm Địch Nam...

Cắm a cắm a cắm a cắm a

Rút a rút a rút a rút a

Chọt a chọt a chọt a chọt a

Sâu a sâu a sâu a sâu a

Sau đó bọn họ cùng nhau đi lên đỉnh cao của hạnh phúc

~Tuần hoàn như thế, qua lại không ngừng, sau đó bọn họ tỉnh tấn nhân vong, BE.

... Được rồi, nói đùa.

Đoạn H trên là của tác giả thiết đó nha =))) Đăng bởi: admin

21. Chương 21: Chán Ghét Nhất! – Chương 20 (hoàn)

CHƯƠNG 20

Hậu quả của việc học đệ tùy tiện phát tình bất kể thời gian là...học trưởng vinh quang sinh bệnh.

Sau ngày Địch Nam đỡ eo trở về KTX, cậu liền vô tri vô giác mà phát sốt.

Nằm trên giường, trên trán đặt túi chườm, Địch Nam một bên cắn áo gối, một bên ra sức thăm mắng...

Học đệ là người cậu chán ghét nhất, chắc chắn không bao giờ rút hận!

Đúng là, học đệ cái gì, chán ghét nhất!

Hừ.

Địch Nam ôm bị phần mà ngủ thiếp đi, ngủ tới ngủ lui chợt ngửi thấy một mùi hương thơm thoang thoảng.

Vì thế, học trưởng cật hoá hút hít mũi tỉnh dậy. Sau khi cậu mở mắt to mắt liền nhìn thấy học đệ đầy mặt ôn nhu đứng ở đầu giường, tay còn cầm bát cháo.

Tuy rằng chỉ là một chén cháo hoa thông thường [1], nhưng mà bên trong lại có chút thịt vụn với hành thái, mùi thơm nồng nàn làm người ta vừa nhìn thấy đã muốn manh động.

Địch Nam không tự chủ mà nuốt nuốt nước miếng.

Mà Mạc Tư Lâu lúc này cũng rất thức thời mà tiến lên phía trước, lúc Địch Nam đang gian nan đỡ eo đứng lên thì kê một cái gối vào ngay eo cậu, tự giác cầm thìa thổi một chút rồi đưa đến bên miệng Địch Nam, ôn nhu đầy mặt.

Địch Nam ngơ ngơ thuận theo mà mở miệng ra, nuốt xuống.

Ừ, đúng là ăn rất ngon...

Từ từ, hình như có chỗ nào sai sai?

...Nhất định là có chỗ nào không đúng!

Học? Đệ? Ôn? Nhu? Đầy?? Mặt?!!

Nhất định là phương pháp rời giường của cậu đã sai lầm rồi!

“Cậu...Cậu cậu cậu...”, học trưởng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt hết sức ôn nhu nhu hoà của học đệ, lắp bắp cả nửa ngày cũng không nói ra được một chữ.

“Anh bây giờ không thể ăn đồ nhiều gia vị, uống chút cháo đi.”, học đệ ôn nhu mỉm cười.

Nè...loại không khí tân hôn ấm áp này là cái quái gì đây!

Không, không đúng...Nhất định là phương pháp mở ra file word của tác giả sai lầm rồi! Chắc chắn là thuộc tính của học đệ bị lộn rồi nha! Rõ ràng là mặt than? Băng sơn? Gió thổi bất động? Mặt không biểu tình? Bình tĩnh công? Sao bây giờ đã trở thành ôn nhu? Hiền lành? Hoà ái dễ gần? Bình dị gần gũi công!

Sau một hồi H liền đổi hết thuộc tính đại diện của công là không khoa học!

Mới qua một đêm, từ lãnh diễm cao quý bình tĩnh mặt than công biến thành ái thê *** ma công (còn chờ khảo sát) cũng không khoa học!

“Cậu...khụ khụ không cần phải như vậy...Tôi tự ăn được...”, học trưởng tuy rằng bị thương, hoa cúc tàn rơi đầy đất nhưng còn không đến mức tàn lụi cả tay chân. Vì thế, học trưởng thân tàn nhưng chí không tàn dứt khát kiên quyết lấy thìa từ trong tay học đệ, bắt đầu tiến hành đại nghiệp ăn cơm.

Địch Nam tự ăn hai hớp, ngẩng đầu nhìn thấy Mạc Tư Lâu đang mỉm cười nhìn cậu.

...Chết tiệt, hình ảnh này rất quý dị đó!

“Học đệ, cậu vẫn là khôi phục bộ dạng mặt không biểu tình như trước đi, bằng không tôi ăn không ngon được...”, Địch Nam run run rẩy rẩy giơ tay lên nói.

Trong mắt Mạc Tư Lâu mang ý cười, mặt lại lộ vẻ không hiểu.

“...Học đệ, hình tượng lãnh diễm cao quý bình tĩnh mặt than nhân sinh *** gia của cậu đã sụp đổ trong nháy mắt rồi đó, tôi cảm giác có chút không thật”, Địch Nam cắn thìa nói nhỏ.

“...Không thật?”, Mạc Tư Lâu hơi cong khoé miệng, “Trong cảm nhận của anh, em là...lãnh diễm cao quý bình tĩnh mặt than nhân sinh *** gia?...Đó chẳng qua là ấn tượng chủ quan sai lầm của anh thôi.”

Địch Nam cắn thìa ngẩn người.

“Em căn bản không phải là băng sơn, cũng không phải là mặt than gì hết, em cũng không bình tĩnh, lại càng không phải là nhân sinh *** gia...tất cả đều chỉ là ảo giác của anh mà thôi”, Mạc Tư Lâu chậm rãi nói, “Có lẽ là do lúc ban đầu em đã đem lại ấn tượng sai lầm cho mọi người, nhưng mà dần dần em cũng lại đem chính mình đưa vào trong khuôn mẫu đó, cho dù bản thân mình không phải là người như vậy, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà chính mình lại tự biến mình thành một người khác...”

“Em căn bản không phải là một người hoàn mỹ, không đảm đương được mấy từ nhân sinh *** gia. Em chỉ là một tên bình thường, cũng rất phổ thông, có lẽ trong một vài lĩnh vực thì giỏi hơn người ta một ít, nhưng mà cũng chỉ đến thế thôi...Xét đến cùng em cũng chỉ là một người bình thường, cho nên thời điểm khi em được đến...điều mà em vẫn luôn mong muốn, em cũng sẽ hưng phấn, cũng sẽ kim lòng không được...”, Mạc Tư Lâu cười thản nhiên.

Địch Nam vẫn cắn thìa không lên tiếng, chỉ là khi nghe đến đoạn “thời điểm khi em được đến...điều mà em vẫn luôn mong muốn”, lỗ tai hơi hơi đỏ lên.

“...Anh hiểu rồi”, Địch Nam cúi đầu uống chút cháo, nói nhỏ: “Hoá ra thuộc tính của cậu là muộn tao...trong nóng ngoài lạnh mới đúng...”

“Cho nên anh thấy mắt mát à?”, Mạc Tư Lâu nhướn mày.

“...Mới không có đâu”, Địch Nam cắn thìa, nói nhỏ, “Anh thích Mạc Tư Lâu...Mới không phải là cái gì lãnh diễm cao quý bình tĩnh mặt than nhân sinh *** gia...Anh chỉ thích người tên Mạc Tư Lâu mà thôi.”

“Thế còn tác giả đại thần lãnh diễm cao quý Mạc Phụ Tư Lâu thì sao?”

“Nè, làm gì có ai lại tự gọi mình là đại thần! Rất là không có khiêm tốn!”

“...Đây không phải là sự thật à?”

“Thì đúng là sự thật...Nhưng mà cậu khiêm tốn một chút không được à...Được rồi, dù sao cậu đúng là có tư cách không cần khiêm tốn, hừ.”

Mạc Tư Lâu cười cười, nói thêm:“...Dù cho em có cái tư cách đó, cũng đã là chuyện trước kia, bây giờ em không còn là đại thần nữa.”

“Chuyện đó...Cậu thật sự muốn xoá bút danh à? Cậu phải suy nghĩ cẩn thận trăm ngàn lần đó! Trước kia độc giả của cậu tăng tăng lớp lớp, danh tiếng thì vang xa, dù cho bây giờ cậu tạo bút danh mới cũng không

thể thu hút được bao nhiêu độc giả trong một khoảng thời gian ngắn...”. Hơn nữa, quan trọng nhất là nếu Mạc Tư Lôu thật sự buông tay như vậy, cậu liền biến thành tội nhân thiên cổ vì đã dụ dỗ đại thần QAQ

“Không sao cả”, Mạc Tư Lôu đầy mặt vân đạm phong khinh, “Cái gì em mất đi lúc trước, thì về sau cũng sẽ lấy lại được.”

Đây là loại khí chất bá vương nào! Là bá khí trắc lậu đúng không...

“...Được rồi, quả nhiên là phong độ của đại thần, tiểu sinh xin cúi đầu ngưỡng mộ.”, Dịch Nam cắn thìa cảm giận nói.

Mạc Tư Lôu chỉ mỉm cười, cậu ta nhìn Dịch Nam, chậm rãi nói:” Đúng vậy...Cho nên một đời này anh chỉ có thể ở dưới.”

“...Từ từ, hình như anh vừa nghe lộn cái gì...”

“A?”, Mạc Tư Lôu nhướn mày mỉm cười.

Dịch Nam yên lặng quay đầu đi, yên lặng cắn thìa.

...Học đệ cái gì, đúng là chán ghét nhất!

Chậm rãi một ngụm một ngụm uống xong cháo, Dịch Nam mỹ mãn ợ một cái, mỹ mãn nhìn Mạc Tư Lôu cầm chén thìa đi rửa, mỹ mãn dán cho học đệ một cái nhãn “nhân thê hiền lành”.

Nếu cứ như vậy...hình như bao dưỡng một tên học đệ cũng không tồi?

Học trưởng cảm thấy mỹ mãn mà đỡ eo đứng lên, chậm rì rì xê dịch tới chỗ máy tính, đem chăn trên giường xếp thành một chồng dày dày đặt trên ghế rồi lại thiết cẩn thận đỡ eo ngồi xuống, còn không dám ngồi đàng hoàng mà chỉ ngồi một nửa mông, lấy tư thế gờ mông đó mà biệt biệt nữ nữ chờ đợi máy tính khởi động.

Dịch Nam trong lòng yên lặng nguyên rửa tên đầu sỏ gây tội, nhưng khi đưa mắt về phía bồn rửa, nhìn thấy được người đang rửa chén dưới ánh mặt trời, trong lòng cậu lại trở nên cân bằng.

Mở máy tính xong, Dịch Nam liền nhào lên diễn đàn tác giả, chuẩn bị tú ân tú ái cho mù đám mắt cầu hợp kim của đám người kia.

Vương Bất Lưu Hành: ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cười còn ngu hơn bình thường, rất có phong cách, nhớ năm đó tui cũng từng là một tên thiếu niên trung nhị...

Bá khí trắc lậu: mới sáng sớm, lên mặt cái gì

Tư thâm lão trung y: chẳng lẽ Bất lực huynh đã trúng Cuồng tiểu nửa bước điên trong truyền thuyết? Cười to ba tiếng rồi tỉnh tấn nhân vong gì gì đó

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: tui chỉ đi ngang qua

Ngực có đại chí: hóng hớt hóng hớt

Vương Bất Lưu Hành: ...

Vương Bất Lưu Hành: hừ, tui sẽ không nói mấy chuyện như là tui đã HE cùng ai ai kia đâu

Dịch Nam vừa đánh chữ vừa cong cong khoe miệng, tâm tình cậu mới không có thiệt tốt đâu

~Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui biết mà...Căn cứ vào tình tiết phát triển câu chuyện, kết thúc chắc chắn là phân cảnh ông đi ra ngưỡng ngùng thông báo “Cám ơn mọi người, tui tui đã yêu nhau”

Bá khí trắc lậu: ... Một đôi cầu nam nam! Hừ!

Tư thâm lão trung y: chết tiệt, lại thấy gay rồi lại thấy gay rồi...

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: thiên hạ thật sự đại đồng ư! Mấy người sao đi giáo cơ hết vậy...Tui cũng muốn giáo nha TVT

Ngực có đại chí: mấy người có từng suy nghĩ đến cảm thụ của những thằng nam độc thân tui sao! Sao! Sao!

Vương Bất Lưu Hành: tui biết mấy ông hâm mộ ghen tị hận tui, nhưng mà tui cũng không biết làm sao...

Vương Bất Lưu Hành: các huynh đệ, tui lui đoàn trước nhá, mấy ông tiếp tục ở lại mà cố gắng cho trận doanh của Ma pháp sư đi!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: từ từ

Vương Bất Lưu Hành: các huynh đệ, tui sẽ duy trì cho mấy ông trên tinh thần

~Đông Hán Nhất Chi Hoa: ông là nằm ở mặt trên hay mặt dưới?

Vương Bất Lưu Hành: ...

Vương Bất Lưu Hành: đây, đây là riêng tư, là bí mật, khụ khụ

Đông Hán Nhất Chi Hoa: bình thường mấy người trả lời như vậy...đều là 0 hết...

Vương Bất Lưu Hành: ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui biết, tui hiểu, ông không cần giải thích

Vương Bất Lưu Hành: chết tiệt...Ông hiểu cái quái gì...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: Bất lực huynh, thân là một tên 0, tui đối với hành động anh dũng không sợ gian khổ mà vô tư hiến thân của ông là rất hâm mộ đó

Vương Bất Lưu Hành: ... Chết tiệt

Địch Nam ghen khuất, Địch Nam phẫn nộ rồi, cậu ngồi mạnh xuống một cái.

...Sau đó, cậu lại chậm rãi xê dịch, đỡ eo...Mông đau TVT

Học đệ cái gì, chán ghét nhất!!!

Không biết trên dưới học đệ cái gì, chán ghét nhất!!!

“Sao vậy? Thấy không thoải mái?”, không biết Mạc Tư Lâu đã đi đến phía sau Địch Nam từ lúc nào, nhẹ giọng hỏi.

“...Rửa bát xong?”, Địch Nam cố gắng dùng giọng địa chủ chanh chua áp bức lao động mà hỏi.

Mạc Tư Lâu cười gật đầu: “Ừ.”

“Ừa, không tồi, rất đảm đang...”, Địch Nam gật gật đầu.

“Vây anh vừa lòng không...”, Mạc Tư Lâu cười hỏi, đem tay đặt trên thất lưng Địch Nam, bắt đầu nhẹ nhàng ấn ấn.

“Mấy mát xa nhãn hiệu nhân thể đảm đang Mạc Tư Lâu, nên lựa chọn...”, Địch Nam hừ hừ nói, “Ừa, tôi quyết định đặt mua.”

“Thấy sản phẩm dùng thử như thế nào?”, Mạc Tư Lâu cười khẽ, hỏi.

Địch Nam một bên hưởng thụ Mạc Tư Lâu mát xa, một bên hừ hừ nói: “Cũng được được...Miễn cưỡng có thể cho cái đánh giá tốt.”

“Nếu như vậy, chúng ta lại thử một chút mấy chức năng khác của mấy mát xa có được không?”

“Chức năng khác? Chức năng gì á?...Chết tiệt!”

“Chức năng mát xa địa phương khác nha...”

“Chết tiệt! Ngừng! Ngừng ngay cho anh!”

“Công tắc mấy mát xa hỏng mất rồi.”

“Chết tiệt! Anh muốn trả hàng! Trả hàng!”

“Hàng đã bán ra, miễn trả lại.”

Vì thế...

Sau đó...

Tiếp theo...

Cùng với...

Cuối cùng...

Xong chuyện, Địch Nam một bên xoa hoa cúc đang trướng trướng, một bên uỷ uỷ khuất khuất cắn bao gối.

Hừ...

Học đệ cái gì, đúng là chán ghét nhất!!!

– THE END –

---

[1]: cháo hoa: thiệt ra là cháo trắng thôi à, để cháo hoa cho nó sang x”D

Lời editor: Hì hì, cuối cùng cũng xong một bộ dài rồi. Xong bộ này, bạn xin nghỉ một tuần trước khi chuyển sang bộ mới nói về Đông Hán Nhất Chi Hoa nha

~Cảm ơn mọi người đã luôn theo dõi. ^^~ Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-de-cai-gi-chan-ghet-nhat>